FRANCES M. DOSS
FĂRĂ ARMĂ ÎN LINIA ÎNTÂI

ISTORIA EROULUI NECOMBATANT DESMOND DOSS.
DECORAT CU MEDALIA DE ONOARE A CONGRESULUI STATELOR UNITE ALE AMERICII.

Coperta I (pictură în ulei): Ruth Adalgiza Constantinescu
COLECŢIA SEMNELE TIMPULUI

Traducere:
Emanuela Jalbă-şoimaru Delia Mirela Buciuman

La o primă impresie, Desmond Doss poate părea un om greu de înţeles, pentru că ceea ce a făcut el este greu de făcut Doss a fost primul militar american necombatant decorat cu Medalia de Onoare a Congresului Statelor Unite, după ce a salvat de unul singur 75 de soldaţi în bătălia de la Okinawa, din al Doilea Război Mondial, fără să pună măcar o dată mâna pe armă. Conform principiilor sale religioase, era convins că trebuie să îşi apere ţara, dar în acelaşi timp să nu ia nicio viaţă omenească. Doss s-a ţinut scai de armată, deşi armata a încercat din răsputeri să scape de el, şi în acelaşi timp Doss s-a ţinut scai de Dumnezeu. Cartea de faţă, scrisă de a doua sa soţie, Frances Doss, este cheia de descifrare a minţii uimitoare a acestui erou american şi, totodată, materialul care a stat la baza documentarului Necombatantul şi a blockbusterului Hacksaw Ridge/Fără armă în linia întâi (R0), film în regia lui Mei Cibson, câştigător al Premiului Oscar la două categorii.

© 2017 – Editura Viaţă şi Sănătate Toate drepturile rezervate.

Titlul în original: Desmond Doss Conscientious Obiector: The Story of an Unlikely Hero (2005).

Coordonator colecţie: Norel Iacob Redactare: Delia Mirela Buciuman Corectură: Lavinia Goran Tehnoredactare: Irina Toncu

Cărţile Editurii Viaţă şi Sănătate pot fi achiziţionate prin reţeaua sa naţională de librării www.viaţa sisanatate.ro/librarii

Pentru comenzi prin poştă sau prin agenţi de vânzare:

Editura Viaţă şi Sănătate

Telefon: 021 323 00 20,0740 10 10 34

Fax: 021 323 00 40

E-mail: comenziviatasisanatate.ro

Site: www.viaţa sisanatate.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României DOSS, FRANCES M.

Fără armă în linia întâi: istoria necombatantului Desmond Doss / Frances M. Doss; trad.: Emanuela Jalbă Şoimaru.

Delia Mirela Buciuman.

— Pantelimon: Viaţă şi Sănătate, 2017 ISBN 978 – 606 – 911 – 148 – 2

I. Jalbă-şoimaru, Emanuela (trad.)

II. Buciuman, Delia Mirela (trad.)

CUPRINS

Prefaţă 15 Amintiri 17 Alte amintiri 33 Şi mai multe amintiri 45 Din nou amintiri 55 Tot amintiri 69 „Am intrat în război!” 79 Dorothy 87

„Acum sunteţi în armată!” 101 Instrucţia militară de bază 111 Bat clopote de nuntă 123 Fort Jackson şi Points West 137 Points East din nou şi apoi pe front 157 Guam şi Leyte 173 Okinawa 193 Din nou acasă 213 Tabăra Doss 227 Surditatea şi implantul cohlear 239 Tragedia 255 Fericire din nou 263 încă o dată în Okinawa 281 Cancerul 293

Mesaj de la Desmond Doss 309

DEDICAŢIE

Pentru că mama sa a însemnat dintotdeauna foarte mult pentru Desmond Doss, aş vrea să dedic această carte memoriei doamnei Bertha Doss. Şi, pentru că mama mea a însemnat dintotdeauna foarte mult şi pentru mine, aş vrea în acelaşi timp să dedic această carte memoriei doamnei Gertrude Sherman.

Cu apreciere.

Frances Doss

Preşedintele Statelor Unite, în numele Congresului, are privilegiul de a-i acorda Medalia de Onoare lui

DOSS, DESMOND X

Gradul şi organizaţia: Soldat fruntaş, Armata Statelor Unite, Detaşamentul medical 307 Infanterie, Divizia 77 Infanterie, *Locul* şi *data*: lângă Urasoe Mura, Okinawa, Insulele Ryuky, 20 aprilie-21 mai 1945, încorporat la: Lynchburg, Virginia, G.O. No*: 97/1 nov* 1945*

Motivare: Desmond T, Doss era sanitarul companiei când Batalionul 1 a pornit în asalt pe o stâncă înaltă de 100 de metri. Când au ajuns în vârf, trupele noastre au fost întâmpinate de o rafală puternică de artilerie, mortiere şi arme automate, care a făcut aproximativ 75 de victime, iar pe restul soldaţilor i-a împins înapoi. Fruntaşul Doss a refuzat să se retragă şi a rămas în bătaia gloanţelor, alături de mulţi răniţi, cărându-i unul câte unul până la buza stâncii, coborându-i cu ajutorul unei târgi pe frânghii, spre mâini prietenoase, în vale. În data de 2 mai s-a expus unei rafale de focuri de puşcă şi mortiere în timp ce salva un rănit aflat la aproximativ 200 de metri de aceeaşi râpă. Iar două zile mai târziu a tratat 4 oameni care fuseseră doborâţi în timp ce atacau o ascunzătoare în stâncă bine apărată* Fruntaşul Doss a înaintat sub o ploaie de grenade aproximativ 7 metri spre forţele inamice, la intrarea în ascunzătoare, unde le-a pansat camarazilor rănile, înainte de a face 4 drumuri sub foc inamic pentru a-i evacua la loc sigur* Pe data de 5 mai nu a ezitat să se aventureze în timpul unui atac cu bombe şi arme mici pentru a-i veni în ajutor unui ofiţer de artilerie* A aplicat bandaje, a mutat

rănitul într-un loc ferit şi, în timp ce în apropiere cădeau proiectile de artilerie şi mortiere, a administrat cu mare migală plasmă* Ulterior în aceeaşi zi, când un american a fost grav rănit în timpul unei rafale provenite din ascunzătoare, fruntaşul Doss s-a târât până la acesta, care căzuse la circa 5 metri de poziţiile inamice, i-a acordat primul ajutor şi l-a cărat apoi aproape 100 de metri într-un loc sigur, în tot acest timp fiind expus tirurilor inamice* La 21 mai, în timpul unui atac de noapte pe un deal de lângă Shuri, a rămas într-o zonă expusă în timp ce restul companiei s-a retras, făcând faţă neînfricat riscului de a fi confundat cu un soldat japonez infiltrat* Aşa le-a acordat ajutor răniţilor, în timp ce el însuşi era grav rănit la picioare de explozia unei grenade* În loc să cheme un sanitar, şi-a acordat singur primul ajutor şi a aşteptat 5 ore până ce brancardierii au ajuns la el şi au pornit împreună spre un loc sigur* În drum însă, cei trei au fost surprinşi de un atac de pe tancuri inamice, iar fruntaşul Doss, observând un rănit într-o stare mai gravă, s-a târât jos de pe targă şi i-a îndemnat pe brancardieri să se ocupe mai întâi de celălalt rănit. Aşteptând întoarcerea brancardierilor, a fost lovit din nou, de data aceasta suferind o fractură compusă la unul dintre braţe. Cu o tărie fenomenală, a folosit ca atelă patul unei puşti, după care s-a târât aproape 300 de metri, pe teren accidentat, până la postul de prim ajutor. Prin remarcabila sa vitejie şi hotărâre de neabătut în faţa situaţiilor crâncen de periculoase, fruntaşul Doss a salvat viaţa unui număr mare de soldaţi. Numele lui a devenit un simbol în Divizia 77 de Infanterie pentru eroismul admirabil demonstrat dincolo şi mai presus de chemarea datoriei.

12 octombrie 1945, Casa Albă

PREFERATELE LUI DESMOND

Textul biblic:

„Încrede-te în Domnul din toată inima ta şi nu te bizui pe înţelepciunea ta! Recunoaşte-L în toate căile tale, şi El îţi va netezi cărările”.

(Proverbele 3: 5, 6).

Formula de salut:

Dumnezeu să te binecuvânteze!

Vorbe înţelepte:

Dacă de la început nu merită să faci bine un lucru, atunci nu merită să îl faci deloc.

Nu contează cât ştii, contează ce faci cu ceea ce ştii.

PREFAŢĂ

Dragă cititorule.

Am rugat-o pe Frances, soţia mea temătoare de Dumnezeu, să scrie această carte în locul meu pentru că ea cunoaşte mai bine decât oricine experienţele de la Dumnezeu prin care am trecut şi îmi ştie dorinţa de a rămâne, pe cât posibil, strict la ceea ce s-a întâmplat. Principalul meu scop este să te încurajez pe tine, cititorule, să alegi să îţi dedici viaţa Domnului şi să fii gata să iI întâlneşti la apropiata Sa revenire.

Dumnezeu a scris cele Zece Porunci pe table de piatră cu propriul deget. Apoi a spus că sunt perfecte şi că nimic nu mai trebuie adăugat sau scos. Sun tem judecaţi după această lege a libertăţii, aşa că e o chestiune de viaţă şi de moarte dacă o acceptăm sau o respingem.

Eu şi Frances ne-am consacrat viaţa lui Hristos şi l-am acordat întâietate în inima noastră. Drept urmare, El ne-a dat unul pentru celălalt o dragoste mai mare decât am crezut că e posibil şi niciodată nu am fost mai fericiţi.

Cu drag, al tău frate creştin în Hristos, Desmond T. Doss, deţinător al Medaliei de Onoare a Congresului Statelor Unite

AMINTIRI

Un soldat singuratic stătea lângă balustrada vasului său militar, cu privirea pierdută peste ocean. O jumătate de lună veghea frumos agăţată de cer spre apus, iar urma ei de argint scânteia în apa mării. Era un vas militar care pleca din Hawaii, unde Divizia 77 de Infanterie a Armatei Statelor Unite făcuse instrucţie de luptă în junglă. Era al Doilea Război Mondial şi soldaţii de pe vas ştiau că se îndreaptă spre vest în Pacific, dar destinaţia era secretă – pentru ei.

Mai erau câţiva soldaţi care se foiau pe puntea cufundată în întuneric. Orice luminiţă ar fi ajutat vasele inamice să îi repereze şi să trimită explozibil în direcţia lor. Dar, în ciuda celorlalţi aflaţi în preajma lui, Desmond se simţea oarecum singur pe punte, însingurat. Mintea îi zbură la lumea de-acasă, la cei dragi – la părinţi, la frate, la soră şi la femeia frumoasă cu care era căsătorit de doi ani. îi era dor de Dorothy şi retrăia ultimele momente petrecute cu ea înainte de îmbarcare. Când o s-o mai vadă? O s-o mai revadă?

Acest gând era atât de dureros, încât se strădui să-şi mâne mintea în altă direcţie.

* * ***

— Ia uite ce fotografie frumoasă! Cine licitează? întrebă agentul de licitaţie în timp ce ridica o altă fotografie din teanc. Hai, cine licitează? repetă el. A, 10 cenţi. Am 10 cenţi. Cine dă 20? OK, doamna Brown, Mulţumesc! Am 20, Dă cineva 50 de cenţi? Valorează mult mai mult – o fotografie superbă. Deci am 50 de cenţi. Cine dă 75? zise fără să se oprească şi uitându-se înjur. Acolo, gata, 75 de cenţi! Ia să vedem, cine dă 80 de cenţi? 75, 75, 75. Cineva, 80? urlă el, după o pauză de câteva secunde. Cineva, 80? Nu? O dată, de două ori, adjudecat cu 75 de cenţi domnului de acolo. O, domnule Doss, un chilipir, nu altceva!

Domnul Thomas Doss luă fotografia în mână, o privi şi se întrebă de ce o fi licitat pentru o ilustraţie cu Rugăciunea Domnească şi cu cele Zece Porunci. *Mda*, e *foarte reuşită*, recunoscu el, dar de ce şi-o fi dorit-o? *Mă rog*, zise în sinea *lui*, *probabil că o să-i placă Berthei să o pună pe perete în dormitor*. El venise la licitaţie să găsească ceva mobilă şi lucruri pentru noua lor casă. Thomas şi Bertha nu erau căsătoriţi de mult timp şi încercau să îşi mobileze căsuţa fără să cheltuie prea mulţi bani.

Sigur, aceasta se petrecea cu ani buni înainte să vină pe lume Desmond, dar el ajunse să audă povestea de multe ori. În plus, vedea cu ochii lui acea ilustraţie pe peretele

sufrageriei din micuţa casă de pe Easley Avenue, încă de mic, se uitase la ea de multe ori. De fapt, mama Doss şi-ar fi dorit uneori să nud intereseze chiar aşa de mult imaginea aceea – şi nu pentru că nu ar fi vrut ca el să se uite la ea, ci pentru că întotdeauna îşi ţâra în sufragerie un scaun de la bucătărie şi se urca pe el ca să o poată vedea mai bine.

— Desmond, ia, te rog, du scaunul înapoi la bucătărie! Ia uite, i s-a şi ros şezutul de cât ai stat cu picioarele pe el, îi zise ea într-o zi, dar Desmond ştia că, în sinea ei, nu era câtuşi de puţin supărată pe el.

Stând pe puntea unui vas militar în Oceanul Pacific şi gândindu-se la viaţa lui din copilărie încoace, Desmond îşi dădu seama, o dată în plus, de cât de mult îi influenţase existenţa acea imagine. Porunca a şasea: „Să nu ucizi” era ilustrată prin Cain având o bâtă în mână şi stând în picioare lângă trupul mort al fratelui său, Abel, imediat după ce îl omorâse. De multe ori, Desmond se gândise: *Cum să facă un frate aşa ceva*? Era de-a dreptul îngrozit la gândul de a omorî pe cineva sau ceva; era sigur că acea ilustraţie îl făcuse să se decidă să fie soldat sanitar, care să salveze vieţi, nu să le curme, şi-L imagina pe Iisus spunându-i: „Desmond, dacă Mă iubeşti, n-o să iei viaţa, ci o s-o salvezi, aşa cum aş face Eu dacă aş fi în locul tău, Urmează-Mi exemplul!”

Gândurile au continuat să îi rătăcească. Mama lui, binecuvântată să fie, întotdeauna îşi ducea cei trei copii la Şcoala de Sabat şi la serviciile divine de la biserică, Prima pe care a dus-o a fost Andrey, în cărucior; apoi, în timp ce Andrey păşea alături de mama ei, Desmond ocupa locul din cărucior, iar mai târziu Harold a fost pasagerul căruciorului, în timp ce fraţii lui zburdau încântaţi pe lângă mama lor.

„Desmond, Harold, haideţi să studiem lecţia de la Şcoala de Sabat!” La auzul acestei chemări, Andrey deja avea în mână Biblia ei micuţă, gata să o deschidă, şi, la scurt timp, veneau şi băieţii lângă ea şi mama. Devenise un obicei, Desmond îşi aduse aminte că, atunci când a fost

recrutat, tocmai ce primise panglica de opt ani de la Şcoala de Sabat, pentru că fusese prezent în fiecare săptămână, nu întârziase şi îşi studiase lecţia în fiecare zi a săptămânii.

O altă amintire era aceea a micuţei şcoli a bisericii, situate chiar în spatele clădirii bisericii de pe Park Avenue. Fiecare elev al şcolii ocupa postul de om de serviciu. Învăţătoarea le dădea diferite responsabilităţi de întreţinere şi curăţenie, pe care le schimba din când în când, ca să nu se plictisească vreunul. Desmond îşi aminti foarte bine de o treabă pe care i s-a spus să o facă: să şteargă toate tablele şi să scuture bureţii.

E, cred că e gata tabla asta, îşi zise în sinea lui. Iau bureţii ăştia, îi scutur şi după aceea pot pleca acasă. Dar imediat îi veni o idee. Era sigur că, dacă îi freca unul de altul, bureţii o să arate curaţi – şi nici nu trebuia să mai facă atâta praf scuturându-i, praf care îţi rămâne în gât şi te face să strănuţi. În plus, îi lua mai puţin timp. Aşa că Desmond frecă bureţii unii de alţi, îi duse înăuntru şi îi aşeză din nou pe marginea tablei. Arătau curaţi, dar erau plini de praf de cretă.

Înţeleaptă învăţătoare, Nell Ketterman, se apropie de tablă exact când Desmond punea bureţii la locul lor. Puse mâna pe doi dintre ei şi începu să îi lovească unul de altul. E clar ce s-a întâmplat: praful îşi luă zborul în toate părţile. Apoi ea făcu o remarcă pe care Desmond n-a uitat-o niciodată:

— Desmond, dacă de la început nu merită să faci bine un lucru, atunci nu merită să îl faci deloc.

Desmond ieşi şi scutură din nou bureţii – de data aceasta aşa cum trebuia. Dar cuvintele învăţătoarei l-au însoţit toată viaţa. De câte ori nu îi reveneau în minte acele cuvinte acum, când era om mare şi se înrolase! Şi de câte ori nu se hotărâse el să facă bine treaba de la bun început!

La scurt timp după aceea, Nell Ketterman plecase în China ca misionară. Crescând, Desmond se gândea că şi lui i-ar plăcea să fie misionar într-un colţ uitat de lume, ca învăţătoarea lui dragă. Puţin îşi dădea el seama atunci,

îmbarcat pe acel vas militar, că urma să aibă şansa să fie misionar la cei din insulele spre care se îndrepta – pe cheltuiala Unchiului Sam[1] –, întrucât uneori avea să le acorde ajutor şi indigenilor, nu doar soldaţilor americani.

Următorul lui gând se îndreptă spre modul în care Dumnezeu îi purtase de grijă. Desmond părea înclinat spre accidente şi lovituri, iar mama lui chiar se întreba uneori cum a ajuns să se facă mare. Adevărul e că, din unghiul avantajos al celor douăzeci şi cinci de ani pe care îi avea acum, câteodată şi el se întreba acelaşi lucru.

— Desmond, am nevoie de nişte lapte, altfel n-o să avem ce mânca dimineaţă! îi spuse mama Doss într-o zi. Hai, fugi până la tuşa Ella şi adu un litru.

Tuşa Ella avea grădină şi ţinea o vacă şi cu dragă inimă împărţea cu rudele producţia ei de legume şi lapte, în acele vremuri de lipsuri. Desmond aproape că îşi aminti cuvânt cu cuvânt discuţia pe care o avea de obicei cu mătuşa lui.

— Desmond, vă ajunge un litru? întreba ea.

— Atât a zis mama să iau, răspundea el.

— Bine.

Şi tuşa Ella începea să toarne lapte în sticla adusă de Desmond – da, erau vremurile acelea în care laptele era pus în recipiente de sticlă, nu de plastic, aşa ca azi.

— Mulţumesc, tuşă Ella, zicea Desmond îndreptându-se spre uşă, după ce promitea să o salute pe mama lui din partea mătuşii.

Dar într-o zi, Desmond nu mai ajunse la casa tuşii Ella. În drum spre ea, trebuia să traverseze o stradă pietruită – o variantă mai fericită decât o stradă cu noroi, însă erau multe hârtoape. Piciorul i-a alunecat pe o piatră şi a căzut. Nu voia să spargă sticla goală de lapte, pe care o avea în mână, aşa că a încercat să o ţină sus. Degeaba. Sticla se sparse.

Căzând, Desmond scoase un ţipăt, aşa că vecinii l-au auzit şi au venit repede să vadă cine se lovise. Apoi cineva

1 Personificare pentru statul american, pornind de la iniţialele identice, Uncle Sam/United States. - n.tr.

alergă să îi spună mamei, care, ţâşnind pe uşă afară şi apoi pe trotuar, îl găsi pe Desmond întins în stradă.

— Desmond, dragă, ce-ai făcut?

Nu i-au trebuit decât câteva secunde mamei să îşi dea seama că Desmond se tăiase rău la mâna stângă. Alergă în casă şi luă la repezeală un prosop cu care să îi înfăşoare mâna. Unul dintre vecini se oferi să îl ducă pe Desmond cu maşina la spitalul din Lynchburg, la ceea ce acum am numi Camera de gardă. Doctorul stătu mult aplecat asupra mâinii lui, apoi îi puse copcii.

— Doamnă Doss, am făcut ce-am putut mai bine, dar tare mi-e teamă că băiatul n-o să mai poată folosi mâna aia deloc. Cu tendonul şi muşchii secţionaţi aşa…

$1 din tonii i-a mai terminat propoziţia* Desmond a lout dim a» a «4 tu teribilul prognostic atârnând deasupra capului m4 u, ilar şi al mamei lui iubitoare şi foarte necăjite. Dar pe ea u o răbda inima să stea şi să nu facă nimic, aşa că, imediat ce mâna lui Desmond porni să se vindece şi să nu îl mai doară aşa de tare la atingere, ea începu să îi mişte degetele în sus şi în jos, înainte şi înapoi – întinzându-le atât cât se putea.

— Auuu, mamă, mă doare!

— Da, ştiu, dar vrem să facem tot posibilul ca mâna să ţi se vindece. Ia vezi, când nu sunt lângă tine, poţi mişca degetele singur? Şi, Desmond, hai să ne rugăm ca Dumnezeu să îţi vindece mâna. Vrei?

Se mai rugaseră până atunci, dar acum se rugau şi mai fierbinte.

— Mamă, ia vino! Hai să-ţi arăt ceva! îşi strigă Desmond mama câteva zile mai târziu, văzând-o că intră pe uşă de la fabrica de încălţăminte, unde lucra.

— Da, ce e, Desmond?

Când mama ajunse în dreptul lui, Desmond îşi ridică mâna stângă şi îi făcu semn cu degetul arătător.

— Desmond, extraordinar! îl poţi mişca! exclamă mama, care, fără nicio îndoială, se bucura de această nemaipomenită răsturnare de situaţie. Hai să facem o rugăciune chiar acum şi să îi mulţumim Domnului că te-a

ajutat cu mâna!

Desmond şi-a plecat capul, în timp ce mama Îi mulţumi lui Dumnezeu pentru această minunată binecuvântare. Mâna lui se vindecă într-adevăr şi, deşi nu arăta chiar aşa ca mâna dreaptă, o putea folosi. Şi era tare bucuros de asta.

* * ***

Stând pe punte în acea noapte, Desmond se duse cu gândul la o altă experienţă în care Dumnezeu II binecuvântase într-un mod special.

Era afară, jucându-se cu copiii din vecini. Alergau în sus şi în jos pe un zid de piatră, Desmond alunecă şi, în căzătură, se zgârie la genunchi de muchia zidului, Durerea îi rămăsese vie în minte.

— Eu mă duc acasă, le spuse el celorlalţi.

Vai, da' *ce mă doareee*! zise în sinea lui, privind la rană, în aceeaşi seară. Dar era convins că avea să se vindece, aşa că nu voia să o îngrijoreze pe mama de un lucru atât de mic, ca julitura lui, încercă să nu şchiopăteze şi reuşi să îşi ascundă durerea de familie – mă rog, vreo câteva zile, A treia dimineaţă nu reuşi să se dea jos din pat.

Mama trebuia să meargă la lucru la fabrica de încălţăminte şi întotdeauna pleca devreme, O vecină, căreia copiii îi spuneau tanti Jenny, venea, îi trezea pe copii, le dădea să mănânce de dimineaţă şi apoi le dădea drumul la şcoală. Şi în acea dimineaţă, tanti Jenny îi spuse lui Desmond că e vremea să se scoale, dar după câteva minute observă că el era încă în pat. Aşa că se duse să cerceteze pricina.

Îl găsi gemând şi ţinându-se de genunchi. Oricât de neştiutoare ar fi fost într-ale medicinei, când se uită la genunchi, tanti Jenny îşi dădu seama că nu arăta bine deloc. Hra roşu şi fierbinte şi nişte dâre roşii ieşeau din bubă, indicând o infecţie. Vecina o sună pe mama Doss la fabrică şi îi spuse să vină acasă, explicându-i cât de cât ce era cu genunchiul lui Desmond.

— Desmond, de ce nu mi-ai zis nimic? îl întrebă

mama când ajunse să se uite cu ochii ei la genunchi.

— Am crezut c-o să se vindece şi o să treacă; n-am vrut să te supăr.

Mama îşi zise în sinea ei că ar fi fost mai bine să o supere cu câteva zile înainte decât să aştepte până acum, dar pe moment nu îi zise lui Desmond nimic.

Sigur că a venit doctorul. Între timp ajunsese şi tatăl lui Desmond acasă. După ce examină îndelung genunchiul, doctorul le spuse părinţilor:

— Nu-mi place că trebuie să vă dau vestea asta, dar vedeţi şi voi că genunchiul este rău infectat şi nu văd altceva de făcut decât să amputăm piciorul. Infecţia i se răspândeşte în corp şi ar putea duce la moarte.

La moarte! Vai, ce gând! Dar cum să-l lase pe doctor să îi taie lui Desmond un picior? Nu, nu, nu se poate. Să-l vadă pe Desmond doar cu un picior? Groaznic. Dar şi să nu-l taie şi Desmond să moară? Grea decizie.

— Domnule doctor, chiar nu putem face nimic? întrebă mama Doss disperată.

Atunci, medicul sugeră să îi facă împachetări fierbinţi la genunchi.

— Nu strică să încercaţi, doamnă Doss, dar va trebui să i le aplicaţi la fiecare două ore* Şi aşa, mare mirare dacă o să aibă efect* încercaţi, dar, dacă până mâine n-o să fie măcar un pic mai bine, piciorul trebuie tăiat, răspunse doctorul, îndreptându-se spre uşă.

Mama puse pe sobă o oală mare cu apă fierbinte şi o menţinu aşa. Apoi cufundă un prosop mare, îl stoarse şi înfăşură genunchiul lui Desmond, pe care îl acoperi cu un alt prosop îndoit de multe ori, ca să ţină căldura înăuntru* La intervale dese, schimba prosopul cu un altul, fierbinte.

Sigur că în timp ce făcea toate acestea se ruga lui Dumnezeu să îi binecuvânteze eforturile şi să salveze piciorul lui Desmond* După ce pusese comprese toată ziua şi toată noaptea care a urmat, mama Doss era epuizată, dar, de renunţat, nu voia să renunţe.

— Mamă, nu mă mai doare aşa tare, remarcă Desmond în timpul nopţii.

Când mama se uită atent la genunchi, şi ei i se păru că nu mai arăta chiar aşa de rău. Dârele roşii păreau să nu mai fie aşa pronunţate* Cu lacrimi de recunoştinţă în ochi, îi mulţumi Domnului şi continuă să se roage – şi să aplice comprese fierbinţi.

Ziua următoare, când veni, doctorul examină şi el genunchiul.

— Doamnă Doss, chiar cred că ieşiţi învingătoare. O să supraveghem atent genunchiul în următoarele zile. Pare să fie mai bine.

Ce uşurare! Toată familia tresălta de bucurie, dar nimeni aşa ca Desmond.

Despre acea experienţă, Dosmond îşi mai aducea aminte ceva. După ce zăcuse în pat câteva zile primind acele comprese şi aflând că piciorul era mai bine, se hotărî să coboare. Se aşează la marginea patului, puse piciorul jos şi dădu să se ridice. Buf! căzu. Îşi dădu seama că era nevoie să îşi recapete puterile şi aproape c-a fost nevoit să înveţe din nou cum să păşească.

* * ***

Sprijinit de balustradă, pe puntea vaporului, Desmond îşi mai aminti în acea noapte încă un episod. De data aceasta nu era vorba despre el.

Harold, fratele lui, era bolnav, foarte bolnav. Avea febră 39, 5 şi avea dureri mari. Mama făcuse tot ce ştia, dar nimic nu părea să aibă efect. Harold ardea şi gemea de durere. Venise şi doctorul, dar habar nu avea ce era de făcut pentru Harold.

— Doamnă Doss, mare lucru dacă prinde dimineaţa. Dacă o prinde, atunci mâine o să vin cu un alt doctor şi o să îi luăm din măduva spinării să vedem dacă găsim ce are şi dacă îl putem ajuta – au fost cuvintele doctorului, deloc încurajatoare.

— Desmond, cred că ar trebui să ne rugăm pentru Harold, ce zici? îi spuse mama fiului ei mai mare.

— Da, mamă, cred că ar trebui. O să-l vindece Domnul Iisus pe Harold?

— Dragul meu, nu ştim. Întotdeauna vrem să se facă

voia Domnului. Dar noi putem să îl rugăm.

Mama şi fiul au îngenuncheat lângă patul băiatului bolnav, iar mama s-a rugat: „Iubite Tată din ceruri, Tu ştii că Harold este foarte bolnav şi ştii că are dureri mari. Te rugăm, adu vindecarea în corpul lui, dacă este după voia Ta! Dar, dacă Tu vezi că e cel mai bine să nu îl vindeci… – şi vocea i se întrerupse aici de un oftat – atunci, Te rog, adu sfârşitul cât mai repede, ca să nu mai sufere atâta. Îţi mulţumim, Doamne! Amin!”

Ridicându-se de pe genunchi, mama şi Desmond aruncară o privire către Harold. Pe loc şi-au dat seama că nu mai respira aşa greu ca înainte. Primul gând a fost că era pe moarte, dar nu! Harold respira liniştit şi faţa lui palidă începu să prindă din nou culoare. La scurt timp căzu într-un somn liniştit, iar dimineaţa următoare se trezi simţindu-se foarte bine. Cum să poată Desmond uita o aşa experienţă?!

A doua zi, când a venit aşa cum promisese, doctorul a fost foarte surprins să-l vadă pe Harold atât de bine. Mama a fost pur şi simplu nevoită să îi povestească despre rugăciunea ei şi cum starea lui Harold se îmbunătăţise pe loc.

— Băiete, îi spuse el lui Harold, Domnul ţi-a salvat viaţa şi sunt încredinţat că pentru un scop nobil.

* * ***

Ce obosit sunt! *Cred că intru şi pun capul pe pernă*, se gândi Desmond, pornind spre cabina lui. Şi, după puţin timp, deja dormea.

ALTE AMINTIRI

După câteva seri, Desmond se îndreptă din nou spre locul lui de pe puntea vasului militar» Luna era un pic mai sus pe cer, dar reflexia ei scânteia la fel în apa de lângă vapor» Amintirile continuau să se reverse peste Desmond»

* * ***

— Vai, ce mi-aş dori o bicicletă! îi zise Desmond prietenului său Paul» Aşa, am putea face ture amândoi» – Păi şi de ce nu-ţi iei?

— Nu pot» N-am bani»

Se aşternu tăcerea pentru o clipă, însă doar pentru o clipă, fiindcă Paul veni cu ideea:

— Hai să mergem la groapa de gunoi» Uneori se mai găsesc pe-acolo părţi de biciclete pe care oamenii le-au aruncat» Îţi facem şi ţie o bicicletă» Haide!

Desmond fu de acord şi, nu după multă vreme, băieţii erau la groapa de gunoi a oraşului, să vadă ce puteau găsi»

— Ia uite aici un cadru, zise Paul, în timp ce săpa în gunoaie» Da, chiar e» Şi nu arată rău deloc»

— Şi aici uite o roată. Ba nu, două – zise Desmond, care era la fel de încântat ca Paul.

Scotociră în dreapta şi-n stânga şi mai găsiră un pinion şi două sau trei lanţuri – în caz că nu nimereau din prima mărimea potrivită – şi chiar două cauciucuri vechi, care păreau să aibă nevoie de vulcanizare, dar cu asta se descurcau ei. Găsiră apoi şi apărătoare pentru faţă şi spate, una era albastră, cealaltă, roşie, dar sigur că mergeau şi aşa.

Au plecat spre casă, târând după ei comoara. În cutia cu scule a tatălui lui Paul găsiră câteva şuruburi şi nişte pivoţi şi, nu după multă vreme, bicicleta era gata asamblată. Nu prea arăta a bicicletă, dar mergea – şi asta conta. Dădură multe ture cu bicicletele, pe care probabil le-au savurat şi preţuit cu atât mai mult cu cât se munciseră la bicicleta lui Desmond.

Dar Desmond îşi aminti că bicicleta îl băgase în belele de câteva ori. După ce îşi făcuse rost de ea, o folosea în fiecare dimineaţă ca să meargă la şcoală. Într-o zi, pornind de acasă, trecu pe lângă Băcănia lui Green şi observă camioneta de lapte a domnului Woods. Pe loc, în minte îi răsări una dintre ideile acelea trăsnite, gen: Ce-ar fi să se prindă de camionetă şi să meargă aşa? Ar fi ajuns şi mai devreme la şcoală.

Zis şi făcut. Când domnul Woods sări în maşină să pornească spre următorul loc unde ducea lapte, Desmond se prinse de aripa din spate a camionetei şi se ţinu cât mai bine.

Maaamă, ce tare e! zise în sinea lui când camioneta vira pe Campbell Avenue, o stradă principală din Lynchburg, bine pavată. La acea oră nici nu prea era trafic. „Ce-mi place! Şi nu e nici periculos”, zise Desmond cu voce tare. Din când în când, camioneta sărea în lateral spre trotuar, lăsând puţin spaţiu până la bordură. Evident că domnul Woods nu îşi dăduse seama că avea un băiat ţinându-se de spatele camionetei. Desmond începu să realizeze că, la urma urmei, putea fi ceva periculos ce făcea el.

Apoi aruncă o privire jos, în pantă, şi observă şinele de cale ferată pe care aveau să le traverseze. Două rânduri de şine, plus şinele de tramvai aveau să apară la intersecţia următoare. Desmond se opinti puţin, dar rămase pe poziţie; avea deja prea mare viteză ca să îşi dea drumul.

În dreptul şinelor, drumul avea să fie cu hârtoape. Se întrebă în sinea lui dacă rabla de bicicletă avea să suporte tortura. Când dădură de şine, roţile au părut că se fac bucăţi-bucăţele şi, de două sau de trei ori, Desmond simţi că pierde controlul şi va fi aruncat de pe bicicletă. Dar camioneta trecu repede peste toate şinele, apoi urcă lin la deal, până la următoarea oprire.

Ca toţi băieţii, şi mai ales băieţii neastâmpăraţi, Desmond aproape uită de pericol când domnul Woods opri camioneta la restaurantul la care avea de livrat lapte şi lactate. Sări repede din maşină şi veni în spate să ia produsele.

— Mersi pentru tură!

Domnul Woods se uită împrejur la auzul vocii lui Desmond* Brusc îşi dădu seama ce voia să spună băieţandrul prin „tură” şi se albi la faţă.

— Măi băiete, nu ştii că puteai să mori? Să nu mai faci în viaţa vieţii tale aşa ceva!

Desmond n-a putut spune altceva decât „bine” iar pe bicicletă urcă mai degrabă un băiat ruşinat, care se îndreptă spre şcoală într-un ritm mai domol.

* * ***

O altă amintire era despre ceva şi mai năstruşnic şi periculos.

Lynchburgul era nod de cale ferată* Locomotivele mari şi vechi cu aburi, urmate de numeroasele vagoane de marfă sau de călători, i-au fascinat dintotdeauna pe băieţii care locuiau lângă calea ferată* Mamele din zonă nu agreau câtuşi de puţin zgomotul şi nici nu erau încântate de fumul şi funinginea care acopereau totul în jur, dar băieţilor nu le păsa de aşa ceva.

Într-o zi, după şcoală, Desmond şi verii lui – Preston şi Beverly (da, serios, ăsta era numele lui) – se tot gândeau ce chestie interesantă să mai facă înainte să fie nevoiţi să se ducă acasă, la cină.

— Gata, ştiu, zise Preston. Hai să mergem la gara de pe Twelfth Street şi să vedem cum trece trenu' lu' tata* Cre' că acuma ajunge.

Tatăl lui Preston era conductor într-un tren de persoane.

— Da, hai! au fost de acord Desmond şi Beverly.

Când au ajuns la gară, trenul tocmai trăgea la peron pentru o oprire scurtă. Unchiul Lanza sări din tren, le veni în ajutor la vreo doi pasageri, apoi urcă în tren cu un salt şi îi făcu semn mecanicului să pornească, Îi observase pe cei trei băieţi uitându-se la tren şi le făcu cu mâna, în timp ce trenul prindea viteză.

După trecerea trenului de persoane, veni un marfar lung, ce fusese garat pe o linie secundară ca să-i facă loc trenului de pasageri. Acesta începu să se mişte lent, în primă fază. Şi, fix atunci, lui Desmond îi veni o altă idee poznaşă.

— Băi, hai să ne suim în tren! urlă el, ca să acopere zgomotul trenului.

— Da' nu e periculos? întrebă Beverly, uitându-se la vagoanele care se hurducăiau.

— Nooo! Tata făcea asta de multe ori când venea să o vadă pe mama, înainte să se căsătorească. Zicea că asta se cheamă „să iei vagonul de braţ". Da, tot timpul făcea aşa ceva. Nu tre' decât să sari şi să te prinzi de scara care urcă

pe vagon. Simplu!

Bineînţeles că Desmond n-avu timp să le precizeze că tatăl lui lucra la calea ferată şi ştia cum să sară pe scară şi apoi să se dea jos. Sau că, de obicei, trenul respectiv mergea destul de încet.

Preston şi Beverly părură convinşi, aşa că au început toţi să alerge pe lângă tren, negândindu-se cât era de periculoasă ideea lui Desmond.

— Mă duc io primu' şi vă arăt cum, urlă Desmond, în timp ce apucă scara.

Ceilalţi doi îi urmară exemplul, aşa că acum erau cu toţii „pe tren. După puţină vreme, Preston şi Beverly se săturară, aşa că au sărit jos, dar nu şi Desmond.

— Desmond, dă-te jos! Prinde viteză, ţipau la el ambii băieţi.

— E prea repede. Acuma nu mai pot sări!

Dar mintea îi spunea că trebuie să sară înainte ca trenul să ajungă la pasarela de peste Campbell Avenue. Într-un sfârşit îşi dădu drumul şi se izbi de pământ, rostogolindu-se pe terasamentul căii ferate şi oprindu-se în parapetul de beton de peste Campbell Avenue, care se afla la zece – doisprezece metri dedesubt. Încă zece secunde şi ar fi fost proiectat pe caldarâm – de-a dreptul mort.

— Aoleo, era cât pe ce…!

Respira greu după atâta efort şi entuziasmul de a sări. Prudent, îşi mişcă braţele şi picioarele. Păreau să funcţioneze bine. Ştia că îl aşteptau câteva vânătăi, dar cel puţin nu avea oase rupte.

Cam şchiopătă până acasă şi se ţinu departe de ochii mamei când aceasta se întoarse de la serviciu. Observă ea că Desmond era un pic cam liniştit, dar era ocupată cu pregătirea cinei. Avea să discute cu el mai târziu. Cât despre tatăl lui, Desmond nu prea voia ca el să afle ce făcuse. Însă nici nu intră bine pe uşă, că sună telefonul şi tata se duse să răspundă.

— Cum? Ce-a făcut? zise el, îndreptându-şi privirea în direcţia lui Desmond.

A mai ascultat un moment şi apoi a închis. Desmond

avea să afle că verii lui nu-l văzuseră sărind de pe vagon şi îi ziseseră toată povestea mătuşii Maud, care sunase să vadă dacă Desmond era acasă, viu şi nevătămat.

— Desmond, ce-i în capu' ăla al tău, să faci aşa ceva? Tocmai am aflat. Eşti nebun să crezi că poţi urca din mers într-un tren. O să te învăţ eu minte să nu mai faci tu una ca asta.

Tatăl lui Desmond nu era creştin pe atunci şi era din fire furios şi nestăpânit; iar în acea ocazie a fost într-adevăr cam nestăpânit.

— Tati, nu mai fac aşa ceva! Promit. Nu mai faaac!

— Da, ştiu că n-o să mai faci. Am eu grijă să nu mai faci!

Furios, tata Doss îşi scoase cureaua lată de piele şi începu să îl bată pe fiul lui. Desmond urla în timp ce cureaua îl lovea peste spate, peste picioare şi peste alte părţi ale corpului. Parcă nu se mai oprea. Începu să curgă sânge când cureaua îi lovi încă o dată spatele. Durea foarte tare – Desmond aproape că îşi dorea să se fi lovit mortal când sărise din tren. Mama încă nu avea nicio idee despre ce era vorba şi veni să îl scoată din mâinile tatii.

— Thomas, ajunge! Deja hai bătut prea tare.

— Şi-o merită, copil prost!

Tatăl îşi descărcase deja furia, aşa că intră în camera alăturată, lovind uşa cu piciorul.

— Doamne, Desmond, dar ce-ai făcut să capeţi aşa ceva? întrebă mama, îngenunchind lângă el.

Printre suspine, Desmond îi mărturisi cum sărise în tren din mers.

— Vai de mine, măi băiete! Chiar nu ştii că puteai să mori? Puteai uşor să cazi şi să-ţi taie trenul picioarele sub roţi.

— Mamă, acuma ştiu. Nici măcar n-o să mai încerc vreodată.

— Dragu' mamei, mă bucur să aud că zici asta. În niciun caz nu vreau să-mi pierd băiatul aşa. Acum, că mi-ai promis, ştiu c-o să te ţii de promisiune.

Mama Doss era o femeie înţeleaptă şi ştia că

încrederea arătată în băiatul ei îl ajuta mai mult decât bătaia să facă ceea ce ar fi trebuit.

Pe punte, în noaptea aceea, Desmond nu putu să nu-şi amintească acest episod şi, cu cât se gândea mai mult, cu atât îşi dădea din nou seama că Dumnezeu II păzise încă o dată şi că avea multe pentru care să-l fie recunoscător.

Apoi îi veni un alt gând, care îi venea ori de câte ori rememora acest episod. Dacă Preston sau Beverly ar fi căzut de pe vagon şi şi-ar fi pierdut viaţa sau un picior? Ar fi fost vina lui, a lui Desmond. Automat îşi dădu seama cât era de important să fii un bun exemplu. De fapt, această întâmplare îl marcase atât de mult chiar atunci când se întâmplase, încât efectiv îl ajutase să caute să fie un exemplu bun, în alte ocazii.

Gândindu-se la toate acestea, se întrebă în ce măsură aceste experienţe îi influenţaseră deciziile luate ca adult şi mai ales pe cea de a intra în armată. Era vorba de lucruri precum imaginea cu cele Zece Porunci, influenţa mamei lui şi modul ei înţelept de a-l ajuta să vadă ce anume îl va face să ajungă un tânăr bun, atent şi săritor. Un tânăr care să stea de partea binelui orice ar fi şi să nu uite cât e de important să fie un bun exemplu.

* * ***

Nu prea erau multe de făcut la bordul vasului care ducea trupele pe front. Desmond se simţi obosit şi curând se îndreptă spre cabină.

ŞI MAI MULTE AMINTIRI

La câteva seri de la plecarea din Hawaii, Desmond îşi găsi din nou „locul lui” pe puntea vaporului. Rememorase unele dintre situaţiile ce s-ar fi putut transforma în tragedii în viaţa lui de până atunci. Acum, gândurile îi porniră puţin în altă direcţie.

* * ***

Îşi aminti că mama lui era o femeie muncitoare şi credincioasă, iar şefii ei de la fabrica de încălţăminte îi apreciau eforturile. Era credincioasă şi în a-l da Domnului ceea ce Îi aparţine Lui, Nu doar o dată o auzise spunând:

„De jefuit o bancă, n-aş jefui, atunci cum să-L jefuiesc pe Dumnezeu?” Se referea la darea zecimii din venitul ei – la cele zece procente cât spune Dumnezeu că Îi aparţin Lui.

La rândul Său, Dumnezeu promite o binecuvântare specială pentru cei care sunt conştiincioşi în returnarea zecimii. Dumnezeu nu le cere oamenilor să dea zecime ca să le facă viaţa mai grea; ci, în felul acesta, El are ocazia să îi binecuvânteze. Cei care dau zecime descoperă că nouă zecimi înseamnă mai mult decât zece zecimi. Desmond îşi aminti câteva situaţii în care Dumnezeu chiar le-a binecuvântat familia, aşa cum zisese mama că se va întâmpla.

După ce au locuit în câteva case din Lynchburg, soţii Doss au avut şansa să cumpere o căsuţă pe Easley Avenue, de la domnul Vandergrift, un prieten adventist. El şi soţia lui aveau mai mulţi copii şi aveau nevoie de o casă mai mare. Aşa că soţii Doss au dat un avans şi au promis că vor achita rate lunare.

— Rata pentru casă nu e aşa mare, îi spuse mama Doss soţului ei într-o zi, dar, dacă tu lucrezi doar din când în când în locuri de muncă sezoniere şi dacă eu nu am normă întreagă la fabrică, nu văd cum o să strângem chiar şi rata aia mică luna asta.

— Eu chiar sper că domnul Vandergrift n-o să fie prea aspru cu noi, dar are şi el o familie şi are nevoie de bani, răspunse tata Doss.

— În cazul ăsta, o să am grijă să nu uit să mă rog pentru asta, spuse mama Doss.

— Nu ştiu dacă o să servească la ceva, îi răspunse soţul, oarecum aspru, dar roagă-te. Rău n-o să facă.

Mama Doss îşi aminti şi ea că Dumnezeu promisese o binecuvântare specială pentru cei conştiincioşi în darea zecimii, aşa că Îi ceru Domnului în rugăciune acea binecuvântare, de care aveau nevoie chiar atunci.

După câteva *zile*, cineva bătu la uşă, Desmond se duse să deschidă şi descoperi că era domnul Vandergrift: „Ştiind despre problema ratei, Desmond se întrebă de ce venise la ei la uşă, dar îl invită înăuntru.

— Mamă, a venit domnul Vandergrift, îi zise el când o găsi în bucătărie.

— O, bună ziua, domnule Vandergrift! Luaţi loc!

— Mulţumesc, doamnă Doss, Am venit să vorbim despre rată.

Mama se întrebă în sinea ei ce avea să le spună despre rată, întrucât nu era chiar scadenţa, dar avea să fie în câteva zile.

— Ştiu că aţi avut o perioadă grea şi sunt sigur că vă e tare greu să faceţi rost de bani să-mi daţi rata. Nu-i aşa?

— Da, aşa e, domnule Vandergrift. Avem o parte din bani, dar nu pe toţi.

— Am o propunere. Puteţi plăti măcar jumătate din rată, vreme de câteva luni, până lucrurile se mai îndreaptă la voi? întrebă el.

— Domnule Vandergrift, ăsta e răspunsul la rugăciunile mele. Mă frământa problema şi m-am tot rugat, recunoscu mama Doss. Am chiar acum jumătate din suma pe care trebuie să v-o dăm.

I-a înmânat-o domnului Vandergrift, iar acesta a lăsat în urmă o familie foarte fericită şi plină de recunoştinţă* Acest episod a lăsat o impresie profundă asupra minţii tinere a lui Desmond.

Îşi aminti apoi că lucrurile s-au îndreptat într-adevăr în familia lor şi, la scurt timp, au putut reveni la plata întregii rate* Uneori chiar reuşeau să dea şi ceva în plus, iar ultima rată au achitat-o cu o lună înainte chiar* Mama dintotdeauna spunea că aceasta se datora faptului că ea îi dădea mai întâi lui Dumnezeu ceea ce era a Lui – zecimea.

O, şi a mai fost o ocazie în care cu toţii au fost martorii aceleiaşi binecuvântări speciale din partea lui Dumnezeu* La Băcănia lui Green se dădea marfă pe datorie, atâta vreme cât clienţii nu rămâneau în urmă cu plata* Dacă rămâneau, atunci domnul Green, cu regret, îi tăia de pe caietul său.

Într-o seară – îşi aminti Desmond –, el, Harold, Andrey şi părinţii lor s-au dus la magazin să ia câte ceva şi să achite o parte din suma restantă* Când ajunseră cu

produsele la casă, domnul Green întrebă amabil:

— Doamnă Doss, am observat că în ultima vreme n-aţi mai cumpărat mare lucru. S-a întâmplat ceva?

— Păi, cum să vă spun, domnule Green, am mai mers şi la supermarket şi am mai cumpărat şi de acolo, sunt mai ieftine produsele şi am zis că aşa mai facem economie, ca să vă putem plăti din datoria de pe caiet* Ştiu că s-au cam adunat ceva bani * *, recunoscu ea timidă. Apreciez că nu ne-aţi tăiat deja.

— Doamnă Doss, puteţi lua pe datorie de la acest magazin atâta vreme cât o să existe el, răspunse domnul Green.

Desmond ştia că alţii, chiar şi dintre rudele lor, trebuiau să îşi achite produsele pe loc, aşa că îşi dădu seama că aceasta era o binecuvântare.

Sigur, asta a făcut-o pe mama Doss foarte fericită. Şi nu doar pentru că nu mai trebuia să se îngrijoreze atât de mult de achitarea datoriei, ci şi pentru că domnul Green arătase că are încredere în ea. Din nou, ea ştia că Dumnezeu le dăduse acea binecuvântare specială fiindcă fusese conştiincioasă în darea zecimii.

* * ***

Mintea lui Desmond trecu apoi şi la alte amintiri. Cum să uite seara în care tatăl lui se îmbătase? Familia Doss mersese în vizită la tuşa Mattie, sora tatălui lui Desmond, şi la soţul ei, unchiul Arthur. În timp ce copiii se jucau, iar doamnele stăteau de poveşti, tata Doss şi unchiul Arthur au început să bea din sticlele aduse de unchiul.

Acum, trebuie spus că mama Doss îi trasase lui Thomas clar „legea” în ce priveşte băutura. „Thomas – spusese ea –, m-ai luat dintr-o casă bună, unde nimeni nu consuma alcool. Mie nu îmi place obiceiul ăsta al tău de a bea. Am trei copii de crescut şi n-o să tolerez să bei în preajma lor sau să aduci băutură în casa noastră. Ori te laşi de băut, ori ne poţi lăsa pe noi în pace”, Tata ştia că nu glumea cu nimic din ce zicea şi, pentru că îşi iubea cu adevărat soţia şi familia, se hotărâse să se lase de băutură.

Se descurca chiar bine. Dar când el şi unchiul Arthur

s-au găsit unul pe celălalt în acea seară, el uită de hotărârea de a nu mai bea. Nu după multă vreme erau amândoi atât de beţi, că voiau să se ia la harţă. Motivul? Cine şi-l mai aducea aminte? Nici măcar ei înşişi. Toată lumea veni să vadă ce se întâmplase şi, spre surprinderea mamei Doss, tata Doss scoase un pistol şi îl îndreptă spre unchiul Arthur.

— Thomas, opreşte-te! ţipă ea la el.

Niciunul dintre bărbaţi nu era chiar atât de beat încât să nu îşi dea seama că mama Doss intervenise între ei şi cu siguranţă niciunul nu voia ca ea să păţească ceva. Tuşa Mattie se duse la telefon şi chemă poliţia.

— Thomas, dă pistolul ăla încoace! Vine poliţia şi ştii ce rău o s-o păţeşti, dacă te găseşte cu un pistol.

Şi mama Doss întinse mâna. Thomas ştia că aşa era, cum zicea ea, şi îi dădu pistolul. Atunci ea ieşi dintre cei doi şi îi dădu pistolul lui Desmond:

— Du-te şi ascunde-l. Treaba ta unde!

Desmond fugi acasă cu pistolul. Intrând, se gândi ce ascunzătoare bună să îi găsească, astfel ca tatăl lui să nu-l poată găsi. A, *ştiu, vasul mare unde îşi ţine mama lucrul de mână*! aruncă pe masă ghemele şi andrelele, aşeză pistolul pe fundul vasului şi apoi puse lucrurile înapoi peste el. Mai târziu, Desmond îi spuse mamei unde era pistolul. Şi a stat acolo o vreme, până când mama Doss l-a ascuns în fundul unui dulap care rareori era folosit.

După ce ascunse pistolul, Desmond fugi înapoi la tuşa Mattie acasă şi ajunse chiar la timp să îşi vadă tatăl împins de la spate în maşina care îi ducea pe beţivi şi pe alţii de aceeaşi teapă. Thomas Doss stătu în arest o zi, până s-a trezit din beţie. Recunoscu că Bertha avusese dreptate când îi spusese că e bine să nu mai bea.

Această situaţie a făcut pentru Desmond un lucru, şi anume, i-a pus în minte şi în suflet o hotărâre de nestrămutat: să nu bea şi să nu fumeze. Vedea bine ce puteau face din oameni aceste lucruri oribile. Ţinea bine minte cum doi dintre unchii lui muriseră din cauza fumatului. Niciodată nu a regretat decizia luată în acea zi

de a nu pune în gură alcool sau ţigară.

* * ***

Din nou, obosit, Desmond porni spre cabina lui. După ce se plecă pe genunchi pentru rugăciune, se vârî în pat. O clipă, chiar înainte să adoarmă, îi reveni în minte o situaţie când camarazii lui aruncaseră cu papuci şi cu bocanci în el în timp ce se ruga, dar acum deja se obişnuiseră cu obiceiurile lui şi nu-l mai necăjeau. Adormi imediat.

DIN NOU AMINTIRI

Desmond deja se simţea aproape ca acasă în colţul acela de pe puntea vasului său militar. Era locul în care putea evada din vacarmul numeroşilor soldaţi de la bord. Acolo erau doar el şi gândurile lui.

Soarele nici nu apusese bine când Desmond se im stală în colţul său liniştit. Scoase din buzunar micuţa Biblie pe care i-o dăruise Dorothy la puţin timp după ce se căsătoriseră. Prima dată, citi textul pe care ea îl notase pe forzaţ: „Nu v-a ajuns nicio ispită care să nu fi fost potrivită cu puterea omenească. Şi Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiţi ispitiţi peste puterile voastre, ci, împreună cu ispita, a pregătit şi mijlocul să ieşiţi din ea, ca s-o puteţi răbda” (1 Corinteni 10: 13). Citi şi alte texte care îi dădeau sentimentul că îl ajută şi îl încurajează. Apoi înălţă o scurtă rugăciune: pentru părinţi, pentru soţie, pentru el însuşi. Simţea că ei au nevoie de rugăciune. Cât despre el, era sigur că avea nevoie.

De data aceasta se gândi la ceva ce îi aduse bucurie în viaţă.

Cam pe când studia mama lui Biblia, hotărându-se să urmeze învăţăturile ei şi să se facă adventistă, şi tatăl lui se arătă interesat de Biblie şi de ce studia soţia lui. Dar în timpul Marii Crize mondiale se găsea greu de lucru şi el era convins că cerinţa de a avea sâmbetele libere însemna să găsească şi mai greu de lucru. „Dacă mă fac adventist, o să murim de foame”, era scuza lui. Aşa că, pentru mulţi ani, el se ţinu departe de biserică. În acelaşi timp, continua să fumeze – un obicei nepermis membrilor adventişti. După seara în care el şi cumnatul lui se luaseră la harţă, se

hotărâse să nu mai bea deloc.

După o vreme, Thomas şi Bertha Doss au aflat de nişte prelegeri care se ţineau în Buena Vista, la aproximativ treizeci de kilometri de Lynchburg.

— Chiar aş vrea să merg, zise Bertha. N-am putea merge măcar vineri seara? Am auzit că Lester Coon e un bun vorbitor.

— Nu sună rău. Bine, hai să mergem, a fost soţul ei de acord.

Andrey, Desmond şi Harold erau în culmea fericirii. Nu se întâmpla prea des să iasă din Lynchburg, aşa că această ocazie avea să fie o desfătare pentru ei. Vineri seara, claie peste grămadă în maşina familiei, au plecat cu toţii spre Buena Vista.

Venindu-i în minte maşina, Desmond îşi aminti cum Jack, *buldogul englezesc* pe care îl aveau, deschidea geamul de plastic al maşinii cu capul lui mare. Dacă ar fi existat câine care să poată gândi, cu siguranţă că Jack ar fi fost acela. Aşa, *acum e mai bine*. *Acum am aer şi*, *în plus*, *văd şi mai bine*, părea că îşi zicea el în gând.

De data aceasta, Jack rămase acasă şi, nu după multă vreme, toată familia ajunse la locul de desfăşurare a întâlnirii, în Buena Vista, Pe atunci, multe întruniri evanghelistice se ţineau în cort, cu rumeguş pe jos, însă de data aceasta prelegerile se ţineau în clădirea bisericii adventiste din Buena Vista. Copiii alergară în faţă, să stea jos, iar mama şi tatăl îi urmară cât să îi poată supraveghea.

Evanghelizarea a început numaidecât. S-au cântat ceva imnuri cu toată audienţa, apoi au fost câteva puncte muzicale speciale, un cuvânt de bun venit din partea colegului lui Coon, după care a început predica ţinută de însuşi Coon.

— Dragii mei, mă bucur foarte mult că am fost împreună în această seară, li se adresă la final Coon membrilor familiei Doss. Sper că vă gândiţi să veniţi şi mâine dimineaţă.

— Nu prea cred, răspunse tata Doss. Ştiţi, noi locuim în Lynchburg şi e ceva drum de acolo…

— Asta se rezolvă uşor. Eu şi soţia mea am fi foarte bucuroşi să rămâneţi la noi în noaptea asta.

Şi-au dat seama că invitaţia era sinceră, dar nu voiau să deranjeze.

— Ar fi prea mult să vă deranjăm chiar aşa… Mai bine nu, răspunse mama Doss.

— Dar nu ne deranjaţi deloc. Chiar ne bucurăm dacă veniţi la noi.

Şi doamna Coon veni lângă ei, adăugând invitaţia ei la cea a soţului.

Aşa că familia Doss merse acasă la familia Coon. Până au ajuns, se făcuse târziu, iar copiii erau obosiţi. Desmond îşi aminti un lucru: familia Coon avea o lucarnă mare, un geam imens în acoperiş, alături de alte două mai mici, laterale, iar între ele se crease un spaţiu care fusese amenajat comod şi în care se putea sta. Acolo, doamna Coon îi aranjă un pat lui Desmond. Cuibărindu-se între pături, Desmond se întoarse spre fereastră şi fu surprins de o privelişte de neuitat. Prin toate cele trei ferestre vedea stelele strălucind.

A doua zi dimineaţa s-au trezit cu toţii, au luat un mic dejun copios, apoi au pornit spre biserică, la Şcoala de Sabat şi la serviciul divin de dimineaţă. După masa de prânz, tata Doss se gândi că probabil trebuiau să se îndrepte spre casă. Dar mama Doss şi cei trei copii voiau să rămână. Erau încântaţi să îl asculte pe Lester Coon. Aşa că tata cedă şi rămaseră cu toţii.

Lester Coon era un tip tare interesant, plin de zel şi vigoare, pe lângă faptul că era un bun vorbitor. Tata

Doss avea să spună întotdeauna despre el că era cel mai bun predicator pe care l-a cunoscut vreodată, întotdeauna purta un costum tip smoching, alungit la spate, şi o cămaşă albă, scrobită, cu colţurile gulerului întoarse în jos. Dacă ascultătorii lui mâncaseră cumva prea mult sau în sală era cald şi audienţa era cât pe ce să adoarmă, lovea amvonul cu un plesnit puternic în timpul predicii şi întreba: „Nu-i aşa, fraţilor?” Şi din mormânt s-ar fi trezit oricine ar fi aţipit.

După întâlnirea de după-amiază, tata chiar consideră că e vremea să se întoarcă acasă. La urma urmei, la apusul soarelui Sabatul se încheia, iar ei întotdeauna mergeau în oraş sâmbătă seara şi făceau cumpărături pentru săptămâna care urma.

— Au în Lynchburg ceva ce nu puteţi găsi şi aici, în Buena Vista? întrebă Lester Coon.

Soţii Doss au fost nevoiţi a recunoaşte că puteau să procure cele necesare şi din Buena Vista, Deci, din nou, hotărâră să mai rămână. După ce au făcut cumpărăturile, au avut timp să ajungă la biserică pentru prezentarea de seară.

Subiectul lui Conn în acea ocazie a fost semnul fiarei din cartea Apocalipsa a Bibliei, El explică faptul că nimeni nu are semnul fiarei în prezent, dar când legile duminicale vor fi date, cu puţin timp înainte de a doua venire a lui Iisus, şi când oamenii se vor convinge că trebuie să aleagă ori Sabatul Domnului, din ziua a şaptea, ori duminica, prima zi a săptămânii decretată de om, numai atunci aceia care aleg duminica vor primi semnul fiarei.

Apoi, Lester Conn le reaminti oamenilor că era periculos să amâne hotărârea de a face ce a spus Dumnezeu. Formularea lui plastică a fost: „Oricine ştie ce trebuie făcut, dar nu face, este moale ca o macaroană fiartă”.

Thomas Doss nu se gândise chiar în termenii aceştia la acest aspect, dar cu siguranţă avu la ce medita în timp ce conducea maşina în drum spre casă. După o vreme îi spuse Berthei:

— Ştii ceva? Chiar cred că ar trebui să ţin Sabatul şi chiar vreau să-l ţin, dar în cazul ăsta, o să murim de foame. E greu să-ţi găseşti de lucru dacă nu lucrezi sâmbetele.

— În cazul ăsta, o să murim de foame împreună, veni răspunsul Berthei.

Ea trecuse prin vremuri grele şi învăţase să se bazeze doar pe Dumnezeul ei iubitor. Thomas se bucură de atitudinea soţiei lui. La scurt timp după întâlnirile din Buena Vista, pastorul Clinton Coon, preşedintele

Conferinţei Virginia, şi Lester Coon au venit în Lynchburg să ţină o serie de prelegeri biblice. Thomas şi Bertha Doss, împreună cu copiii, au participat conştiincioşi. Tot mai mult, Thomas se apropia de hotărârea de a se face adventist de ziua a şaptea, dar, până atunci, avea de dus lupta cu „domnul Nicotină”.

În fiecare seară, când mama Doss se închina împreună cu cei trei copii, fiecare dintre ei includea în rugăciunea sa cuvintele: „Doamne, Te rog, ajută-l pe tata să nu mai fumeze”. De obicei, obiectul rugăciunilor lor se afla în sufragerie, şezând pe scaunul lui vechi şi citind ziarul, pe care îl ţinea drept în faţa ochilor. De auzit, sigur auzea rugăciunile lor.

Într-o seară, imediat după închinarea în familie, cu obişnuitele rugăciuni care îl includeau şi pe tata şi obiceiul lui de a fuma, mama Doss întrebă în şoaptă:

— Voi n-aţi observat că tata n-a mai fumat în ultima perioadă?

— Nu?

— Nu, n-a mai pus în gură nicio ţigară de peste trei săptămâni.

— Ce bine, mamă! N-am observat, ziseră în cor cei trei copii, apoi alergară la scaunul unde şedea tatăl lor, manifestându-şi în felul lor încântarea că el nu mai fuma.

Tatăl nu zise multe, dar se vedea că se bucură şi el. La finalul seriei de prelegeri, pastorul Clinton Coon îl botează pe tata Doss. Apoi, imediat după botez, tata Doss plecă iar în căutare de loc de muncă. Era tâmplar şi uneori găsea de lucru câteva ore pe zi, dar nimic stabil. Se duse din nou la John Hancock, un antreprenor în construcţii. Uneori îi mai dădea de lucru o zi sau două.

Thomas îl găsi pe John Hancock în biroul lui

— Nu cumva aveţi să-mi daţi şi mie ceva de lucru?

— Tom, am ceva pentru tine. Nu mult* Uite! şi John îi explică ce avea de făcut.

Se întâmpla să fie o zi de vineri, iar treaba luă mai multe ore decât se gândiseră John şi Thomas* După-amiaza târziu, John veni să vadă cum merge şi observă că mai era

nevoie de multă muncă până să fie gata.

— Thomas, faci bine ce faci, dar n-o să termini în seara asta* Hai mâine şi termină! sugeră John.

— Îmi pare rău, John, dar mâine e Sabatul meu, adică nu, Sabatul Domnului, şi nu pot lucra, răspunse Thomas.

— Atunci hai mâine să-ţi dau banii, sugeră mai departe John.

— Îmi pare rău, nici asta nu pot face. Dar vin luni pentru plată, zise Thomas.

— Bine, Tom.

Şi tata Doss plecă acasă, unde avea să-şi petreacă seara de vineri şi Sabatul cu familia, mergând la Şcoala de Sabat şi la serviciul divin. Când merse luni dimineaţa să-şi ia banii, Thomas îl întâlni pe John.

— Tom, treaba aia încă nu e terminată. Nu vrei s-o termini tot tu? îl întrebă el.

— Cum să nu? răspunse Tom şi puse mâna pe uneltele de care avea nevoie, iar la scurt timp termină treaba.

John Hancock veni la Thomas exact când era pe terminate şi îi spuse:

— Tom, mai am o lucrare pentru tine, dacă te interesează.

Bineînţeles că îl interesa şi lucră acolo întreaga zi. Din acel moment, Thomas Doss a avut permanent de lucru şi s-a convins că era aşa deoarece, cu credincioşie şi cu ajutorul lui Dumnezeu, el făcea ce ştiuse de mult timp că trebuia să facă.

Acum, că mama şi tata lucrau amândoi, lucrurile începură să meargă mai bine în bugetul familiei Doss.

* * ***

Desmond termină şcoala primară, dar cartea se prindea greu de el, aşa că se hotărî să muncească. Găsi de lucru la compania de cherestea din Lynchburg – cu opt cenţi pe oră. Şi era muncă grea. Descărca buşteni, căra aşchii şi rumeguş lângă cuptoare, unde focurile erau permanent aprinse ca să furnizeze aburul pentru maşinării, şi descărca saci cu fertilizatori, de cincizeci sau

o sută de kilograme. Pentru un adolescent care nu cântărea mai mult de *cincizeci* şi cinci de kilograme, era muncă grea. Şi încă lucra cincizeci de ore pe săptămână.

Seara, când ajungea acasă, era atât de obosit, că abia mai mânca ceva. Se aşeza pe canapea şi adormea instantaneu. Mama îl trezea şi îl trimitea în pat. Mai târziu, plata i s-a mărit la zece centi pe oră. Dădea zecime, urmând bunul exemplu al mamei lui şi punea deoparte cincizeci de centi, ca economie, la sugestia ei. Apoi îi mai dădea mamei trei dolari, pentru cheltuielile caser Dolarul care îi mai rămânea era pentru haine sau pentru orice ar mai fi avut nevoie sau şi-ar fi dorit» Acolo, pe puntea vasului militar, îşi aduse aminte cât de supărat fusese când compania a început să oprească câte cinci centi pe statul de plată pentru serviciile sociale»

Mamei lui îi plăcea să îşi încurajeze copiii, iar pe Desmond îl încuraja într-un mod deosebit. Când o rudă sau un prieten venea la ei acasă, mama obişnuia să îi atragă atenţia la pantofii sau la pantalonii lui Desmond, spunând cum el îşi câştigă banii singur ca să şi le cumpere. Niciodată nu dezvăluia cum ea însăşi îl ajutase să şi le cumpere din banii pe care îi câştiga ea.

* * ***

Apoi, Desmond îşi aminti o altă situaţie care îl conştientizase că trebuia să fie atent ce exemplu oferă.

Într-o zi se îndrepta spre casa tuşii Ella, să îi tundă gazonul. Când se apropie de pasarela de peste bulevard, observă un om despre care ştia că e alcoolic. Îşi aminti ce îi spusese mama despre oamenii ca el: „Ai grijă la cei care beau! Nu poţi avea încredere în ei!” Acest beţiv îl observă pe Desmond şi coborî în grabă la el.

— Hei, prietene, n-ai un chibrit? Am nevoie, îi zise lui Desmond.

— Îmi pare rău, nu fumez.

— Da, ştiu că nu fumezi.

Apoi, Desmond îi mai spuse că merge la mătuşa lui să lucreze ceva» Spre surprinderea lui, acest beţiv adăugă:

— Da, ştiu şi unde stă* Ştiu şi unde stai tu şi că eşti

un pocăit de ziua a şaptea şi mai ştiu unde te duci la biserică şi unde lucrezi şi mai ştiu că nu te baţi.

Omul părea să ştie despre Desmond mai multe decât ştia Desmond însuşr Aceasta îl făcu să se gândească la faptul că, dacă acest beţiv, pe care nu-l văzuse niciodată treaz, îl urmărea şi îi ştia obiceiurile, cu cât mai mulţi oameni se uitau la el cu şi mai multă atenţie! Fără îndoială că trebuia să fie atent la exemplul pe care îl oferea ca adventist şi să nu fie o pildă rea pentru alţii.

* * ***

Masivul vas militar naviga deja de câteva zile de la plecarea din Hawair *Cred că vom ajunge curând undeva*, se gândi Desmond. Nu ştia dacă să se bucure sau nu că va coborî de pe vaporul în permanentă mişcare* Cum va fi lupta?

Rugându-se în acea seară, Îi ceru lui Dumnezeu să îl însoţească şi să îl ocrotească atunci când va merge pe front* „Şi Te mai rog să fii şi cu familia mea şi cu Dorothy”, zise el în încheiere.

TOT AMINTIRI

Erau pe mare de un număr bunicel de *zile*. Desmond ştia că, într-o anumită măsură, navigau în zigzag, ca metodă de siguranţă. În acelaşi timp erau cu ochii în patru după vapoare, submarine şi avioane japoneze. Într-o ocazie, Desmond se afla în cabina lui când auzi că ceva parcă sfredeli fundul vasului şi se întrebă ce-o fi fost. Urcă pe punte.

— N-ai văzut? îl întrebară ceilalţi soldaţi. O torpilă se îndrepta direct spre noi, dar brusc şi-a schimbat traiectoria şi a ajuns dedesubtul vasului.

Desmond era convins că îngerii au fost cei care ghidaseră torpila pe lângă vas, deşi îl atinsese suficient cât să îi zgârie suprafaţa. Înălţă o rugăciune de mulţumire lui Dumnezeu.

În acea noapte, pe punte, îşi reluă locul pe cutia lui. Vremea era plăcută în Pacific, aşa că Desmond se cufundă din nou în plăcerea amintirilor.

* * ***

Bunica lui Desmond avea pisici malteze; le considera cele mai bune pisici posibile. Dar pisoii din vecini deseori veneau să socializeze cu ele, rezultând pui metişi»

Tata Doss avea obiceiul să tragă în pisoi de la fereastra lui de vizavi, ori de câte ori putea. Bunicii îi era teamă că, într-o bună zi, Tom îi va omorî pisicile, dar acestea păreau să aibă un al şaselea simţ, cel al pericolului; când se deschidea geamul, o tuleau sub casă.

— Desmond, spuse bunica într-o zi, vreau să scap de şapte corcituri de pisoi. Dacă îi iei şi îi duci la pârâu să îi îneci, te plătesc cu zece penny pentru fiecare.

Desmond porni spre pârâu cu puii de pisică într-o pungă de hârtie şi răsturnă punga în apă. Când văzu pisoii în apă, încercă să îi salveze, dar aceştia se înecaseră deja. Nu îşi mai amintea dacă a primit cei şapte cenţi, dar din acel moment n-a mai înecat nicio pisică, oricât de mulţi bani i s-ar fi oferit.

Gândindu-se la animale, îşi aminti cum ajunsese vegetarian.

Bunica avea şi găini şi, din când în când, se ducea în curtea găinilor, prindea un pui, îi tăia gâtul, îl curăţa şi făcea mâncare din el. Lui Desmond îi plăcea tocăniţa de pui. Dar într-o zi…

— Desmond, ce-ar fi să tai tu un pui pentru cină? zise bunica.

— Eu? Păi de ce? Nu-mi place să tai pui, răspunse Desmond, oarecum tremurând.

— Da de mâncat îţi place să mănânci pui, nu? Dacă îi poţi mânca, îi poţi şi tăia, zise bunica.

Desmond se gândi cum bieţii pui se zbăteau cu capul tăiat, doar ca să le savureze el gustul în farfurie.

— Bunica, să ştii că de acum nu mai mănânc pui.

Şi n-a mai mâncat. La ceva vreme după aceea.

Desmond s-a împrietenit cu un băiat care lucra la abatorul din Lynchburg.

— Leroy, într-o zi aş vrea să vin să văd cum e la abator, zise Desmond.

— Hai! Vino mâine după-amiază. Nu sunt de serviciu

şi îţi pot arăta cum se lucrează.

Desmond se duse, aşa cum vorbiseră. Şi a fost absolut şocat de ce a văzut acolo. Erau vaci doar piele şi os şi păreau bolnave. Una avea piciorul rupt, dar era împinsă împreună cu celelalte şi apoi a fost tăiată. Porcii erau trataţi şi mai rău. I-a fost milă de bietele animale.

— Se ia carnea de pe oasele vacilor chiar dacă sunt bolnave. Dacă au bube, acestea sunt scoase afară. Apoi carnea e măcinată şi din ea se fac hamburgeri, explică Leroy.

Lui Desmond îi plăceau hamburgerii. Se gândi cum făcea mama lui chiftele şi turna apoi sos peste ele. Mmm, *ce buni* Dar, după acea vizită la măcelărie, îi pieri pofta de hamburgeri. Se hotărî să devină vegetarian.

* * ***

Apoi, Desmond îşi aminti de o altă situaţie în care ştia că Dumnezeu îl ocrotise»

— Mingea! Unchiule Desmond, mingea mea! O vezi? Te rog, adu-mi-o! zise Ronnie, un băieţel de cinci ani, ridicându-şi rugător ochii la unchiul lui.

Ronnie şi familia lui se aflau pe malul Oceanului Atlantic, iar Ronnie se juca cu mingea lui nouă, colorată în roşu, galben şi alb. Cumva aceasta ajunse departe de el şi plutea pe apă.

Unchiul Desmond, care avea optsprezece ani, nu era el foarte bun înotător, dar, de ştiut, ştia să înoate, iar mingea nu era departe de ţărm, aşa că sări în apă după ea. Se luptă din greu să înainteze, nereuşind să ajungă la nesuferita de minge. Nu prea se apropia de ea.

Când se opri să vadă cât era apa de adâncă, privi în jur şi se înspăimântă de-a dreptul. Era mult mai în larg decât îşi închipuise. Brusc, îi trecu prin minte că era în mijlocul valului de reflux. Deci de-aia nu reuşea să ajungă la minge! De-aia ajunsese atât de departe într-un timp atât de scurt!

Ce-i *de făcut acum*? zise în sinea lui. Îşi dădu seama că era imposibil să înoate împotriva curentului. Şi mai şi obosise între timp… Singura speranţă era să prindă

mingea şi să o folosească pe post de colac de salvare, să îl ţină la suprafaţă. Dar nu putea s-o prindă.

Desmond era obişnuit să se roage pentru diferite lucruri, dar în aşa situaţie nu fusese niciodată până atunci. „Doamne, ajută-mă!” se rugă el.

Se uită în stânga şi-n dreapta* Da, mingea era şi mai departe* Apoi observă ceva ce nu văzuse până atunci – o barcă* Era o mică barcă de pescuit, cu motor* Cei doi pescari păreau că îşi montează uneltele de pescuit şi se pregătesc să meargă în larg* Valurile nu erau mari, dar suficient de înalte cât Desmond să nu poată zări uneori barca* Ştia că pescarii nu puteau să-l vadă permanent, chiar dacă se uitau în direcţia lui „Doamne, ajută-i să mă vadă!” se rugă el.

— Ajutooor! strigă el.

Dar, cu motorul pornit, cei doi nu îl puteau auz; r. Se îndreptau spre larg, însă, la un moment dat, au dat impresia că observă mingea de plajă şi cârniră barca în acea direcţie* S-au aplecat şi au luat mingea din apă.

— Ia uite, e şi un om! spuse unul şi, la scurt timp, barca era lângă Desmond.

— Hai, să te ajut să urer Bun lucru că te-am observat. Aveai nevoie de ajutor.

Desmond le dădu toată dreptatea din lume* Era convins că Iisus îi ajutase să îl vadă* Niciunul dintre ei n-a mai zis nimic până la ţărm. Motorul făcea prea mult zgomot* La scurt timp au fost aproape de ţărm.

— Te descurci de aici? întrebă unul dintre bărbaţi.

— Da, mă descurc* Vă mulţumesc foarte, foarte mult, spuse Desmond, luându-şi mingea de plajă şi sărind din barcă, în apa puţin adâncă.

Ieşi din apă, apoi se întoarse să le mai facă pentru ultima oară cu mâna, în semn de mulţumire.

Dar nu era nimeni. De barcă, nici urmă. Nici măcar un val pe suprafaţa apei. Să fi fost aceia doi îngeri trimişi ca răspuns la rugăciunea lui?

Gândindu-se o dată în plus la acea situaţie prin care trecuse, Desmond era convins că fuseseră îngeri.

* * ***

Amintirile lui Desmond, precum şi răgazul de a se gândi la ele se apropiau de final. Era convins că în scurt timp vasul avea să acosteze, deşi nu ştia unde. Acum, întâmplări mai recente îi reveneau în minte.

După anul lucrat la Compania de Cherestea din Lynchburg, pentru o vreme Desmond a lucrat pentru primărie. Îşi aminti cum, într-o zi geroasă, el şi alţi muncitori făcuseră un foc, dar acesta nu le-a fost de niciun folos, aşa ger era. În aceeaşi zi, târnăcopul lui Desmond ricoşase din pământul îngheţat de la buza gropii pe care o făceau, iar Desmond se răni la picior. Dar nu îşi dădu seama decât când ajunse acasă că târnăcopul pătrunsese prin bocanc şi îl tăiase. Piciorul îi era atât de amorţit, că nici nu îl duruse, şi afară era atât de frig, că nici nu îi sângerase.

Ultimul loc de muncă înainte să se înroleze a fost pe şantierul naval din Newport News, Virginia, încă dinainte de începerea celui de-al Doilea Război Mondial, acolo se construiau nave pentru armată – erau modernizate şi reechipate. Unele vapoare erau vase de lux şi Desmond îşi aduse aminte cum toate covoarele şi piesele luxoase de mobilier trebuiau scoase, lăsând în urmă încăperi pustii şi cabine de lux goale. Dar, la scurt timp, acestea erau umplute cu paturi de campanie, din pânză, cu distanţă mică între ele, lăsându-i fiecărui soldat foarte puţin loc.

Se gândi apoi la vasele faimoase pe care le văzuse şi la care lucrase pe şantier. De două ori lucrase pe *America*, cel mai mare vas de lux din ţară. Prima oară, scoseseră toate obiectele de lux de pe el. După două luni, acesta a revenit în şantier pentru modificări mai substanţiale. Nişte punţi trebuiau acoperite, ca să se creeze mai mult spaţiu pentru paturile militare.

Din când în când, Desmond urmărea cum USS *Hornet* se transforma în portavion. Pe atunci, Desmond locuia la pastorul Harry Gray, iar doi dintre băieţii acestuia erau electricieni pe *Hornet* Desmond vedea acest vas în fiecare zi când se ducea la locul lui de muncă, de pe

Indiana, vasul aflat în şantier la data aceea.

— Aş vrea să văd vasul ăla mare la care lucraţi voi, îi spuse Desmond lui Jimmy Gray într-o zi.

— Hai să-l vezi, te duc eu, îi răspunse Jimmy.

Însă Desmond nu credea că e chiar corect să ia din timpul lui de lucru şi să se ducă să vadă celălalt vas, aşa că nu ajunse niciodată să se ducă. Dar, mai târziu, avea să îşi dorească să se fi dus.

Privind cum se lucrează la *Hornet*, nu avea de unde să ştie că acest vas urma să poarte avioanele ce aveau să bombardeze Tokyo, Japonia, în 1943 – Bombardierele aveau la manşă o mână de soldaţi îndrăzneţi, conduşi de Jimmy Doolittle. Mai târziu, Doolittle avea să primească Medalia de Onoare a Congresului pentru eroismul lui şi modul în care condusese operaţiunile. Pentru că numele Doss şi Doolittle sunt alfabetic apropiate, de multe ori cei doi mâncaseră împreună la anumite activităţi militare.

* * ***

Desmond era în armată de doi ani şi jumătate. Era vara anului 1944 şi avea să ia parte pentru prima oară la luptele de pe front, desfăşurate atât de departe de casă.

Următoarea secţiune a cărţii povesteşte experienţa sa din Armata Statelor Unite ale Americii.

„AM INTRAT ÎN RĂZBOI!”

Desmond, ce-ai zice dacă am merge weekendul ăsta la New York? întrebă Robert Taylor, prieten cu Desmond.

— De ce? Care-i faza? răspunse Desmond cu o altă întrebare.

— Nu i-am văzut demult pe ai mei şi maşina mea nu cred că mă ţine până acolo. Tu ai o maşină bunicică. Plătesc eu motorina şi ceva peste. Ce zici?

— Bine. Când plecăm? întrebă Desmond.

— Vineri şi ne întoarcem duminică.

Era perioada în care statul american recruta tineri pentru serviciul militar de un an. Robert era unul dintre aceştia şi mai avea o singură lună până la lăsarea la vatră.

Cei doi prieteni au fost nevoiţi să plece după terminarea orelor de serviciu, aşa că, vineri după-amiază,

porniră târziu la drumul de aproape cinci sute de kilometri, până la New York. La un moment dat au ajuns pe o şosea cu două benzi şi într-un întuneric atât de adânc, încât Desmond nu vedea nimic.

— Hei, îi zise el lui Robert, vezi limuzina aia din faţă? O să mă ţin după ea.

Limuzina avea lumini bune şi mergea destul de repede. Desmond reuşi să ţină ritmul cu ea. Dar duminică, la întoarcere, văzu că drumul era de fapt o fâşie îngustă de şosea de munte, pe o coamă şi mai îngustă, îi mulţumi Domnului că traversaseră acea porţiune fără să se prăbuşească. Dacă s-ar fi întâmplat aşa ceva, cu siguranţă ar fi murit.

Duminică dimineaţa, Desmond şi Robert se pregăteau să plece din casa familiei Taylor.

— Mamă, tată, vă mulţumesc pentru timpul frumos petrecut împreună, spuse Robert în timp ce îşi puneau lucrurile în maşină. Şi pentru mâncarea atât de bună, adăugă el.

— Da, a fost o plăcere să fim împreună, zise şi Desmond. Mii de mulţumiri!

Puţin după aceea se aflau pe autostradă, bucurându-se de căldura din maşină în acea duminică geroasă de decembrie. Radioul era pornit. Brusc, muzica se opri. Pentru un moment, linişte totală. Apoi: „Japonia a bombardat Pearl Harbour, în Hawaii! America intră în război! Toţi militarii în termen care nu se află în cazarmă să se prezinte imediat! Repet: America este în război cu Japonia!”

Robert şi Desmond se priviră, cu feţele cuprinse de nelinişte. Asimilau anunţul.

— S-a zis cu planurile mele de a mă duce acasă după încă o lună de armată, remarcă Robert cu vocea aproape gâtuită. Probabil că o să fiu încorporat pe perioadă nedeterminată. Oare cât o să ţină?

— Cine ştie? Cred că mă încorporează şi pe mine cât de curând.

Desmond nu fusese încă încorporat pentru serviciul

militar de un an, pentru că mai erau încă mulţi care se înrolaseră înaintea lui şi pentru că lucra pe şantierul naval, care era considerat o parte esenţială a industriei, date fiind planurile de război ale guvernului.

În timp ce şoseaua se derula pe sub roţile maşinii în acea după-amiază de 7 decembrie 1941, gândurile celor doi băieţi erau îndreptate spre viitor şi spre ceea ce avea să le rezerve. De trei ori au fost opriţi de poliţie în acel drum. Pentru că Robert purta uniformă, poliţia voia să ştie încotro se îndreptau. După ce Robert le explica faptul că fuseseră la New York şi se îndreptau spre baza lui militară, li se făcea semn să treacă.

Tot atunci, Desmond îşi aminti de ziua în care mersese la comisia de recrutare să se înroleze, aşa cum li se cerea tuturor bărbaţilor de optsprezece ani. Pastorul Wood mersese cu el. Au aşteptat în hol, până când agentul i-a chemat înăuntru.

Patru sau cinci ofiţeri erau în încăpere. După consemnarea numelui şi a adresei, se pregăteau să-l clasifice.

— Aş vrea să mă înrolez ca nepurtător de armă, le spuse Desmond.

— Măi băiatule, aşa ceva nu există în armată.

— Să trăiţi! (Desmond îşi aminti că aşa trebuie să te adresezi în armată.) Eu sunt adventist de ziua a şaptea, iar noi sâmbăta nu facem activităţi obişnuite. Dar în Sabat putem avea grijă de bolnavi sau de răniţi, aşa ca Iisus.

— Şi ce legătură are asta cu nepurtarea armei? întrebă alt ofiţer.

— Noi credem că trebuie să păzim toate cele Zece Porunci. Una dintre ele este: „Să nu ucizi”. Aşa că noi nu credem că trebuie să facem uz de arme.

Pastorul Wood dădu din cap aprobator şi părea mulţumit de răspunsurile lui Desmond. Comisia de recrutare părea nedumerită.

— Măi băiete, ce-ar fi dacă toată lumea ar crede aşa ca tine? Cum am mai putea să facem război?

— Dacă toată lumea ar crede ca mine, n-ar mai fi

războaie, îi răspunse Desmond. Domnule, soldaţii o să fie răniţi şi eu aş vrea să ajut la îngrijirea lor.

— Bine, Doss, dar atunci trebuie să te înrolezi ca necombatant[2], propuse un alt ofiţer.

— Dar, domnule, eu îmi iubesc ţara şi vreau să fac tot ce pot să ajut»

Desmond îşi aminti cum erau priviţi necombatanţir Aceştia participau la demonstraţii împotriva guvernului, nu salutau steagul, nu purtau uniformă militară şi nu făceau nimic ca să contribuie la efortul de război El nu se voia băgat în aceeaşi oală cu ei.

— Păi, măi băiete, tu ne spui că vrei să ţii Sabatul sâmbăta şi că nu vrei să porţi armă* Dacă te duci în armată cu clasificarea IA şi vrei să ţii Sabatul, dar nu porţi armă, te asigur că nu trece mult şi apari în faţa Curţii Marţiale* Dar, dacă apari cu clasificarea 1AO – litera „O” însemnând „necombatant” –, atunci nu poţi fi acuzat şi nici dus în faţa Curţii Marţiale» Aşa o să fie cel mai bine pentru tine, îi explică ofiţerul. Dacă eşti necombatant nu înseamnă că n-o să-ţi serveşti ţara, ci înseamnă că intri în armată cu rezervele şi scrupulele tale religioase.

Desmond îl privi pe pastor, iar pastorul, pe Desmond.

— Desmond, cred că ar fi bine să accepţi clasificarea pe care ţi-o propun* Altceva nu prea ai ce face, îi spuse pastorul Wood.

Desmond îşi aminti toate acestea la volanul maşinii, în acea după-amiază de decembrie» Ce avea să-i rezerve viitorul? Nu se îndoia că nu va trece mult şi va veni şi ordinul lui de încorporare.

Şi nu se înşelă* La scurt timp îi sosi „felicitarea” în poştă, iar la 1 aprilie 1942, Desmond a fost încorporat în Armata Statelor Unite* Nu era câtuşi de puţin o farsă de 1

2 în engleză, termenul este conscientious objector, cu sensul de „persoană care, invocând motive de conştiinţă, refuză să se înroleze în forţele armate", în limba română, termenul a fost calchiat uneori ca„obiector de conştiinţă”. în volumul de faţă s-a preferat termenul „necombatant”, care, conform DEX, se referă la un cadru militar sau la o persoană civilă care, în timp de război, nu participă efectiv la lupte, ci îndeplineşte misiuni auxiliare. - n.tr.

aprilie.

DOROTHY

Era anul 1920. Fred şi Elsie Schutte locuiau la acea vreme în Colorado. Fred fusese intoxicat cu gaz în Primul Război Mondial şi avea un handicap fizic. Elsie era însărcinată cu primul lor copil şi era foarte fericită. Dar nu se simţea bine, aşa că Fred angajase o femeie din localitate să o ajute pe Elsie prin casă şi pe la bucătărie. Betty (să o numim aşa) era adventistă de ziua a şaptea şi îi plăcea să citească din Biblie şi să le povestească oamenilor ce citea, ori de câte ori avea ocazia. Nu a durat mult până să înceapă să îi spună şi lui Elsie lucruri din Biblie despre care Elsie nu mai auzise niciodată. Betty i-a explicat în detaliu ce înseamnă Sabatul, ce li se întâmplă oamenilor când mor, cum va veni Iisus a doua oară pe nori şi alte adevăruri biblice.

— E foarte logic ce spui, chiar dacă n-am auzit niciodată până acum aşa ceva, îi spuse Elsie într-o zi prietenei ei Betty. (Între timp, deveniseră bune prietene studiind Biblia împreună.) Chiar mi-ar plăcea să vin la tine la biserică, dar nu ştiu cum să fac. Soţul meu a fost crescut în religia catolică şi vrea să merg la biserica lui.

— Îmi pare rău, Elsie! Uite cum zic eu, tu să studiezi Biblia în continuare, iar, într-un final, lucrurile se vor aranja de la sine. Sunt sigură.

La scurt timp după aceea, Fred şi Elsie s-au decis să se mute înapoi în Richmond, Virginia, unde erau rudele lor. În drum spre Virginia au fost nevoiţi să se oprească în Philadelphia, Pennsylvania, pentru naşterea fetiţei lor, căreia i-au pus numele Dorothy Pauline.

După cum Dorothy avea să îi povestească lui Desmond mai târziu, familia Schutte nu era una foarte fericită. În primul rând, lui Fred nu îi convenea că Elsie era interesată de altă religie decât cea în care fusese el crescut, chiar dacă el rareori dădea pe la biserică. Nici măcar nu voia să o lase să citească Biblia, care ei îi devenise foarte dragă.

— Nu mai vreau să te văd citind tot timpul din

vechitura aia de carte, îi spuse el nervos într-o zi.

Şi, zicând aşa, îi smulse cartea din mână şi o aruncă în sobă. Acestea se petreceau la câţiva ani după naşterea lui Dorothy, ani în care mai veniseră pe lume încă şase copii. Tatăl lor dobândise obiceiul de a bea şi ajunsese alcoolic. Băutura scotea întotdeauna ce era mai rău din el şi de multe ori îşi abuza soţia şi copiii. Deseori se întâmpla să vină acasă de la magazinul din colţ, de unde cumpăra băutură pentru el şi prietenii lui, şi începea să îşi bată copiii, într-o zi, Dorothy protestă printre suspine:

— Tati, de ce mă baţi? Nu ţi-am greşit cu nimic.

— Te bat pentru zilele în care ai făcut rele şi nu ai luat bătaie, îi răspunse el necruţător.

Părea să îi placă să se descarce în special pe cei doi copii mai mari, aşa că Dorothy şi Thomas au învăţat să se ascundă când îşi vedeau tatăl venind acasă. Când Dorothy avea cincisprezece ani, tatăl ei a murit – probabil din cauza sănătăţii precare şi a băuturii. Ea avea să spună mai târziu că a fost ca şi când în casa Schutte se terminase iadul şi începuse raiul. După moartea lui, mama şi copiii au început să meargă la biserică în fiecare sâmbătă, iar la scurt timp ea şi copiii mai mari au fost botezaţi în Biserica Adventistă. Mama a avut apoi grijă ca băieţii şi fetele ei să meargă la şcoala confesională, care se ţinea într-o încăpere din curtea bisericii.

Dar Dorothy deja terminase clasa a opta şi se pregătea să meargă la Academia din Shenandoah Valley, un liceu cu internat unde elevii puteau învăţa Biblia în rând cu celelalte materii. Dorothy îşi dorea să urmeze această şcoală, aşa că vorbi cu mama ei:

— Mamă, eu chiar aş vrea să mă duc la şcoala asta. Aş învăţa multe despre Biblie şi o să fie plăcut să stau în cămin cu alte fete.

— Dar, Dorothy, crezi că ne permitem? O să fie cam scump.

— Să ştii că pot lucra acolo* Elevii pot face multe, de exemplu pot ajuta la bucătărie, la mâncare şi la spălatul vaselor – am făcut asta şi acasă, aşa că ştiu ce şi cum. Apoi

mai e loc la spălătorie, prin curte sau la birouri, pentru tot felul de munci. Mai sunt şi câteva ateliere, ca elevii să poată câştiga bani acolo. O să lucrez cât pot şi cât o să mă lase şi sunt sigură că îmi pot câştiga singură banii.

— Bine, Dorothy! Vezi ce poţi afla. Scrie şi cere informaţii, plus un formular de înscriere, îi sugeră mama.

Uite aşa ajunse Dorothy la Academia din Shenandoah Valley. Nu după mult timp a început chiar să îndrăgească locul. Mai era încă un lucru pe care elevii îl puteau face ca să îşi achite taxele şcolare: să vândă reviste şi cărţi religioase în timpul lunilor de vară. Într-o zi, Dorothy îi zise uneia dintre colegele de cameră:

— Mary, ce-ar fi ca la vară să vindem reviste? O să ne facem rost de bani pentru anul şcolar viitor.

— Da, hai să vindem. Dacă mergi cu mine, vreau să încerc. Îţi dai seama? O să putem să facem rost de bani destui pentru tot anul şcolar viitor, răspunse Mary.

Probabil că fetele erau puţin prea entuziaste pentru situaţia dată, dar cine ce-ar realiza dacă n-ar şi visa? Primind ajutorul şi încurajarea celui care se ocupa cu aceste activităţi, cele două eleve s-au pregătit să vândă reviste. Au fost repartizate în Lynchburg, Virginia.

În biserica din Lynchburg o întâlni Desmond pe Dorothy pentru prima oară* Era în perioada în care Desmond lucra pentru primărie şi locuia acasă, la părinţi Regula era ca, vineri după-amiaza, cel care vine primul acasă să pregătească masa pentru Sabat* Andrey era deja căsătorită, iar pe Harold nu îl interesa gătitul, aşa că în cea mai mare parte găteau mama Doss şi Desmond.

Într-o zi de vineri, Desmond ajunse acasă primul, aşa că începu să gătească* întotdeauna aveau pe Sabat fasole fiartă, deci puse nişte boabe într-un vas, turnă apă şi o lăsă pe foc la fiert* Apoi tăie nişte legume şi găti o delicioasă tocăniţă vegetariană* Când termină cele două feluri, se simţi foarte mândru de meniul pregătit de el pentru Sabat.

— Mamă, crezi că le-am putea invita la noi pe Dorothy şi pe Mary? Le ştii, fetele alea două care vând reviste în Lynchburg vara asta* Cred c-o să fie drăguţ, veni

Desmond cu sugestia mai târziu, în aceeaşi seară.

Ospitalieră din fire, mama Doss îi răspunse afirmativ, aşa că în ziua următoare, când le văzu la biserică, Desmond le întrebă pe fete:

— Dorothy, nu vrei să vii cu Mary la noi acasă să mâncăm de prânz?

Fetele se priviră reciproc şi răspunseră afirmativ în acelaşi timp* Desmond nu ştia atunci că nu le mergea prea bine cu vândutul revistelor şi nu mai aveau rezerve de alimente. Erau nemâncate. De fapt, avuseseră o zi în care nu le mai rămăsese pic de mâncare şi niciun ban să cumpere ceva. Un bărbat cumpărase o revistă de la ele când îi spuseseră că erau flămânde. Cu cei zece cenţi, cumpăraseră o bucată de pâine veche de o zi şi o sută de grame de unt – pe care le-au devorat pe loc. Aşa că, în acel Sabat, Dorothy şi Mary au fost de-a dreptul încântate să meargă la masă la familia Doss.

Ajunşi cu toţii acasă, Desmond o luă discret pe mama lui deoparte şi îi spuse să le întreţină pe fete, până încălzeşte el mâncarea.

— Bine, Desmond, dacă aşa vrei…

Şi Desmond porni să încălzească fasolea şi tocăniţa, dând focul tare, ca să se facă mai repede. Apoi scoase nişte apetitive, pregăti pâinea şi alte lucruri ce trebuiau puse pe masă. Dar, la un moment dat, simţi un miros. Ce să fie? O, nu, fasolea… Desmond luă repede oala de pe foc. Nu mai era apă, iar fasolea se arsese. Răsturnă repede boabele în altă oală, fiind atent să le lase pe cele arse deoparte. Apoi mai turnă apă şi le puse din nou pe aragaz, dar la foc mic. Fasolea arsă o scoase într-un castron – avea să o mănânce mai târziu.

Tocmai când credea că totul e sub control, îi ajunse din nou la nări un miros de ars. Ce să mai fie de data asta? Tocana. O luă de pe foc şi repetă procedeul. Era prea târziu să facă altceva, plus că în casa familiei Doss nu se arunca mâncare. Gustă. Era într-adevăr cam afumată, dar o consideră totuşi comestibilă. Apoi chemă pe toată lumea la masă.

Cândva, la multă vreme după aceea, Desmond îi aminti lui Dorothy de acea masă cu fasole arsă şi tocană afumată. Au râs copios, Dorothy avea să spună: „Ne era atât de foame, că n-am sesizat că fasolea era arsă”.

În cele din urmă, Dorothy şi Mary s-au întors la îndrăgita lor şcoală, iar Desmond rămase preocupat de ale lui – de exemplu, să muncească. S-au scurs trei sau patru ani, iar el ajunse să lucreze pe şantierul naval din Newport News.

Într-o zi, la biserică, o întâlni pe doamna Hildebrandt şi îşi aminti că ea fusese una dintre cele care se ocupaseră de fetele cu reviste.

— Doamnă Hildebrandt, nu cumva ştiţi pe unde este Dorothy Schutte acum? Nu am ţinut legătura cu ea şi nu mai ştiu pe unde e, întrebă Desmond.

— Ba da, Desmond, ştiu. A absolvit Academia din Shenandoah Valley şi acum urmează Colegiul Misionar din Washington. E chiar în Takoma Park, o suburbie a metropolei Washington, D.C. în aceeaşi zonă se află şi Conferinţa Generală a Bisericii Adventiste de Ziua a Şaptea, Editura Review and Herald, Spitalul şi Sanatoriul Washington.

Desmond nu avu nevoie să afle şi altceva. Weekendul următor a fost în Washington, D.C. – sperând să o întâlnească pe Dorothy.

În zonă erau trei biserici adventiste: marea Sligo Church, biserica spitalului şi biserica colegiului. A presupus că Dorothy e la biserica colegiului, aşa că acolo se duse. Aşteptă câteva minute la intrare, să vadă dacă nu cumva Dorothy va veni împreună cu colegii ei, dar nici urmă de ea. Se hotărî să intre şi să participe la închinare acolo. Probabil că avea să o găsească mai târziu pe Dorothy. Se aşeză undeva în spate şi o observă pe Dorothy chiar în faţa lui. O bătu pe umăr. Ea se întoarse, cu o privire foarte surprinsă. El dădu să îi şoptească ceva chiar atunci, dar ea, ştiind regulile, îi spuse:

— Şşşt, vorbim mai târziu.

Mare mirare dacă Desmond a auzit ceva din predica

pastorului din acea zi. După încheierea programului a avut în sfârşit ocazia să vorbească cu Dorothy.

— Mă bucur să te văd, Dorothy. Nu ne-am văzut demult. Cred că de când aţi fost voi în Lynchburg.

— Desmond, şi eu mă bucur să te văd. Da, la Lynchburg ne-am văzut. Pare tare demult, remarcă Dorothy.

— Nu putem lua prânzul undeva împreună? întrebă Desmond.

O găsise pe Dorothy şi nu avea de gând să o lase să îi scape aşa uşor.

— Soţii Miller, de aici de la noi din biserică, m-au invitat la ei la masă, aşa că nu ştiu… zise Dorothy, lăsând propoziţia neterminată.

Chiar în acel moment, familia Miller apăru lângă Dorothy şi Desmond, care nu pierdu momentul şi explică:

— Am venit special să o văd pe Dorothy. Ea nu a ştiut despre asta şi mi-ar plăcea să luăm prânzul împreună undeva.

— Sigur, Dorothy, du-te, spuse doamna Miller. Vii la noi altă dată.

Aşa că soţii Miller au urcat în maşină, lăsându-i pe Dorothy şi pe Desmond singuri.

— Tu cunoşti mai bine decât mine locul ăsta. Unde am putea mânca? întrebă Desmond.

— Sunt două locuri. La cantina colegiului sau la cantina spitalului.

— Şi unde ai prefera?

— De obicei merg la cantina colegiului.

Gândindu-se la regula colegiului ca iubiţii să nu mănânce împreună cu iubitele lor – o regulă pe care acum noi o considerăm destul de învechită –, Dorothy spera ca aceia care o cunosc să-l considere pe Desmond vărul ei sau ceva de genul. La urma urmei, nici nu era iubitul ei, îşi zise ea. Doar o cunoştinţă.

Deci Dorothy şi Desmond au luat prânzul împreună la cantina colegiului. Mai târziu au găsit un loc în care să poată sta de vorbă.

— Ce cursuri urmezi, Dorothy? o întrebă Desmond.

— Deocamdată cursurile preliminare de asistentă medicală. Sper să intru la asistenţă medicală la anul. Dar tu cu ce te ocupi? îl întrebă şi ea.

— Lucrez pe un şantier naval din Newport News, Virginia. Sunt dulgher – un fel de tâmplar, doar că lucrăm în special în interiorul vapoarelor alea imense. Aşa putem lucra şi în zilele cu ploaie.

Întrebări au continuat să curgă în ambele sensuri şi cei doi s-au bucurat de după-amiaza petrecută împreună. Desmond ştia că trebuia să plece curând, fiindcă în acea noapte îl aştepta un drum de peste trei sute de kilometri.

— Te deranjează dacă mai vin să te văd?

— Vino, dacă vrei! M-am simţit bine în această după-amiază, răspunse Dorothy zâmbind, sub privirile atente ale lui Desmond.

Din acel moment, Desmond mergea un weekend să îşi vadă părinţii, în Lynchburg, şi un weekend să o vadă pe Dorothy, la Colegiul Misionar din Washington. Apoi o lua de la capăt. S-a trezit bucurându-se nespus de sfârşiturile de săptămână petrecute cu Dorothy.

Mai târziu, când s-au apropiat mai mult, Desmond şi Dorothy ieşeau împreună cu un alt cuplu.

— Ce-ar fi să conduci tu maşina mea şi să stau eu în spate cu Dorothy? îi propuse Desmond prietenului său.

— Mie-mi convine, n-o să-i fac niciun rău rablei tale de maşină, glumi acesta.

Desmond nu plănuise să se întâmple lucrurile aşa cum s-au întâmplat, însă Dorothy era chiar lângă el… * şi încă atât de aproape* * * Se aplecă şi o sărută pe obraz* De ceea ce a urmat, fără îndoială că Desmond a fost luat prin surprindere* Ea se întoarse şi aproape că îi trase o palmă.

— Desmond, nu! Cum adică mă săruţi? Ce vrei cu asta? E prima oară când las un băiat să mă sărute* Dar nici măcar nu te-am lăsat* M-ai sărutat fără să îmi ceri voie.

Desmond îşi dădu seama că era chiar supărată.

— Mi-a fost teamă că, dacă te întreb, n-o să mă laşi, zise el cu sfială* Dar, Dorothy, te-am sărutat pentru că pur şi simplu te iubesc foarte mult* N-aş conduce aproape patru sute de kilometri, din două în două săptămâni, ca să te văd, dacă nu m-ar interesa persoana ta, nu crezi?

— Da, aşa e, răspunse Dorothy, citindu-i-se în priviri uimirea şi bucuria.

Din acel moment, lucrurile au intrat pe un făgaş mai lin, iar Desmond şi Dorothy se bucurau să fie împreună ori de câte ori puteau.

Era firesc, aşadar, ca pe drumul de întoarcere de la New York la Newport News, în acea seară de 7 decembrie 1941, Desmond să-şi dorească să se oprească pentru câteva minute să discute cu Dorothy despre război.

În timp ce Robert se plimba prin zonă, Desmond merse la casa în care Dorothy stătea şi lucra, în contul mesei şi cazării, pe perioada colegiului. Tocmai începea să înveţe pentru cursurile din ziua următoare când doamna pentru care lucra a venit la uşă şi i-a spus că are un musafir. Dinadins nu îi spusese cine e, aşa că Dorothy rămase şocată. Ştia că Desmond nu avusese în plan să vină la ea weekendul acela.

Sări în sus de bucurie la vederea lui, dar la scurt timp îşi dădu seama că pe Desmond îl frământa ceva.

— Dorothy, n-ai auzit ştirile?

— Ce ştiri? întrebă ea, cu o tresărire de teamă în priviri.

— Japonia a bombardat Pearl Harbour, iar America şi Japonia sunt acum în război.

— Nu, n-am auzit, Desmond, asta înseamnă că trebuie să mergi la război?

— Presupun că da. Sunt categoric pe lista de încorporare.

Mai stătură de vorbă câteva minute, apoi Desmond ştia că trebuie să plece, fiindcă mai avea drum lung până acasă. De data aceasta, când a luat-o pe Dorothy în braţe şi a sărutat-o de la revedere, n-a mai existat niciun protest.

„ACUM SUNTEŢI ÎN ARMATĂ!”

Desmond îşi dădea seama că se apropia momentul să fie luat în armată, dar încă lucra pe şantier aşteptând ordinul de încorporare* – Desmond, ştii cumva când o să pleci? întrebă şeful lui într-o zi.

— Nu ştiu exact când, dar probabil curând, judecând după numărul de înregistrare al celor încorporaţi zilele astea* Se apropie de numărul meu.

— Ştii, tu lucrezi în industria considerată crucială pentru război şi am putea să te trecem pe lista celor scutiţi, sugeră şeful* Cred că o să reuşim* Foarte mulţi pleacă în armată, că efectiv nu mai avem oameni.

— Păi nu prea cred că ar trebui că fiu scutit* Sunt sănătos, nu am griji în privinţa asta* Şi nu cred să fiu mai bun în vreun fel decât cei plătiţi cu douăzeci şi unu de dolari pe lună* Mulţumesc de intenţie! Cred totuşi că ar trebui să mă duc, răspunse Desmond.

— Cum vrei M-am gândit să îţi ofer şansa asta* Apoi, şeful plecă la treburile lui, lăsându-l pe Desmond să se gândească la faptul că, dacă tot era atât de certă plecarea lui pe front, mai era ceva ce trebuia decis.

Merse din nou în Washington, iar el şi Dorothy petrecură un nou Sabat frumos împreună. Duminică după-amiază, după ce Dorothy îşi termină treaba pe ziua respectivă în casa în care lucra, Desmond o luă cu maşina pentru o plimbare în parc, înainte să pornească spre casă.

— Ai mai auzit ceva despre plecarea în armată? întrebă Dorothy.

— Nimic sigur încă. Ţi-am spus, nud aşa, că şeful de la şantier s-a oferit să mă treacă pe lista celor scutiţi? întrebă Desmond.

— Da, mi-ai spus şi te admir pentru atitudinea ta, chiar dacă ţi-ar fi fost mai uşor să fi stat departe de armată.

Desmond parcă maşina lângă un pârâiaş drăguţ, unde petrecuseră şi altă dată clipe frumoase împreună. De data aceasta se aplecă spre Dorothy, o apucă de după umeri, o strânse puternic şi zise:

— Dorothy, eu te iubesc foarte mult şi mi-ar plăcea să

fii soţia mea. Vrei să te căsătoreşti cu mine?

— Şi eu te iubesc, Desmond, şi nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să fiu soţia ta, a fost răspunsul bine-venit al lui Dorothy.

Urmară alte drăgălăşenii, iar de data aceasta Dorothy nu avu nicio obiecţie la sărutările bărbatului care îi cucerise inima* Totuşi erau vremuri de război şi cei care se căsătoreau trebuiau să nu uite acest lucru când îşi plănuiau viitorul»

— Desmond, avem nişte probleme, spuse Dorothy în timp ce discutau toată situaţia» Una dintre ele este că eu plănuiesc să intru la şcoala de asistente din septembrie, unde nu mi se permite să fiu căsătorită» Mă rog, nu mă pot ei opri, dar, dacă mă căsătoresc, nu mă mai pot înscrie* Se consideră că e mai bine ca studentele să nu fie măritate* Iar eu chiar vreau să fiu asistentă.

— Ştiu că vrei, iubita mea, şi n-o să facem nimic să împiedicăm asta* O altă problemă este că, dacă eu intru în armată şi plec pe front, continuă Desmond, o să te las singură. Şi dacă rămâi însărcinată?

— M-am gândit mult şi la asta. Când o să am copii, vreau să stau acasă cu ei. Iar dacă facem un copil şi tu trebuie să pleci, o să rămân singură şi o să trebuiască să lucrez* Sau, mai rău – adăugă Dorothy cu un nod în gât –, dacă facem un copil şi tu nu te mai întorci? Cum o să-l pot creşte singură?

Discutând aceste lucruri, ajunseră la concluzia că, oricât de mult s-ar fi iubit şi le-ar fi plăcut să se căsătorească, cel mai bine ar fi fost să aştepte cu nunta până după război ştiau că multe alte cupluri ajunseseră la această concluzie* Era o latură a războiului.

* * ***

Era 1 aprilie 1942 şi armata continua încorporările.

— Numele? întrebă ofiţerul.

— Doss Desmond T., răspunse recrutul.

— Eşti de aici, din Lynchburg, nu-i aşa? continuă ofiţerul, uitându-se la actele lui Desmond.

— Da, să trăiţi! răspunse Desmond.

— Foarte bine, Doss. Du-te acolo cu ceilalţi. Peste puţină vreme o să pleci la Camp Lee.

La scurt timp, recruţii se aflau deja în tren. Desmond observă că majoritatea camarazilor erau nişte copii, de optsprezece, nouăsprezece ani. El avea douăzeci şi trei. Cu toţii păreau oarecum neliniştiţi. Desmond avea un pic mai mult la ce se gândi, în comparaţie cu ceilalţi, credea el. Se întâmpla să fie vineri; ziua următoare era Sabat. Ce-o să se întâmple?

Stând jos şi încercând să se liniştească, Desmond sesiză mirosul cumplit de tabac, precum şi pe cel de whiskey şi de bere. Recruţii încă nu depuseseră jurământul – asta avea să se întâmple la Camp Lee –, aşa că profitau de ultimele momente să petreacă. Aproape fiecare om din tren bea şi fuma. Iar ţigările erau mari şi negre. Mulţi dintre ei se îmbătaseră atât de tare, încât abia puteau sta pe picioare.

Când trenul ajunse la Camp Lee, Desmond se simţea de parcă el însuşi fumase. Avea o cumplită durere de cap.

— Hai, jos, toţi! Duceţi-vă în clădirea aia! ordonă ofiţerul responsabil

Desmond sări, se aşeză în rând şi în scurt timp se afla în faţa unei mese unde un soldat împărţea uniforme şi alte obiecte.

— Ia să vedem, tu eşti Doss, nu? Ce mărimi porţi?

După ce Desmond îi răspunse, acesta aduse două uniforme, lenjerie intimă, bocanci, şosete, un veston, împreună cu o raniţă în care să le pună.

— Doss, îmbracă-te în uniformă şi du-ţi la masa aia lucrurile de civil, cei de acolo o să te ajute să le trimiţi înapoi acasă* N-o să mai ai nevoie de ele în armată.

Făcând toate aceste lucruri, Desmond se simţea parcă o altă persoană* Unde avea să plece celălalt Desmond?

După ce îşi primiră echipamentul, recruţii au fost îndrumaţi spre diferite barăci, unde aveau să doarmă în cele câteva nopţi petrecute în acest centru. Fiindcă era un centru de încorporare, încă nu existau restricţii, aşa că

Desmond merse în Petersburg vineri seara, să cunoască biserica adventistă* I-ar fi plăcut să revină ziua următoare pentru serviciile divine, dar n-avea să fie chiar aşa de simplu. În Sabat dimineaţa se trezi auzindu-l pe sergent urlând:

— Gata, băieţi, e timpul să vă treziţi, copăcel, copăcel! Hai, avem treabă azr Acum sunteţi în armată – n-o să vă fâţâiţi de colo-colo, ca acasă.

Desmond se trezi ca toţi ceilalţi, se echipă şi se duse la cantină pentru micul dejun* Nu ştia cum avea să decurgă ziua, dar ştia că anumite lucruri nu le putea face în Sabat* După micul dejun, sergentul anunţă:

— Băieţi, mai târziu avem inspecţie* Asta înseamnă că barăcile astea trebuie să fie curate – lună şi bec, adică* Trebuie frecat cu cârpa pe jos, trebuie şters praful în dulapuri şi ce e înăuntru trebuie curăţat, paturile să fie făcute – perfect întinse –, iar în jurul barăcii trebuie să fie ordine deplină* Tot ce nu se cultivă trebuie smuls* Şi, da, nu uitaţi de geamuri, trebuie să lucească şi pe dinăuntru, şi pe dinafară* Nu uitaţi că cei care inspectează poartă mănuşi albe şi le fac viaţa un chin celor care lasă praf chiar şi pe dulapurr Cârpele, teurile pentru spălat pe jos şi detergenţii sunt în dulapul ăsta* Aveţi întrebări, veniţi la mine! Hai, la treabă.

Sosi momentul ca Desmond să vorbească cu sergentul.

— Dom sergent, eu sunt adventist de ziua a şaptea şi azi e Sabat pentru mine* Nu pot să fac genul ăsta de treburi în Sabat.

— Eşti ce? Ce-i aia „adventist de ziua a şaptea” şi de ce nu pui şi tu mâna la curăţenie, băiatul mamii ce eşti? zise sergentul răstindu-se.

— Nu fug de curăţenie, doar că nu pot să o fac în Sabat* Ştiţi, eu sunt necombatant.

— Ia uite, ca să vezi! Avem un necombatant, rosti sergentul sarcastic. Băiete, tre’ să ştii că n-am nevoie de d-ăştia ca tine. Hai, acu’ treci la treabă!

— Îmi pare rău, dar nu pot. O să muncesc mâine de

două ori mai mult.

— Avem nevoie de tine azi, nu mâine. Dacă nu vrei să pui osu' la muncă, dispari, înainte să dau cu tine de pământ. Să nu te văd înaintea ochilor!

Aşa că Desmond merse şi se aşeză pe treptele barăcii. Îşi scoase micuţa Biblie din buzunar şi începu să citească. Ultimele minute fuseseră un coşmar şi avea nevoie de puţină încurajare din Biblie.

— Lăcuite, ce avem noi aici? zise un ofiţer care trecea prin zonă şi îl observase pe Desmond stând pe scări şi citind. Tu n-ar trebui să fii afară din baracă. Treci înăuntru şi la muncă!

Desmond încercă să îi explice, dar ofiţerul nu vru să asculte. Doar repeta: „Treci înăuntru! Treci înăuntru!"

Suspinând, Desmond se ridică şi intră în baracă. Sergentul îl observă:

— Credeam că ţi-am zis să stai afară!

— Stăteam, dar un domn ofiţer mi-a zis să intru.

— Ce încurcătură de maţe mai e şi asta… Bine, Doss, treci în colţul ăla şi dă-te din calea băieţilor, zise el sarcastic din nou.

Aşa că Desmond merse şi se aşeză în colţ, iar fiecare soldat care se apropia de el îl înjura.

Ziua următoare, recruţilor li s-a spus să îşi adune lucrurile şi să fie în formaţie la ora 10* Urmau să plece spre Fort Jackson, în Carolina de Sud, pentru instrucţia militară de bază.

INSTRUCŢIA MILITARĂ DE BAZĂ

Hai, sus în tren, soldaţi ce sunteţi! Şi vă puteţi face comozi, că o să fie un drum lung. Oricum, după ce ajungeţi, n-o să mai aveţi voi vreme să vă faceţi comozi, preciză ofiţerul.

Drumul a fost frumos prin sudul Virginiei, apoi prin Carolina de Nord şi, în sfârşit, în Carolina de Sud, până la Fort Jackson, aproape de Columbia. Băieţilor li s-a ordonat să coboare din tren şi să urce în maşinile armatei care veniseră să îi ducă la Fort Jackson.

La sosire au fost îndrumaţi spre anumite mese, unde

au fost informaţi cu privire la diferitele activităţi şi obligaţii. Când îi veni rândul, Desmond se apropie de masă şi îl salută pe ofiţer într-o manieră destul de neobişnuită, fiindcă încă nu deprinsese tehnica. Ofiţerul îl salută înapoi, cu o grimasă. Apoi luă actele lui Desmond, se uită la ele şi spuse:

— Doss, numărul tău de identificare militară este 33158036. Numărul dosarului medical este C6067288. Uite o plăcuţă pe care sunt scrise numerele, dar îţi sugerez să le memorezi. O să le foloseşti mult. Eşti repartizat la Compania M. Soldatul de la uşa aia o să te îndrume.

— Unde este Compania Mr îl întrebă Desmond pe soldat.

Soldatul îi arătă, dar apoi îi spuse:

— Stai! Toată lumea trebuie să aştepte acolo, până primiţi alte indicaţii.

Instructorii au citit Articolul de Război şi au precizat că nimeni nu trebuie să plece fără învoire, plus alte lucruri. Apoi s-a făcut precizarea:

— În următoarele două săptămâni sunteţi în carantină, Nu puteţi părăsi Fort Jackson în această perioadă.

Desmond găsi Compania M şi îşi aşeză echipamentul, ordonat, la capătul patului său de cazarmă. Era începutul săptămânii şi Desmond se hotărî să nu aştepte până vineri ca să ceară învoire pentru Sabat. Voia să fie sigur că n-o să fie repartizat la vreo muncă în acea zi. Dar mai voia să meargă şi la biserică. Se întreba cum va putea s-o facă, dată fiind chestiunea carantinei. Înainte să pornească înălţă o rugăciune, cerându-l lui Dumnezeu să îl ajute să meargă totul bine.

Găsi un sergent.

— Ştiţfi eu sunt adventist de ziua a şaptea şi vreau să văd cum pot avea Sabaturile libere. Unde să mă duc şi cu cine să vorbesc? îl întrebă Desmond.

— Cred că trebuie să te duci la capelanul regimentului. Îl cheamă Stanley şi îl găseşti la capelă, lângă birourile regimentului, îi răspunse sergentul, fără să

fie răutăcios.

După indicaţiile primite, Desmond găsi birourile.

— Îl pot găsi cumva pe-aici pe capelanul Stanley?

— Îl găseşti în capelă, chiar acolo, soldat!

Desmond merse la capelă şi observă un bărbat stând la un birou, chiar lângă uşă.

— Sunteţi capelanul Stanley? întrebă Desmond şi, după ce primi un răspuns afirmativ, continuă: Cred că dumneavoastră sunteţi omul cu care trebuie să vorbesc.

— Cum te cheamă şi de ce vrei să vorbeşti cu mine?

— Mă cheamă Desmond T. Doss şi tocmai am sosit în unitate. Sunt creştin adventist de ziua a şaptea şi aş vrea să văd dacă e posibil să fiu scutit de datorie în zilele de Sabat, sâmbăta, Mi-aş dori foarte mult să primesc învoire ca să pot merge la biserică, în Columbia, îi răspunse Desmond politicos.

— Mă bucur de cunoştinţă, Doss. Am un bun prieten care este adventist. Cred că e unul dintre misionarii voştri. Cât despre problema ta, nu ştiu ce pot face pentru tine, din cauza carantinei. Dar pot încerca.

— Ştiţi, eu întotdeauna am mers la biserică şi nici nu vreau să mă gândesc că n-o să mă duc, preciză Desmond.

— Bine, mă bucur că ai venit. Caută-mă spre sfârşitul săptămânii şi o să văd dacă pot să-ţi aranjez ceva, zise capelanul, făcându-i semn lui Desmond să plece.

Desmond îşi dădu seama că Stanley era un capelan prietenos şi înţelegător şi chiar credea că îl va ajuta, dacă va putea. Această concluzie a lui Desmond avea să-i fi fie pusă la probă de vreo câteva ori în timpul încercărilor capelanului de a-l ajuta.

Desmond reveni la Compania M şi în foarte scurt timp era deja integrat în rutina vieţii cazone. Din câte îşi putu da el seama, Compania M era locul în care erau plasaţi cel puţin o parte dintre recruţi, până când ofiţerii îşi dădeau seama unde se potrivesc cel mai bine.

Vinerea, Desmond merse să discute cu capelanul Stanley din nou.

— Ce aţi reuşit cu cererea mea de a merge la biserică

mâine?

— Doss, mă bucur că ai venit. S-a întrunit comisia pentru asemenea cereri şi am decis să îţi permitem să mergi mâine la biserică. Singura problemă e că trebuie să meargă cineva cu tine.

Desmond se întrebă atunci pe cine de pe lumea asta ar putea convinge să meargă cu el la biserică sâmbăta, însă îşi dădu seama că încă nu terminase de vorbit capelanul.

— Dar am hotărât totuşi să te lăsăm să mergi singur, încheie el.

Desmond îşi luă foaia de învoire de la birouri, încântat că va merge la biserică în primul Sabat petrecut în cazarmă. Se bucură de serviciile divine. Membrii de acolo, obişnuiţi cu soldaţii, îl întâmpinară cu căldură. A fost chiar invitat să stea la masa de părtăşie destinată soldaţilor aflaţi acolo din alte companii de la Fort Jackson. La încheierea Sabatului, Desmond era cuprins de un sentiment foarte plăcut, recunoscător lui Dumnezeu pentru minunata zi.

Desmond învăţa cum e formată o armată, cu divizii, regimente, batalioane şi companii. Departamentul medical era o unitate separată, care nu răspundea în faţa comandanţilor companiei, ci avea conducere separată. Dar sanitarii erau împărţiţi şi ataşaţi fiecărei companii. În săptămâna care a urmat, Desmond a fost transferat la departamentul medical ca sanitar, ataşat la Compania B din Regimentul 307 al Diviziei 77.

Vinerea următoare se îndreptă spre birourile regimentului, să vadă cum face cu învoirea pentru ziua următoare. După cum merseseră lucrurile săptămâna anterioară, spera să nu întâmpine nicio problemă.

— Aş putea fi învoit mâine, ca să mă duc la biserică? îl întrebă Desmond pe sergentul de la birouri.

— Dacă vrei aşa ceva, cred că trebuie să te adresezi căpitanului Wendell (nu e numele lui real). Ştii că voi, recruţii, sunteţi în carantină două săptămâni, aşa că eu nu îţi pot da învoire.

— Unde e căpitanul?

— Acum nu e, dar trebuie să se întoarcă într-un sfert de oră, dacă vrei să îl aştepţi.

— Îl aştept.

Desmond ştia că era important pentru el să stea de vorbă cu căpitanul* După zece minute, acesta se întoarse şi îl văzu pe Desmond aşezat pe scaun* Desmond se ridică şi îl salută.

— Ce doreşti, soldat? îl întrebă căpitanul.

— Să trăiţi! Numele meu este Desmond Doss şi sunt adventist de ziua a şaptea* Săptămâna trecută, domnul capelan Stanley a fost amabil şi mi-a aranjat să merg la biserică şi, de asemenea, să nu fac munci în Sabat. Eu obişnuiesc să merg la biserică în fiecare săptămână şi v-aş fi foarte recunoscător dacă mi-aţi da învoire din nou.

— Ia stai puţin, Doss! Eu sunt evreu. Şi eu am obiceiul să mă duc la sinagogă în fiecare Sabat – când sunt acasă* Dar acum suntem în armată* Trebuie să lucrez sâmbăta şi tu va trebui să faci la fel, zise căpiţanul Wendell.

— Să trăiţi! îmi pare rău, dar nu pot vedea lucrurile la fel* Biblia mea zice să nu facem nicio lucrare în Sabatul Domnului şi eu trebuie să ascult de Domnul* Capelanul Stanley zicea ceva de o comisie întrunită pentru cazul meu, care a decis că aş putea să merg la biserică, deşi suntem în carantină. Deci îmi puteţi da învoire pentru mâine?

— Dacă Stanley a zis aşa, tre' să-ţi dau. Să o scrie sergentul şi eu o semnez.

Desmond îşi văzu de drum cu învoirea în mână, ştiind că va merge la biserică ziua următoare. Şi nu uită să îi mulţumească lui Dumnezeu.

În fiecare vineri după-amiaza, conştiincios, Desmond mergea la birourile regimentului să îşi primească învoirea. Căpitanul Wendell întotdeauna îl şicana că nu lucrează în Sabat şi că vrea învoire pentru biserică, dar întotdeauna îi acorda învoirea. Până într-o zi…

— Doss, m-am săturat să îţi dau învoiri în fiecare

săptămână să te duci la biserică. Deja ţi-am spus că trebuie să laşi în urmă chestia asta cu Sabatul cât eşti în armată şi să treci la muncă, aşa ca noi, restul. La urma urmei, poţi avea duminica liberă. Ar trebui să-ţi ajungă, zise căpitanul în acea zi de vineri.

— Să trăiţi! Dar aşa ceva nu pot face. Lucrez duminica atunci când am Sabatul liber. Dar în Sabat nu pot lucra.

— Ştii ceva, Doss? Îţi dau învoire azi, dar la mine să nu mai vii. O altă învoire nu-ţi mai semnez şi nici nu las pe nimeni să îţi semneze. S-a-nţeles?

Şi Desmond ştia că vorbeşte foarte serios.

— Doss, la cât se termină programul la biserica aia a ta? continuă căpitanul.

— Pe la prânz, dar de obicei este o masă comună pentru soldaţi, răspunse Desmond.

— Bine, să te întorci în unitate cel târziu la ora 16. Şi să te prezinţi aici, la birou.

— Am înţeles, să trăiţi!

Ziua următoare, Desmond merse la biserică oarecum tulburat sufleteşte. El le povesti membrilor problema cu care se confrunta şi le ceru să se roage pentru el, să poată veni regulat. S-au rugat pentru el la biserică şi au promis să se roage şi în cursul săptămânii.

Când se întoarse în unitate şi se prezentă la birouri, căpitanul Wendell nu era acolo.

— Bine, Doss, văd că te-ai întors la timp, spuse sergentul. Ce-ar A să te duci puţin la capelă? Te chemăm dacă avem nevoie de tine.

Desmond nu ştia ce se va întâmpla în eventualitatea că vor avea nevoie de el, dar avea să înfrunte acea problemă la momentul cuvenit. La capelă îl găsi pe capelanul Stanley şi se bucură să poată sta de vorbă cu acel om al lui Dumnezeu atât de prietenos.

— Ce faci, Doss? Mă bucur să te văd. Cum îţi merge de când eşti la sanitari? îl întrebă capelanul.

— Nu foarte rău, să trăiţi! învăţ multe şi îmi place ce fac. Dar azi m-am confruntat cu o problemă.

Şi Desmond începu să îi povestească dificultăţile avute cu ofiţerul în privinţa Sabatului şi a învoirii.

— Desmond, chiar vreau să te ajut, se oferi capelanul. Singurul lucru de făcut este să pun problema la divizie. Căpitanul Wendell n-o să fie încântat deloc şi n-o să mă îndrăgească pentru asta, dar nu văd să fie altă soluţie. Prezint situaţia şi te anunţ ce-am făcut.

Capelanul Stanley şi Desmond mai stătură de vorbă puţin, apoi, la apusul soarelui, adică la încheierea Sabatului, Desmond plecă, dar nu înainte de a-i spune capelanului cât de mult aprecia ajutorul oferit.

Vinerea următoare, Desmond se întâlni din nou cu capelanul Stanley.

— Veşti bune, Doss. De la divizie s-a aprobat învoirea ta din Sabat. Uite acordul scris. Zice că Desmond Doss trebuie să primească învoire să meargă la biserică sâmbăta, ori de câte ori e posibil acest lucru. Asta ar trebui să îţi uşureze situaţia, zise capelanul, întinzându-i foaia lui Desmond.

— Nu vă puteţi da seama cât de mult apreciez ce-aţi făcut, îi răspunse Desmond. Domnul să vă binecuvânteze, domnule capelan!

În acea după-amiază, Desmond se îndreptă din nou spre birourile regimentului, având cu el hârtia de la divizie pe care i-o dăduse capelanul. Sergentul îl văzu venind.

— Doss, nu-ţi pot da învoire, iar căpitanul nu-i aici! zise el.

— E ordin de la divizie, dom sergent, spuse Desmond. Unde e dom căpitan?

— E pe teren, la instrucţie cu soldaţii.

Desmond nu mai auzise până atunci să facă aşa ceva căpitanul.

— Păi atunci scrieţi învoirea, iar eu i-o duc să o semneze, îi spuse Desmond sergentului.

Desmond luă hârtia şi se îndreptă spre locul în care era căpitanul* ÎI salută, apoi îi înmână hârtia de la divizie şi pe cea cu învoirea.

— Pe loc repaus, le strigă căpitanul soldaţilor, luând

hârtiile şi începând să le citească.

Pe loc se înroşi la faţă, dar fu nevoit să semneze învoirea, pe care declarase că mo va semna niciodată – şi încă în faţa tuturor soldaţilor* Din acel moment, Desmond simţi cum căpitanul nu îl are la inimă, iar căpitanul îi dădu suficiente motive să simtă acest lucru.

Şi uite aşa, din nou, Desmond Doss merse la biserică în Sabat.

BAT CLOPOTE DE NUNTĂ

A

În toate greutăţile prin care trecea, în special prin cele legate de Sabat, Desmond putea întotdeauna să se bazeze pe o persoană care să fie lângă el şi să îl încurajeze. Aceea era Dorothy. Erau despărţiţi de mulţi kilometri, dar serviciul poştal funcţiona, iar ei profitau de el la maximum.

Într-o zi de Sabat, la biserică, Desmond stătu de vorbă cu doamna Thomas, una dintre membrele prietenoase ale bisericii:

— Cum îţi merge, Desmond? întrebă ea. Se poartă bine în armată cu tine?

— Bine, doamnă Thomas, se poartă bine. Învăţ o mulţime de lucruri. În afară de câteva greutăţi cu permisiunea de a veni la biserică, nu am întâmpinat prea multe probleme. Singura problemă este că mi se face dor de familie, în special de Dorothy. Ştiţi, e logodnica mea. Nu ne-am văzut de când am fost încorporat.

— Desmond, îi zise doamna Thomas, n-ar putea Dorothy să vină aici, la tine, să te vadă? Dacă da, atunci e bine-venită la noi acasă să stea oricât doreşte.

Desmond se lumină la faţă.

— Ar fi nemaipomenit, doamnă Thomas! Nu ştiu dacă o să reuşim ceva în acest sens, dar categoric o să încercăm.

În virtutea invitaţiei, Dorothy veni în Columbia după câteva săptămâni. Carantina se ridicase deja, aşa că Desmond petrecu cu Dorothy cât putu de mult din sfârşitul de săptămână în care ea se afla acolo. Soţii Thomas erau

ospitalieri şi părea că le place să aibă tineri în casă.

Sâmbătă seara, Desmond şi Dorothy stăteau de vorbă în sufragerie (soţii Thomas se retrăseseră discret în altă încăpere). Celor doi tineri le plăcea foarte mult să se roage împreună, aşa că asta şi făceau. Apoi, Dorothy întrebă:

— Desmond, cum îţi merge cu adevărat? Ai şi alte probleme în afară de cele despre care mi-ai spus în scrisori?

— Draga mea, în ce priveşte armata, nu e chiar aşa de rău. Supravieţuiesc. Dar mi-e foarte dor de tine şi mi-aş dori să existe vreo cale ca să ne putem căsători. Ştiu că tu vrei să te duci la şcoala de asistente în luna septembrie, iar eu nu vreau să îţi stau în cale. Dar ar fi aşa de bine dacă ne-am putea căsători şi să fim împreună cel puţin o parte din timp!

— Iubitul meu, mă gândesc la asta de multă vreme. Încă îmi doresc să urmez cursurile de asistentă, dar încep să cred că tu ai nevoie de mine mai mult decât am eu nevoie să fiu asistentă. Hai să ne căsătorim, dar să fim foarte atenţi să nu facem un copil până când nu te întorci de pe front. Ce zici?

— Iubirea mea! Vorbeşti serios? Ce frumos ar fi", Dacă am fi căsătoriţi, ai putea veni oriunde aş fi eu cantonat. Iar eu aş primi liber cât de mult s-ar putea, ca să fiu cu tine.

Această posibilitate aprinse o scânteie în ochii lui Desmond. După câteva îmbrăţişări şi sărutări care să pecetluiască această nouă şi minunată idee, Desmond şi Dorothy se hotărâră să facă nişte planuri mai concrete.

— Hai să ne căsătorim în biserica din Richmond, dragule! sugeră Dorothy entuziasmată. Când poţi primi permisie?

— Sunt în instrucţia de bază şi nu pot primi permisie decât la finalul acesteia. Adică în august, cred. Trebuie să verific şi mai ales să văd dacă pot obţine dinainte permisie la o dată fixă.

Priviră la calendarul de pe perete. Dacă totul mergea bine, puteau organiza ceremonia pe 15 august. Ziua

următoare, duminica, Dorothy trebui să se întoarcă la Richmond, dar inimile le-au fost mult mai uşoare la despărţire.

Desmond merse la căpitanul Wendell şi îi ceru permisia, dar nu putu primi asigurări pentru o dată certă.

— Ofiţerii şi personalul desemnat au prioritate. Va trebui să îţi aştepţi rândul, preciza căpitanul.

Desmond îşi dorea să îi poată spune lui Dorothy ceva sigur, dar trebuiau amândoi să aibă un pic de răbdare, hotărî el. Oricum, mai erau două luni până în august.

În anul 1942, 4 iulie pica într-o vineri şi toată lumea din Fort Jackson avea să primească liber în acea zi, Desmond abia aştepta să o vadă pe iubita lui, Dorothy, şi trebuia să găsească o soluţie. Dacă ar pleca la Richmond cu autobuzul joi noaptea, se gândi el, ar avea timp să se întoarcă luni dimineaţa până la deşteptare, aşa ca nimeni să nu îşi dea seama de lipsa lui. Nu spuse nimănui din unitate ce avea de gând. Din fericire, îi spuse doamnei Thomas că plănuia să meargă la Dorothy în weekend.

Planurile lui decurseră foarte bine. Ajunse în Richmond şi se îndreptă spre casa familiei Schutte, anticipând o nemaipomenită surpriză la întâlnirea cu Dorothy, Ştia că o să se bucure să îl vadă. Bătu la uşă, cu speranţa că Dorothy va fi cea care răspunde, ca să îi poată vedea privirea surprinsă şi fericită. În schimb, veni la uşă mama lui Dorothy:

— Desmond, ce faci aici? zise ea, fiind ea cea surprinsă în locul lui Dorothy.

— Cum ce fac? Am venit să văd drăgălăşenia dumneavoastră de fată, mamă Schutte, răspunse Desmond.

— Dar… dan… Desmond, Dorothy e plecată la tine. Voia să îţi facă o surpriză.

Lui Desmond nu îi venea să-şi creadă urechilor. *Acum* ce-i *de făcut*? se întrebă el în gând. Iar mama lui Dorothy se întreba acelaşi lucru.

— Stai puţin, zise ea. Cum îi cheamă pe cei la care stă Dorothy când vine la tine? Thomas, parcă. Hai să

sunăm şi să o rugăm pe Dorothy să vină acasă.

Era încă vineri dimineaţa, aşa că ceea ce sugera ea era posibil. Între timp, Dorothy ajunsese în Columbia, abia aşteptând surprinderea fericită de pe faţa lui Desmond la vederea ei. Ajunse la casa familiei Thomas şi bătu la uşă. Pentru un moment se întrebă de ce doamna Thomas părea atât de surprinsă când îi deschise uşa.

— Dorothy, ce faci aici? întrebă doamna Thomas.

— Am venit să îl văd pe Desmond. Am vrut să îi fac o surpriză.

— Chiar că o să-i faci o surpriză… dacă îl găseşti. El s-a dus la Richmond să-ţi facă ţie o surpriză.

Nefericita situaţie o întristă pe Dorothy.

— Doamnă Thomas, ce să fac acum?

— Hai să sunăm să vedem dacă nu cumva trenul se întoarce la Richmond curând, sugeră doamna Thomas.

De la gară li se spuse că un tren spre Richmond pleca în aproximativ douăzeci de minute. Dorothy practic a alergat până la gară, ajungând chiar înainte de plecarea trenului.

Când mama Schutte şi Desmond sunară la doamna Thomas, aceasta fusese în măsură să le spună că Dorothy era înapoi în drum spre Richmond. Desmond o aşteptă la gară şi putură astfel să petreacă un minunat Sabat împreună. Dar şi-au promis ca niciodată, absolut niciodată, să nu mai încerce să-şi facă surprize de felul ăsta.

Duminică, Desmond se hotărî să ia trenul, nu autobuzul, înapoi la Fort Jackson, pentru că ajungea mai devreme. Avea să fie în Columbia la ora 4 dimineaţa, lunea, având suficient timp să ajungă la Fort Jackson înainte de deşteptare. Singura problemă a fost că trenul s-a defectat. A fost reparat, într-un final, dar ca urmare a ajuns în Columbia la prânz, iar Desmond nu a putut fi în Fort Jackson decât la ora 1 după-amiaza – adică la şapte ore după deşteptare.

— Doss, unde ai fost la deşteptare în dimineaţa asta? întrebă sergentul, când Desmond ajunse într-un sfârşit în zona cazărmii.

Şi Desmond nu încercă să ascundă nimic; îi spuse sergentului toată povestea. Pedeapsa lui a fost aceea de a-şi petrece următoarele zece seri în infirmeria companiei, frecând podelele şi îndreptând rafturile. În plus, avea interdicţia de a merge personal la magazinul companiei.

Nu era o pedeapsă cine ştie ce de grea. Frecă podelele, care probabil că deja fuseseră spălate în *ziua*. respectivă, şi îndreptă câteva rafturi. Apoi avu timp să le scrie lui Dorothy şi părinţilor lui. Fiindcă nu se putea duce la magazin, rugă un prieten să îi ducă uniforma şi să o trimită la curăţătorie. *Cea mai bună pedeapsă de care am avut parte vreodată*, îşi zise el. *Am vreme să scriu scrisori şi să îmi curăţ uniforma pentru nuntă*.

Ziua în care Desmond şi Dorothy voiau să se căsătorească se apropia cu repeziciune. Trebuiau să stabilească o zi, dar Desmond nu putuse primi permisia cu dată fixă. Sergentul Ricky era de serviciu la birouri când Desmond merse încă o dată să vadă ce putea rezolva cu permisia.

— Dom sergent, ce-aş putea face cu permisia mea? V-am spus că plănuiesc să mă căsătoresc şi trebuie să ştiu data exactă a permisiei, ca Dorothy să stabilească o zi pentru nuntă, insistă Desmond.

— Felicitări, Doss! Am o idee. De ce nu te duci la cartierul general al regimentului să îl cauţi pe aghiotant? El se ocupă de asemenea treburi. Poate îţi dă el o dată.

Aşa că Desmond merse la cartierul general al regimentului, dar aghiotantul nu era. Stând pe loc, încercând să hotărască ce e de făcut în continuare, Desmond văzu că intră comandantul regimentului.

— Ce doreşti, soldat? întrebă el.

Salutând corespunzător, Desmond răspunse:

— Aş vrea să vorbesc cu aghiotantul, să trăiţi! Dar nu este. Nu am permisiunea să mă adresez dumneavoastră.

— Uite cum facem, îţi dau eu permisiunea, zise comandantul amabil. Deci, ce doreşti?

— Să trăiţi! Aş vrea să mă căsătoresc după ce se încheie instrucţia de bază. Am fata şi biserica, dar n-am

primit permisie într-o zi anume, ca să pot plănui nunta în continuare. Mă întrebam dacă nu cumva mi s-ar putea spune o dată precisă pentru permisie, răspunse Desmond.

— Doss, mă tem că aşa ceva nu se poate, din cauza nominalizărilor pentru şcoala de ofiţeri, răspunse comandantul, care, văzând privirea goală a lui Desmond, întrebă: Tu nu eşti nominalizat pentru şcoala de ofiţeri?

— Nu, să trăiţi!

— A, asta e altceva. Păi atunci nu văd de ce nu îţi putem da o dată precisă. Îl sun pe căpitanul Wendell.

Zicând acestea, puse mâna pe telefon şi îl sună pe căpitan.

— La mine în birou e Desmond Doss. Îmi zice că vrea să se însoare. Când un soldat vrea să se însoare, ai face bine să îl laşi să se însoare. Poţi stabili o dată, ca să îşi poată face şi el planurile?

Desmond auzea conversaţia de la telefon, dar bineînţeles că nu putea auzi ce zicea căpitanul Wendell. După ce puse receptorul jos, comandantul se întoarse spre Desmond şi îi spuse:

— În regulă, Doss! Căpitanul Wendell te rezolvă el şi, apropo, felicitări!

— Vă mulţumesc, să trăiţi! Vă mulţumesc pentru ajutorul acordat, zise Desmond zâmbind, în timp ce salută încă o dată.

Când ajunse la birouri, se duse să îl întâlnească pe căpitanul Wendell. Dar sergentul Ricky îl opri.

— Doss, să nu care cumva să intri! Te decapitează, nu alta! Scoate fum de nervos ce e. Cum te-ai adresat comandantului fără să ţi se dea permisiunea?

Desmond explică faptul că aghiotantul nu era acolo şi că nu el i se adresase comandantului, ci comandantul i se adresase lui.

— Hai, du-te înapoi în cazarmă, o să încerc eu să dreg situaţia cu căpitanul Wendell. O să primeşti data permisiei mai târziu, când se mai potoleşte.

Desmond află, într-un final, că permisia lui începea joia, pe 13 august. Asta însemna că el şi Dorothy puteau să

se căsătorească sâmbătă seara, pe 15 august, aşa cum speraseră.

Ajunse în Richmond joi noaptea. Vinerea, el şi Dorothy au mers la tribunal, să primească licenţa de căsătorie[3]. Dar au fost complicaţii. Au aflat că amândoi trebuiau să-şi facă analize de sânge. Li se putea recolta în aceeaşi zi, dar rezultatele nu veneau decât luni dimineaţa. Fără analiza de sânge, nu puteau primi licenţa de căsătorie înainte de ziua de luni. Şi nici vorbă de nuntă, desigur.

Luni dimineaţa şi-au ridicat licenţa de căsătorie de la tribunal. Nunta putea avea loc la ora 16, Membrii bisericii erau toţi doritori să ajute tânărul cuplu să aibă o nuntă frumoasă şi mulţi au donat flori pentru decorarea bisericii, Desmond luă maşina mamei lui Dorothy şi merse să ia florile. Le lăsă la biserică şi apoi hotărî să se tundă, ca să arate bine la nuntă. Ajuns la frizer, observă că era coadă. Hotărî să aştepte. La un moment dat, în frizerie intră un om întrebând al cui e fordul parcat în faţă.

— E al meu. De ce?

— Are pană. M-am gândit că ar fi bine să ştii, adăugă bărbatul.

Frizerul deja aflase că Desmond se tundea pentru că se căsătorea în acea după-amiază, aşa că spuse:

— Hai, soldat, du-te şi fă-ţi pana, că îţi ţin rândul.

Desmond rezolvă cu cauciucul, se tunse şi reuşi să ajungă la timp la biserică pentru a se pregăti. Nunta decurse frumos. Mirele era fericit, iar mireasa, cuceritoare. Ceremonia a fost puţin diferită de majoritatea nunţilor. În loc să le ceară mirelui şi miresei să spună „Da”, pastorul le ceru să se strângă de mână dacă vor să fie împreună la bine şi la rău, la bogăţie şi în sărăcie etc. În rugăciunea de binecuvântare, pastorul îi ceru Domnului să îi binecuvânteze pe cei doi într-un mod special şi să îi păzească de rele, chiar şi în vreme de război. În sfârşit,

3 Act necesar în Statele Unite prin care autorităţile civile atestă că persoana în cauză are permisiunea de a se căsători. In unele ţări, inclusiv în SUA, pastorul sau preotul are acreditarea să oficieze concomitent căsătoria civilă şi pe cea religioasă. - n.tr.

erau domnul şi doamna Desmond T. Doss!

Desmond consideră că expresia „în sărăcie” era foarte nimerită în cazul lor. Cu cei douăzeci şi unu de dolari ai lui pe lună nu se ajungea prea departe şi nici Dorothy nu avea cine ştie ce sumă de bani. Îşi petrecură noaptea nunţii acasă la părinţii lui Desmond, în Lynchburg, precum şi alte câteva zile şi nopţi pe care Desmond le avea libere înainte să fie nevoit să revină la Fort Jackson.

Desmond avea să afle că, fiindcă era căsătorit, armata îl plătea cu un dolar în plus – adică cu douăzeci şi doi de dolari – şi că Dorothy avea să primească suplimentar cincizeci de dolari în fiecare lună. Ea lucra oriunde şi oricând putea, urmându-l pe Desmond unde era cantonat, locuind lângă unitatea lui militară – precum făceau multe dintre soţii în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Dorothy încerca să economisească toţi cei cincizeci de dolari pe care îi primea ea, ca să poată avea şi ei un cuibuşor la sfârşitul războiului.

Când permisia lui Desmond luă sfârşit şi el se întoarse la Fort Jackson, cu greu îşi lăsă soţia în urmă. Dar se bucura că se căsătoriseră. îi dădea un sentiment de stabilitate, precum şi de responsabilitate. Îi mulţumea Domnului că are o soţie minunată, care să îl încurajeze şi să îi stea alături – cel puţin o parte din timp.

FORT JACKSON ŞI POINTS WEST

Când Desmond reveni din permisie la Fort Jackson circulau zvonuri că unitatea se va îmbarca în curând. Cu ce destinaţier Probabil că erau câţiva care ştiau, dar majoritatea soldaţilor nu aveau nici cea mai vagă idee.

Pe 10 septembrie 1942, Divizia 77 plecă cu un tren militar către Fort Sill, Oklahoma. Cazarma se afla în apropierea micului oraş Lawton. Desmond găsi repede biserica adventistă din localitate şi, împreună cu alţi câţiva soldaţi, obţinu permisiunea de a frecventa biserica în dimineţile de Sabat. În fiecare Sabat, doamnele din biserică organizau o masă comună – numită uneori şi masă de părtăşie. Soldaţilor le plăceau întotdeauna bunătăţile pe care le mâncau acolo.

Exista însă în biserică o doamnă care nu îşi dădea doar haina, ci şi cămaşa – vorba zicalei. O chema Lovey Hutchinson, un nume care i se potrivea[4] de minune. Desmond şi camarazii săi n-aveau să uite niciodată bunătatea ei. Obişnuia să le spună soldaţilor: „Eu dezinfectat cu alcool, storcea lichidul din interior, aplica un pansament din tifon, apoi bandaja. Toată treaba asta înlătura presiunea şi îl ajuta pe cel în cauză să meargă mai departe fără să mai simtă atâta durere.

Desmond era oarecum mândru de abilitatea lui de a trata băşicile camarazilor. Niciunul dintre ei n-a ajuns să facă infecţie. În timp ce îi trata, se întreba uneori dacă ceea ce îi spusese învăţătoarea despre făcutul unui lucru bine de la bun început s-ar putea aplica şi la tratarea băşicilor de la picioare.

Situaţiile în care trebuiau să execute manevre, în cadrul instrucţiei, deveneau uneori problematice pentru Desmond şi principiul lui de a ţine Sabatul.

4I ucrez în fiecare zi, dar nu încui niciodată uşa casei. Sunteţi bine-veniţi, băieţi, ori de câte ori vă aflaţi în trecere prin oraş. O să încerc să am ceva de mâncare prin frigider cam tot timpul - asta dacă nu cumva vă găsiţi prea mulţi odată să faceţi raiduri prin frigiderul meu! Sunteţi invitaţii mei să vă serviţi oricând.”

Acest fapt a făcut minuni pentru moralul soldaţilor, care nu ezitau să facă uz de bunătatea femeii. Casa acesteia se transformase într-un soi de USO5 la scară mică. De multe ori, Lovey şi soldaţii aflaţi în zonă se strângeau să pregătească împreună ceva de mâncare. Le plăcea la nebunie tuturor!

După câteva luni petrecute la Fort Sili, Divizia 77 îşi schimbă direcţia şi călători câteva zile, îmbarcată într-un tren militar, înapoi către Fort Jackson. Trupele rămaseră acolo pentru următoarele două luni şi jumătate, făcând instrucţie, care presupunea adesea drumuri istovitoare şi a câte patruzeci de kilometri. Fireşte că Desmond le făcea alături de ceilalţi soldaţi. Printre lucrurile neplăcute pe care le păţeau erau băşicile.

— Doss, am nevoie de ajutor! Mă omoară picioarele. Ai la tine ceva pentru băşici?

Unul sau altul dintre soldaţi venea la Desmond pentru a-i cere ajutorul. El spărgea băşica cu un ac

— Îmi acordaţi permisiunea de a mă duce mâine la biserică? îl întreba pe căpitan.

— Doss, habar n-avem unde ne vom afla mâine seară. Cum o să reuşeşti să dai de noi? venea replica de la căpitan.

— Nu ştiu sigur, domnule căpitan. Dar, dacă-mi spuneţi aproximativ pe unde veţi fi, probabil că o să vă găsesc. Cred că Dumnezeu mă va ajuta.

— Problema este că nici măcar aproximativ nu ştiu pe unde vom fi.

În cele din urmă însă, căpitanul îi acordă lui Desmond învoirea cerută. După ziua deosebită petrecută în mijlocul familiei sale de la biserică, Desmond reveni în cazarmă pentru a vedea dacă găseşte un mijloc de a ajunge la locul unde soldaţii făceau instrucţie. Găsi, până la urmă, un ofiţer al poliţiei militare care îi spuse să se ducă la o anumită clădire unde erau maşini ale armatei care plecau spre trupele aflate în teren. Când ajunse însă la clădirea cu pricina şi îl întrebă pe ofiţerul de serviciu dacă se deplasa cineva spre trupe în noaptea aceea, răspunsul primit a fost negativ. Dădu să plece. Ofiţerul îl opri.

— Nu te duci nicăieri, soldat! Eşti arestat. Poţi ieşi mâine, odată cu ceilalţi deţinuţi.

Ce altceva putea să mai facă Desmond? A doua zi, când ajunse împreună cu restul deţinuţilor la locaţia unde fusese plasată unitatea lui, avu parte de şicane inevitabile.

— Ce infracţiune ai comis, Doss? vrură să ştie mai mulţi soldaţi. Te-ai îmbătat cumva?

— Nu, doar m-am dus la biserică, le răspunse Desmond candid.

Timpul trecu repede şi unitatea lui Desmond urcă din nou într-un tren militar, de data aceasta îndreptându-se către Louisiana şi o altă serie de instrucţie. Tabăra aceasta era diferită de tot ce experimentaseră anterior. Întâi de toate, nu era o cazarmă, ci o tabără nouă; apoi, era amplasată într-o zonă în care nu mai fusese niciodată vreo unitate militară. Şi era un ţinut sălbatic, inclusiv cu porci

sălbatici cu nemiluita. Goneau peste tot prin unitate, strecurându-se chiar şi în corturi, uneori cu soldaţii înăuntru. Reuşiseră să găsească cortul cu alimente şi se cinstiseră singuri. Un alt motiv nou de enervare pentru soldaţi erau căpuşele şi insectele – din belşug în Sud. S-au scărpinat la greu zilele acelea.

Cât timp a fost cantonat în Louisiana, Desmond avu fericirea ca Dorothy să i se alăture o vreme. Ea îşi găsi o cameră la o fermă chiar peste drum de tabără. Şi ea, şi Desmond I-au mulţumit Domnului că puteau petrece iarăşi ceva timp împreună.

Într-o vineri după-amiază, Desmond îl rugă pe maiorul Wendell (căci căpitanul Wendell fusese promovat) să-l învoiască pentru a merge la biserică a doua zi. Maiorul refuză categoric. Desmond şi Dorothy au fost dezamăgiţi, dar hotărâră să ţină şi aşa Sabatul împreună. Desmond se duse la fermă în dimineaţa următoare s-o ia pe Dorothy şi îşi petrecură ziua în natură, pe pajişte, citind din Biblie, cântând, dar şi stând de vorbă. Când Desmond reveni în unitate în seara respectivă, i se spuse că maiorul vrea să-l vadă – de urgenţă!

— Soldat Doss la apel, să trăiţi! zise Desmond.

— Cine te crezi, Doss? tună maiorul. Nu ţi-am dat învoire, dar tu tot te-ai dus în oraş.

— N-am fost deloc în oraş! răspunse Desmond. Soţia mea locuieşte chiar peste drum şi ne-am petrecut ziua la iarbă verde. Îmi permiteţi să vă reamintesc că s-a emis ordin de la divizie că îmi pot lua liber Sabătui ori de câte ori acest lucru este cu putinţă?

Asta îi mai temperă maiorului avântul, dar el trebuia să aibă totuşi ultimul cuvânt.

— Dacă-mi mai dai vreo ocazie, cât de mică, Doss, am de gând să te trimit în faţa Curţii Marţiale.

— Voi avea grijă să nu vă mai dau nicio ocazie în acest sens, să trăiţi!

* * ***

Următoarea locaţie în care s-a aflat Divizia 77 a fost deşertul Arizoner Militarii au ajuns acolo în aprilie 1943 şi

au avut parte de o vară foarte fierbinte, dat fiind că au plecat mai departe abia în septembrie* Erau din nou într-un loc în care nu mai fusese instalată nicio altă tabără* Nu existau barăci cu sistem de ventilaţie. De fapt, nu existau barăci deloc* Corturile erau instalate direct pe nisipul fierbinte* Erau 43 – 45 de grade C la umbră – doar că umbră nu se găsea nicăieri.

Totul era fierbinte, chiar şi apa potabilă* O scoteau din puţuri adânci, dar, când ajungea la suprafaţă, era deja caldă* Ca să fie şi mai groaznică, cineva veni cu ideea să se pună sare în apă, fiindcă foarte mulţi leşinau din cauza epuizării provocate de caniculă.[5]

Li s-au administrat soldaţilor inclusiv pastile de sare. Cu toţii aveau nevoie de apă, şi o beau, dar nicidecum pentru că le-ar fi plăcut apa aceea caldă şi sărată. De fapt, de multe ori aveau probleme cu stomacul din cauza ei.

Din când în când mai ajungea în tabără câte o navetă de bere. Era transportată între cuburi de gheaţă, ca să se păstreze rece. Cât s-ar fi bucurat soldaţii să pună o parte din gheaţă în apa fierbinte, ca s-o mai răcească! Gheaţa se topea destul de mult până ajungea în tabără, dar oricum soldaţii n-aveau voie s-o ia pe cea care mai rezista. La urma urmelor, gheaţa era necesară pentru ca berea să rămână rece.

Din păcate, mulţi dintre soldaţii care nu puseseră în viaţa lor gura pe bere începură s-o consume acum, pentru că era singura băutură rece din zona aceea deşertică. Şi-au format atunci un obicei de care nu s-au mai debarasat apoi.

Într-o zi, soldaţii au fost strânşi la apel.

— Astăzi vom executa manevre la Capul lui Montezuma[6]. Strângeţi-vă echipamentul! Puteţi lua cu voi un bidon de apă; ar trebui să vă ajungă până terminăm de

---

5 Este vorba despre o stare fizică generală care devine simptomatică prin transpiraţie abundentă şi accelerarea pulsului, ca rezultat al supraîncălzirii organismului. - n.tr.

6 Montezuma’s Head, în original, un vârf de 644 de metri în apropiere de Maricopa, Arizona. - n. tr.

parcurs cei douăzeci de kilometri de traseu. Acolo veţi primi de mâncare şi apă din nou, ca să vă umpleţi bidoanele pentru drumul de întoarcere.

Urmară o mulţime de bombăneli. Douăzeci de kilometri parcurşi pe o vreme mai răcoroasă şi cu ceva adiere de vânt ar fi fost oricum destul de dificili, însă pe vremea aia toridă erau de-a dreptul criminali. Şi pentru unii chiar au fost.

Desmond porni la drum alături de toţi ceilalţi, fireşte. Doar că, atunci când ajunse la capătul traseului de douăzeci de kilometri, nu găsi nici urmă de apă să-şi umple bidonul. Apa fusese transportată în butoaie şi folosită deja în mare parte pentru ceai sau cafea, pe care el nu le bea. Nu mai rămăsese prea multă apă, aşa că el şi vreo alţi câţiva nu îşi mai primiră raţia.

Desmond şi încă un soldat porniră pe drumul de întoarcere fără pic de apă la ei. Nu după mult timp, camaradul său se prăbuşi. Desmond recunoscu simptomele epuizării provocate de caniculă, dar nu prea ştia cum să intervină. Soldatul avea nevoie în primul rând de apă – ceva ce le lipsea amândurora.

Între timp îşi făcu apariţia comandantul regimentului şi un jeep. Soldatul care îşi pierduse cunoştinţa a fost pus în maşină.

— Să trăiţi, am putea primi nişte apă? Nu ni s-a dat deloc pentru drumul de întoarcere, de aceea a leşinat soldatul, preciză Desmond.

— Minţi, soldat! Ştii bine că minţi. Aţi băut-o pe toată şi acum ceri să mai primeşti, veni replica dură a comandantului.

— Nu, să trăiţi! N-am primit deloc apă, insistă Desmond.

Auzind asta, comandantul turnă nişte apă din bidonul său peste soldatul leşinat, fără să încerce măcar să-i dea să bea, ceea ce ar fi fost cel mai necesar.

— Domnule, îmi daţi nişte apă? ceru iar Desmond.

— Da, o înghiţitură, răspunse comandantul.

Desmond duse bidonul la gură şi sorbi o înghiţitură –

mare –, până când comandantul îi smulse bidonul din mână.

— Gata! Prietenul tău o să meargă cujeepul, dar tu faci drumul pe jos. S-a-nţeles? îi ordonă comandantul.

Comandantul plecă şi, în ciuda ordinului primit, Desmond sări în jeep şi încercă să-i facă umbră soldatului care îşi pierduse cunoştinţa. Şi-a dat seama că şi el ar fi putut leşina cu uşurinţă în lipsa apei, dacă ar fi încercat să se întoarcă pe jos – şi nu voia să devină încă o victimă a deşertului. Jeepul ajunse la un punct de ajutor unde exista apă de băut. Desmond bău pe săturate, după care îşi umplu şi bidonul. După asta putu parcurge restul drumului pe jos fără probleme. N-a aflat niciodată ce s-a ales de soldatul care leşinase în deşert.

* * ***

Tabăra din deşert se afla la câţiva kilometri vest de Phoenix, Arizona. Între Phoenix şi tabăra propriu-zisă era o localitate mai mică – Buckeye. Desmond descoperi repede o biserică adventistă în Buckeye. Însă mai descoperi şi că nu era uşor de ajuns în orăşelul acela.

Într-o *zi* de Sabat află că un convoi de camioane ale armatei urmau să treacă prin Buckeye. îl întrebă pe unul dintre şoferi dacă bar putea lua şi pe el până în oraş.

— Îţi spun eu cum facem, Doss. N-am voie să iau pe nimeni până în Buckeye, dar urcă în spatele camionului. Când ajungem unde vrei să cobori, bate cu degetele în tavan. O să mă prefac că am o problemă la motor un minut, cât ai tu nevoie să cobori. Dar, ţine minte, dacă te prinde cineva, eu nu ştiu nimic.

Desmond bătu darabana în acoperişul camionului, iar şoferul trase pe dreapta şi coborî să ridice capota pentru o clipă. Între timp, Desmond se dădu repede jos şi dispăru în spatele unei clădiri. De data asta i-a fost uşor să ajungă la biserică, dar ştia că n-avea să fie mereu la fel.

Lângă unitate se afla o mică gară în care trenurile opreau la cerere. Orice soldat ar fi putut lua trenul ca să ajungă în Buckeye. Problema era însă că unii dintre soldaţi – după ce se chercheliseră binişor cu berea primită gratis –

provocaseră multe neplăceri în tren, aşa că acum niciun soldat, nici măcar generalii, nu mai avea voie să urce în trenul acela de lângă tabără.

Desmond n-avea decât o posibilitate ca să meargă la biserică. Să ajungă în Phoenix cu o maşină a armatei şi de acolo să ia trenul înapoi spre Buckeye. Da, numai că până reuşea el să parcurgă tot traseul ăsta şi să revină în Buckeye, programul de la biserică era deja gata.

Aşa că Desmond se duse într-o zi să-l caute pe şeful gării.

— Domnule, i se adresă el, sunt adventist de ziua a şaptea şi vreau să merg la biserică în Buckeye sâmbăta dimineaţa. Ştiu că nu avem voie să luăm trenul de aici, dar mi-aţi putea da voie totuşi să urc în tren ca să ajung în oraş – doar ca să mă duc la biserică, nicăieri altundeva?

— Soldat, interdicţia primită nu stipulează că un anume soldat nu are voie să urce în tren, plus că, dacă mergi la biserică, cred că ne putem baza pe tine că n-o să faci scandal. Da, poţi lua trenul de aici, încuviinţă şeful de staţie.

— În fiecare sâmbătă dimineaţă? întrebă Desmond.

— Da, în fiecare sâmbătă dimineaţă.

— Vă mulţumesc, domnule.

Deci, în fiecare dimineaţă de Sabat, Desmond urca în trenul spre Buckeye şi se îndrepta spre biserică. Ceea ce nu le pica tocmai bine superiorilor săi. Unul dintre ei chiar făcu remarca:

— Doss primeşte mai multe învoiri şi permisii decât însuşi generalul.

Ceea ce îl făcea pe Desmond să fie atât de nerăbdător să ajungă la biserică era faptul că şi Dorothy se afla în Arizona, Lucra pentru un medic din Buckeye, Deci el reuşea nu doar să meargă la biserică, ci să meargă la biserică împreună cu Dorothy, Zilele de Sabat au căpătat un caracter special pentru cei doi.

* * ***

Într-o vineri după-amiază, când Desmond se îndrepta către cortul încins al cartierului general pentru a căpăta

obişnuita învoire de Sabat, simţi că se întâmplă ceva, dar nu pricepea ce, Sergentul-şef, care împărtăşea opinia defavorabilă a ofiţerului comandant cu privire la Doss, îi înmână hârtia cu un rânjet nu tocmai plăcut.

— N-o să mai fac asta mult timp, Doss, spuse el. Lucrurile s-au aranjat în aşa fel că îţi poţi lua libere toate sâmbetele de acum încolo.

Desmond se hotărî să cerceteze despre ce putea fi vorba, aşa că îl întrebă pe un ofiţer din batalionul său ce însemna asta.

— Am veşti bune pentru tine, Doss, spuse el. Pleci din armată. Am dezbătut în detaliu situaţia ta şi am ajuns la concluzia că te califici pentru o lăsare la vatră în baza Articolului 8[7]. Du-te la tine în cort până când comisia de eliberare este gata să te vadă. N-o să dureze prea mult.

Desmond era şi el om. Avusese parte din plin de deşertul încins. Avea nasul umflat din cauza prafului inspirat permanent; ochii îi lăcrimau mai tot timpul. Ofiţerii erau cu ochii pe el şi nu avea parte de niciun moment de destindere. Ajunsese deja la capătul răbdării, Era dispus să iasă din armată şi să plece acasă.

Ştia însă că Articolul 8 avea de-a face cu labilitatea psihică. Iar Desmond Doss nu considera nici pe departe că e „dus cu pluta” doar pentru că dorea să meargă în Sabat la biserică.

Comisia de eliberare îl convocă la scurt timp. Era formată din cinci ofiţeri cu pregătire medicală şi din comandantul de batalion; stăteau cu toţii în jurul unei mese, în aer liber, în dogoarea deşertului. Preşedintele comisiei îl informă pe Desmond că urma să fie lăsat la vatră în baza Articolului 8 – lucru pe care îl ştia şi el deja.

— Dar de ce Articolul 8? Activitatea mea nu este conformă standardelor? întrebă Desmond.

Stătea în faţa a cinci ofiţeri cu pregătire medicală care îl considerau nebun. Ce altceva ar fi putut spune?

— Ba da, este, recunoscu ofiţerul Nu avem probleme

7 Articolul 8 stipulează un tip special de lăsare la vatră pentru militarii consideraţi inapţi din raţiuni de sănătate mintală. - n. tr.

cu felul cum îţi desfăşori activitatea. Este vorba de faptul că eşti prea riguros cu religia ta. Să îţi tot iei liber sâmbăta poate însemna să lipseşti de la ceva important, ştii şi tu asta.

— Domnule, replică Desmond, dacă Îi slujesc lui Dumnezeu în Sabat, aşa cum ne-a poruncit prin porunca a patra, cred că El îmi va da înţelepciune atunci când voi avea nevoie de ea. Dacă se creează o situaţie de urgenţă, sunt mereu pregătit să am grijă de soldaţii bolnavi sau răniţi, inclusiv în zilele de Sabat. împreună cu un alt sanitar, am stabilit ca el să preia îndatoririle mele sâmbăta, iar eu să le preiau pe ale lui duminica. Îmi permiteţi să vă reamintesc faptul că Compania B înregistrează cel mai mic număr de bolnavi din tot regimentul j

Desmond ar fi putut la fel de bine să stea potolit şi să nu se agite. Singura preocupare a comisiei era ca el să accepte lăsarea la vatră fără proteste. Adică tocmai ceea ce Desmond nu putea face.

— Spuneţi că activitatea mea este la standarde, le reaminti membrilor comisiei, deci singura justificare pentru liberarea mea în aceste condiţii este că ţin Sabatul de ziua a şaptea. Aş fi un creştin lamentabil dacă aş accepta o liberare pe motiv că aş fi dezechilibrat psihic doar din motive religioase. Îmi pare rău, dar o asemenea lăsare la vatră nu pot accepta.

Acest răspuns puse capăt deciziei de lăsare la vatră în baza Articolului 8. Era evident că la Washington n-aveau să accepte o liberare făcută doar pe criterii religioase. Desmond rămase aşadar în armată în deşertul dogoritor. Era o victorie bizară şi, cu siguranţă, una care nu i-a crescut cota de popularitate în rândul camarazilor.

Între timp, prinse a se zvoni că divizia urma să plece din deşert – un zvon absolut bine-venit. Asta însemna fără nisip deşertic încins, fără apă caldă de băut, fără alte instrucţii în deşert. Divizia era gata să-şi schimbe locaţia.

La câteva zile după întrunirea comisiei pentru Articolul 8, lui Desmond i s-a spus să se prezinte la

cartierul general al regimentului. Se întreba care o fi motivul, dar îl află curând.

— Doss, urmează să fii transferat la infanterie, îl anunţă sergentul.

Duşmanii lui din batalionul medical găsiseră o altă modalitate de a scăpa de el. Trebuia să predea echipamentul medical şi să se prezinte la cartierul general al companiei din Batalionul I.

În timp ce-şi strângea echipamentul medical, îşi dădu seama că necazurile sale abia începeau. Îşi plecă fruntea preţ de o clipă şi începu să se roage: „Iisuse iubit, Te rog să mergi cu mine şi să mă povăţuieşti ce să fac”. îi trecu prin cap gândul de a-l căuta pe capelanul

Stanley, care era acum capelanul diviziei. Acesta îi ascultă povestea şi manifestă înţelegere faţă de el, dar adevărul era că nu prea avea ce face în momentul respectiv.

Desmond îşi predă efectele medicale. În timp ce ieşea din cort, March Howell, un prieten care pilota un T/4, îşi luă rămas-bun de la el.

— Şi, apropo, Doss, adăugă el, tocmai am făcut un pariu pe zece dolari cu noul comandant al companiei tale. A spus c-o să te facă să porţi armă în treizeci de zile. Eu am pariat că n-o să reuşească.

— Howell, ştii prea bine că nu cred în jocuri de noroc. Habar n-am cum să fac ca să câştigaţi amândoi, dar, ai dreptate, n-o să port armă niciodată, sublinie Desmond.

Desmond se prezentă la raport în faţa noului său comandant, căpitanul Cosner (nu e numele lui real). Cosner fusese prevenit în privinţa acestui personaj conflictual care tocmai fusese transferat în compania sa şi era pregătit să-l întâmpine. Îl repartiză pe Desmond la secţiunea de muniţie pentru începători; carabina pe care urma s-o poarte îl aştepta deja.

— Uite, Doss, spuse el poruncitor. Ia carabina asta!

Desmond a înţeles imediat cum avea de gând să procedeze locotenentul. Ca necombatant, era scutit oficial de obligaţia de a purta armă, dar nu era scutit şi de

obligaţia de a se supune ordinului direct al ofiţerului în exerciţiu.

Desmond, prin urmare, nu luă carabina, dar replică:

— Îmi pare rău, potrivit convingerilor mele religioase, nu pot purta armă.

Ofiţerul repetă strategia tot cu carabina, apoi îşi mai încercă o dată norocul cu un pistol automat de calibrul 45.

— Uite, Doss, ia-l pe ăsta! Nu-i tocmai o armă.

— Atunci ce e? întrebă Desmond.

Căpitanul încercă din nou cu un cuţit cu plăsele şi cu un set de muniţie. Desmond îşi declină intenţia de a le purta şi pe acestea, dar fără a formula un refuz direct.

— Uite cum stă treaba, Doss, spuse căpitanul. Nu-ţi cer să omori pe nimeni. Vreau doar să te antrenezi ca toţi ceilalţi soldaţi.

— Prefer să-mi pun încrederea mai degrabă în Domnul decât într-o puşcă, spuse Desmond.

Căpitanul îşi schimbă iar tactica.

— Doss ştiu că eşti căsătorit. Să presupunem că cineva îţi violează soţia. Nici atunci n-ai folosi o armă?

— Nici măcar n-aş avea de unde s-o iau, replică Desmond.

— Şi ce-ai face în cazul ăsta?

— N-aş sta cu mâinile în sân, veni răspunsul prompt al lui Desmond. N-aş omorî şi n-aş face apel la armă, dar sigur împricinatul şi-ar dori să fie mort când voi fi terminat cu el!

Asta puse capăt conflictului pentru ziua respectivă. Şi, apropo, la capătul celor treizeci de zile, se crede că Howell, pilotul de pe T/4, şi-a încasat cei zece dolari în urma pariului.

POINTS EAST DIN NOU ŞI APOI PE FRONT

Sosise momentul ca soldaţii să se îmbarce în trenul militar pentru drumul către Rezervaţia militară Indiantown Gap, din Pennsylvania. Mare mirare dacă exista vreunul care să-şi fi dorit să rămână în deşert – cu toţii erau pregătiţi să găsească un loc mai respirabil. Aproape că uitaseră cum era să inspiri un aer mai puţin dogoritor.

Atunci nu o ştiau, dar avea să vină vremea când măcar puţin de tot din aerul fierbinte al deşertului le-ar fi prins tare bine.

Trenul militar îşi croi drum de-a curmezişul Statelor Unite şi ajunse la Indiantown Gap. Aici, căpitanul Cosner avu ultimul cuvânt în conflictul lui cu Desmond în ceea ce priveşte portul armelor. îl distribui pe durată nedeterminată la bucătărie, unde lui Desmond îi revenea sarcina de a curăţa oalele şi tigăile şi de a spăla mesele. Apa folosită pentru treburile astea era îndoită cu leşie şi curând mâinile lui Desmond au ajuns să fie aspre, crăpate şi însângerate. Nu se putea atinge de nimic fără să nu simtă cât de tare îl dor mâinile.

Când Desmond plecă din deşertul din Arizona, Dorothy se întoarse şi ea acasă, în Richmond.

Virginia. Dat fiind că Desmond nu putea obţine permisiunea de a părăsi cazarma, n-avea sens să meargă şi ea în Pennsylvania.

* * ***

— Ai o scrisoare, Doss!

Şi sergentul îi aruncă lui Desmond scrisoarea, pe când acesta se întorcea într-o seară la barăci. Desmond era fericit să primească scrisori de la părinţi. Numai că mesajul celei de faţă era cât se poate de tulburător. „Harold vine acasă în permisie din marină începând cu data de 12. Ai vreo şansă să obţii şi tu o permisie, ca să ne putem reuni cu toţii înainte ca Harold să plece pe front? O să stea acasă o săptămână”.

Desmond aruncă o privire peste calendar şi se gândi că ar trebui să plece în trei sau patru zile dacă voia să-şi vadă fratele. Desmond şi alţi câţiva soldaţi aveau dreptul la permisie, aşa că socoti că putea obţine una la timp ca să îl întâlnească pe Harold. A doua zi, căpitanul Cosner îi convocă să le înmâneze hârtiile pentru permisie. Le dăduse deja pe toate când ajunse în dreptul lui Desmond.

— Doss, nu te-ai calificat încă în ceea ce priveşte portul de armă, spuse el. Există o reglementare potrivit căreia nu ai dreptul la permisie până nu te califici în

direcţia asta.

În timp ce vorbea încă, smulse hârtia din mâna lui Desmond şi o făcu bucăţele* Ce dezamăgire! Desmond se duse la capelan şi apoi la ceilalţi ofiţeri, pentru a ajunge, în cele din urmă, chiar la comandantul regimentului.

— Domnule, îi spuse Desmond, sunt necombatant, deci ideea e că nu port armă* Dar tocmai pentru că nu pot purta armă, căpitanul companiei mele nu vrea să-mi dea permisie, ca să mă duc acasă să-mi văd fratele înainte să plece pe front* Mă puteţi ajuta în direcţia asta?

— Doss, tu eşti din Virginia, nu? Există foarte mulţi soldaţi buni care sunt din Virginia. Ar trebui să le urmezi exemplul* Mie mi se pare că ţie îţi cam place să ne tragi pe sfoară, eşti cam papugiu, îi spuse comandantul* De ce nu renunţi la toată povestea asta cu necombatantu' şi să pui mâna pe armă, ca toată infanteria? Asta-i o discuţie amicală, Doss, nu încerc decât să te fac să vezi lucrurile şi altfel.

— Dar n-am avut ocazia să scot un cuvânt, replică Desmond.

Dacă asta era o discuţie amicală, atunci Desmond se întrebă cum ar fi arătat o discuţie neamicală.

— Nu, nu-ţi dau permisie* N-o meriţi. Liber! încheie comandantul.

Aşa că Desmond se îndreptă plin de tristeţe către telefonul de la magazin, pentru un apel interurban către cei de acasă. Când mama ridică receptorul, el îi spuse direct:

— Mamă, sunt Desmond. Am primit scrisoarea ta, dar nu pot veni acasă.

După care îi pieri glasul. În momentul acela se întrebă dacă avea să-l mai vadă vreodată pe Harold şi chiar pe ai lui. La cum mergeau lucrurile, o putea sfârşi la fel de bine în închisoare. Stătea în picioare incapabil să mai articuleze vreun cuvânt, în timp ce secundele de convorbire pe care le plătise se scurseseră deja.

— Desmond, ce se întâmplă? îl întrebă mama. Unde eşti? Desmond!

Desmond reuşi, în cele din urmă, să-şi vină în fire atât cât să-i poată explica mamei care era situaţia. Mamei îi păru foarte rău de ceea ce auzi, dar nu ştia ce să-i spună să facă. Însă pe el îl ajută simplul fapt de a auzi vocea mamei.

A doua zi de dimineaţă era în bucătăria garnizoanei, cu braţele băgate până la umeri în clăbucii de leşie, când intră un camarad.

— Doss, sergentul mi-a spus să-ţi transmit să te prezinţi la cartierul general al batalionului medical.

Acum ce-o *mai fi*? se întrebă Desmond, ştergându-şi mâinile cu un prosop aspru.

Când ajunse la cartierul general al batalionului medical, maiorul Wendell îi spuse:

— Bine-ai revenit, Doss! Faci din nou parte din personalul medical.

Lui Desmond nu-i veni să-şi creadă urechilor şi se întrebă care o fi fost motivul acelei schimbări bruşte de situaţie, dar dovedi suficientă prezenţă de spirit cât să-l întrebe pe sergentul aflat chiar lângă el:

— Am dreptul la permisie?

Continuă şi explică situaţia cu fratele său, care urma să vină acasă pentru câteva zile înainte de a pleca pe front, în celălalt capăt al lumii.

— Nu, trebuie să aştepţi să-ţi vină rândul la permisie, îi răspunse sergentul.

— Îmi puteţi da o învoire, atunci? întrebă el.

— Dacă-ţi iei învoire, nu mai ai dreptul la permisie.

— N-am de ales. Daţi-mi o învoire, vă rog, spuse Desmond.

Se duse acasă chiar în aceeaşi zi. A doua zi dimineaţă află ce se întâmplase. După telefonul dat acasă, părinţii săi îi trimiseseră o scrisoare cu poşta de noapte lui Carlyle B. Haynes, preşedintele Comisiei pentru Stagiu Militar din cadrul Bisericii Adventiste de Ziua a Şaptea, din Washington, D.C., în care îi povesteau despre Desmond şi problemele cu care se confrunta el.

În dimineaţa următoare, Haynes îl sună pe

comandantul de regiment de la Indiantown Gap.

— Am auzit că aveţi ceva probleme cu un soldat pe nume Desmond Doss, Trebuie să vin acolo în persoană să văd despre ce este vorba?

— Ah, nu, domnule Haynes, A fost doar o mică neînţelegere. Dar am clarificat deja totul, îi răspunse comandantul.

Acela fusese momentul când Desmond a fost transferat brusc înapoi la batalionul medical, în fapt, atât comandantul, cât şi subalternii săi care îi făcuseră necazuri lui Desmond înţeleseseră că ar fi dat de bucluc dacă Carlyle B, Haynes ar fi venit personal în unitate să facă cercetări. Desmond era necombatant şi nu avea obligaţia de a purta armă. El însuşi văzuse pe biroul comandantului o scrisoare, despre care ştia că se afla şi la dosarul lui, semnată de preşedintele Roosevelt, de comandantul-şef şi de George C. Marshall, şeful personalului, care prevedea că necombatanţii nu erau obligaţi să poarte armă. Deci Desmond ştia că şi comandantul era conştient de acest regulament şi mai ştia că, atât acesta, cât şi alţii ca el ar fi avut mari neplăceri în cazul în care Carlyle B. Haynes s-ar fi apucat să facă niscaiva cercetări.

Văzând cum situaţii aparent imposibile se rezolvau în avantajul său, Desmond înţelese că Dumnezeu aranja lucrurile în favoarea sa. Şi nu uita niciodată să-l mulţumească Domnului pentru felul minunat în care găsea de cuviinţă să-i poarte de grijă.

* * ***

Divizia 77 făcea instrucţie în toată regiunea. Şi în Indiantown Gap, dar şi în Camp Pickett, Virginia, ori sus în munţi, în apropiere de Elkins, vestul Virginiei. Când au urcat în munţi, soldaţii erau îmbrăcaţi în uniforme kaki. În momentul când ajunseră la destinaţie se aşternuse deja un strat de zăpadă de vreo douăzeci de centimetri. Acela a fost momentul când şi-au dorit să aibă parte măcar de un strop din canicula aceea din Arizona.

În munţi se întâmplă un fapt care avea să devină

semnificativ pentru cariera militară a lui Desmond, deşi la momentul cu pricina nu şi-a dat seama de asta. Un aspect important în instrucţia soldaţilor era executarea de noduri. Trebuiau să-şi dea drumul unul altuia deasupra stâncilor, peste cascade sau din copaci – deci viaţa unor oameni depindea de abilitatea de a face un nod bun. Desmond învăţase să facă noduri în Programul de Voluntariat Misionar pentru Tineri, de la şcoala bisericii, plus că îi şi plăcea să facă noduri bine strânse.

— Doss, te pricepi destul de bine la noduri. De ce nu-i ajuţi şi pe ceilalţi? îi spuse sergentul într-o zi, iar Desmond fu fericit să se execute.

În altă zi era cu nişte soldaţi care exersau tehnica la capetele unei frânghii lungi. Se descurcau destul de bine, dar Desmond voia să exerseze şi el nodul cu o buclă. Încropi astfel un capăt, îndoind frânghia la mijloc, şi făcu un nod. Constată că acesta avea două bucle în loc de una şi că ambele păreau foarte bine strânse. Nu mai văzuse asta înainte şi îşi propuse să ţină minte execuţia, în cazul în care ar fi avut vreodată nevoie de ea.

* * ***

Regimentele Diviziei 77 – Divizia „Statuia Libertăţii” – se antrenaseră o vreme împreună în Statele Unite, într-un interval de doi ani. Instrucţia fusese temeinică şi făcuseră echipă bună. Sosise acum momentul să pună în valoare acest antrenament în contextul celui de-al Doilea Război Mondial.

Trupele se aflau la Camp Pickett, în Virginia.

— Unde crezi că vom fi trimişi? se întrebau soldaţii unul pe altul.

Nimeni nu ştia însă. Putea fi vorba despre teatrul european de război sau de zone mult mai îndepărtate, cum ar fi teatrul din Pacific. Într-o zi, soldaţii au fost convocaţi şi li se spuse:

— Adunaţi-vă lucrurile şi pregătiţi-vă de drum. Poimâine o luăm din loc.

Soţiilor li se dădu voie să vină în zona unităţii militare ca să-şi vadă bărbaţii înainte de plecare, aşa că

Dorothy sosi din Richmond cu noaptea în cap, în ziua când divizia trebuia să plece. Era minunat să fie împreună, chiar dacă nu puteau decât să se ţină de mână şi să-şi şoptească „Te iubesc!”, asta în timp ce aşteptau trenul.

— Toată lumea în vagoane!

Un ultim sărut, şi Desmond urcă în tren împreună cu ceilalţi soldaţi. Se aşeză la o fereastră, de unde-i putu face iubitei lui, Dorothy, cu mâna, în semn de rămas-bun. Trenul porni spre vest, iar lui Desmond i se spuse să se prezinte la vagonul de marfă ca să ajute la curăţat de cartofi – o treabă care nu se sfârşeşte niciodată în armată. Începu să recunoască elemente din peisaj, care îi dădeau de ştire că aveau să traverseze Lynchburgul, oraşul său natal. Ştia că trenul urma să treacă foarte aproape de casa părinţilor lui, de pe Easley Avenue. Mai ştia şi că tatălui său îi plăcea să se uite cum trec trenurile.

— Hei, băieţi, le spuse el soldaţilor care lucrau alături de el, o să trecem imediat chiar prin dreptul casei alor mei, iar tatii îi place să se uite mereu la trenuri. Hai să mă ajutaţi să-i facem cu mâna!

Aşa că băieţii se apucară să strângă mopuri, mături şi făraşe şi se aşezară în uşa deschisă a vagonului. Când ajunseră într-un loc de unde puteau fi văzuţi de bărbatul care stătea în picioare pe veranda casei, începură să-i facă semn cu toate obiectele pe care le luaseră în mână. Cel mai probabil că el s-o fi întrebat ce vrea să însemne asta, dat fiind că nu i-ar fi putut trece prin cap că unul dintre soldaţi era chiar băiatul lui.

Desmond făcu altceva. Găsi o bucată de hârtie, pe care scrise: „Plecăm pe front. Rugaţi-vă pentru mine. Cu dragoste, Desmond”. După care batista pe care o fluturase pentru Dorothy în semn de rămas-bun o legă în jurul hârtiei făcute sul şi aruncă pacheţelul din tren. Ai lui primiră hârtia cu mesajul lui – chiar a doua zi.

Desmond era destul de deprimat atunci. Avea sentimentul că se despărţea de tot ce-i era drag şi de nepreţuit. În timp ce trenul traversa pasarela din centrul oraşului Lynchburg, îl bătu inclusiv gândul că putea pur şi

simplu să sară din tren, punând astfel capăt necazurilor. Dar îşi dădu seama imediat că asta însemna sinucidere şi că încălca porunca a şasea, aşa că înălţă o scurtă rugăciune Domnului şi se întoarse la curăţat de cartofi.

În vreme ce trenul înainta, soldaţii începură să-şi dea seama că se îndreptau spre vest – ceea ce însemna, de fapt, teatrul de operaţiuni din Pacific. După trei zile, ajunseră în Oakland, California. De acolo au fost transferaţi pe vasul militar care avea să-i ducă pe sub podul Golden Gate, pentru a traversa Oceanul Pacific.

— Nu m-aş fi gândit niciodată că o să văd insulele Hawaii, constată un soldat care stătea în picioare lângă Desmond pe puntea vasului militar, după ce acesta acostă în Honolulu.

— Nici eu, întări Desmond. Cred că aici este Pearl Harbor, unde au aruncat japonezii bombele.

Divizia a fost direcţionată sus pe dealuri, la capătul opus al insulei faţă de Honolulu, unde se instală tabăra. În prima seară de joi, Desmond stătea culcat pe patul lui de campanie şi-i scria o scrisoare lui Dorothy. Dintr-odată i se păru că aude o voce care îi spune: „Du-te la baza aeriană”. O ignoră. Mesajul se făcu din nou auzit. Nu pricepu deloc despre ce putea fi vorba, dar lăsă deoparte scrisoarea şi se îndreptă spre birouri.

— Să trăiţi! îmi acordaţi permisiunea de a mă deplasa la baza aeriană? întrebă el.

— Cunoşti pe cineva acolo? întoarse întrebarea sergentul.

— Nu.

— Mă rog, atunci nu pricep de ce-oi vrea să te duci, dar du-te. Şi să te întorci până la 10 şi jumătate, îi mai spuse sergentul, întinzându-i hârtia.

Desmond n-avea habar nici măcar unde se afla baza aeriană. O porni pe drumul noroios spre autostradă, dar n-avea idee încotro s-o ia când ajunse la capăt. Făcu dreapta şi, la scurt timp, îl luă o maşină de teren a armatei.

— Unde mergi? îl întrebă şoferul.

— La baza aeriană, răspunse Desmond.

— Soldat, ai face mai bine să cobori şi s-o iei în direcţia opusă, atunci.

Desmond coborî şi găsi, până la urmă, baza aeriană. Se hotărî să caute birourile şi să întrebe dacă nu cumva era prin zonă vreo biserică adventistă de ziua a şaptea.

— Există vreo biserică adventistă de ziua a şaptea pe-aici?

— Eu habar n-am de niciuna. Dar ascultă aici, soldat! De ce nu te duci la postul de prim ajutor de acolo? Cred c-ai putea afla mai multe.

Desmond o luă înspre postul de prim ajutor, dar, de data aceasta, formulă întrebarea oarecum altfel.

— Este cineva pe-aici care să plece din tabără în fiecare sâmbătă dimineaţa ca să se ducă la biserică?

— Nu ştiu pe nimeni, veni răspunsul supraveghetorului.

Chiar atunci intră un ofiţer. Acesta auzise conversaţia.

— Warm se tot duce undeva în fiecare sâmbătă dimineaţă. Poate că el este persoana de care ai nevoie. Lucrează în cabinetul stomatologic de-l vezi colo.

Desmond îl găsi pe caporalul Warm. Da, era adventist. Da, ştia unde era biserica din Honolulu şi se ducea acolo în fiecare sâmbătă. Cei doi se înţeleseră destul de bine şi stabiliră ca Desmond să vină la Warm în ziua de Sabat ca să meargă împreună la biserică.

Pregătindu-se de plecare, Desmond aruncă o privire la ceas. Era 10 şi un sfert! îi era de-a dreptul imposibil să ajungă până la 10 şi jumătate. Abia la 11 fără un sfert era la poarta unităţii.

— Stai! Cine-i acolo? întrebă cel din gardă.

— Soldat Doss, să trăiţi! răspunse Desmond.

— Doss, ce faci aici la ora asta?

— Am obţinut permisiunea de a mă duce la baza aeriană şi drumul a durat mai mult decât mă aşteptam, îmi pare rău! se scuză Desmond.

— Atunci, dă fuga la cort şi-ar fi bine să nu te vadă nimeni, altfel o încurcăm amândoi.

Când Desmond se prezentă la post ca să obţină încă de vineri învoirea pentru Sabat, era de serviciu sergentul. Desmond solicită în mod politicos o învoire ca să meargă la biserică.

— Doss, există vreun loc pe pământul ăsta unde să n-aibă şi adventiştii biserică? întrebă sergentul pe un ton şugubăţ.

— Nu-s prea multe, să trăiţi! Avem biserici peste tot, îi răspunse Desmond.

Alături de caporalul Warm, Desmond petrecu o zi cât se poate de plăcută în mijlocul membrilor bisericii din Honolulu. Desmond reuşi să cunoască acolo şi alţi soldaţi, din marină, dar şi din forţele aeriene. Întâlni un capelan civil care manifesta o grijă deosebită pentru „băieţii lui". Dar şi băieţilor le plăcea de „Tata" Munson. Erau încântaţi de prelegerile pe care acesta le ţinea uneori, ajutându-se de elemente vizuale. O dată înfăţişă un soldat sanitar care îngrijea un soldat rănit, în timp ce Domnul Hristos privea spre ei în chip aprobator. Lui Desmond chiar îi plăcu imaginea aceea şi, câţiva ani mai târziu, „Tata" Munson realiză pentru el un tablou cu scena respectivă, ca să-l ajute la prezentările pe care Desmond le susţinea, la rândul său.

* * ***

Nu după mult timp, Divizia 77 se pregătea să lase în urmă Hawaii, cu vremea sa minunată, cu oamenii primitori de acolo şi cu ananaşii atât de aromaţi. Vasul pe care se îmbarcase mergea şi mai departe spre vest. Nici de data aceasta soldaţii nu cunoşteau destinaţia.

Chiar aici, pe puntea vasului plecat din Hawaii, Desmond petrecu câteva seri rememorând întâmplări din copilăria pe care o lăsase în urmă.

GUAM ŞI LEYTE

La 9 iulie 1944, convoiul de ambarcaţiuni militare părăsi Pearl Harbor, cu destinaţia vest. Divizia 77 „Statuia Libertăţii" se afla la bordul unuia dintre vase. Distrugătoarele însoţeau vasele de luptă şi întregul convoi se deplasa în zigzag, urmărind să evite orice atac pe

nepregătite din partea marinei japoneze.

După câteva zile, convoiul a traversat Linia Internaţională a Datei[8], iar după alte câteva zile a ajuns la Eniwetok Atoli, în insulele Marshall. Acolo a primit ordine oficiale de a se îndrepta către Guam. Pentru prima dată, întreaga divizie urma să ia parte la lupta propriu-zisă.

— Nu ştiu dacă trebuie să fiu speriat sau entuziasmat, îi spuse, într-o zi, Desmond unui camarad.

— Ambele, răspunse celălalt.

Războiul care începuse la 7 decembrie 1941, odată cu bombardamentele de la Pearl Harbor, Hawaii, intrase acum în cel de-al treilea an* Nu era un secret pentru nimeni că pe 7 decembrie 1941 America nu fusese pregătită de război. În scurt timp însă, întreaga ţară se pomeni aruncată în mecanismul accelerat al războiului. Ambarcaţiuni, tancuri, vehicule şi tot soiul de muniţie au trebuit să intre în producţie, iar soldaţii, să fie instruiţi pentru a fi încadraţi în forţele de infanterie, navale, maritime şi aeriene. S-a instituit sistemul de recrutare – „Mergi la război că vrei, că nu vrei”. Oamenii intraseră într-un proces de raţionalizare a zahărului, a produselor lactate, a carburanţilor şi a altor bunuri.

Pe lângă faptul că bombardaseră Pearl Harbor, japonezii cuceriseră rapid Guamul, Filipinele, Iwo Jima şi alte insule din Pacific. După doi ani şi jumătate, americanii începură să elibereze aceste insule una câte una. Ceea ce nu era deloc uşor! Japonezii se instalaseră bine mersi şi manifestau intenţia clară de a rămâne locului. A fost nevoie de multe confruntări violente pentru ad convinge contrariul. Mulţi soldaţi au fost ucişi şi încă şi mai mulţi au fost răniţi. Desmond se numără printre sanitarii care le purtau de grijă acestor oameni.

Mult mai târziu, Desmond avea să audă o poveste impresionantă. N-avea să afle niciodată dacă era sau nu

---

8 Numită şi Linia Internaţională de Schimbare a Datei, aceasta reprezintă un semicerc imaginar care uneşte Polul Nord cu Polul Sud, trecând prin Oceanul Pacific, ca o demarcaţie stabilită prin convenţie pentru fusele orare. - n. tr.

adevărată: Un misionar adventist şi-a dat seama că era urmărit. Într-o zi, „umbra” lui s-a apropiat de el.

— Domnule, ştiţi ceva despre Guam? îl întrebă străinul pe misionar.

— Da, ştiu, răspunse el.

— Generalul MacArthur ar vrea să vorbească cu dumneavoastră. Sunteţi dispus, vă rog, să mă însoţiţi până la el? îl întrebă bărbatul.

Când ajunseră la locul unde se afla generalul, acesta întrebă:

— Ce ştiţi despre Guam? Dacă ar fi să debarcaţi în Guam ca să luptaţi cu japonezii, în ce loc aţi debarca?

— Există un singur loc, domnule – Agat Bay. Restul insulei e plin de stânci abrupte. Vă avertizez însă că Agat Bay este puternic fortificat. Japonezii sunt bine înfipţi acolo, răspunse misionarul.

După ce se uită peste o hartă a Guamului şi dezbătu întreaga situaţie, generalul MacArthur întrebă:

— Cum se face că ştiţi atât de multe lucruri despre Guam?

— Domnule general, am slujit acolo ca misionar adventist timp de mulţi ani. Am învăţat foarte bine geografia insulei. Americanii au fost nevoiţi să plece când japonezii au cucerit Guamul.

Aşa se face că Divizia 77 se afla acum la Agat Bay.

* * ***

— Băieţi, ne pare rău că nu ne putem apropia mai mult, le ziseră marinarii soldaţilor. Apa nu-i deloc adâncă în golf.

Soldaţii primiseră foarte multă muniţie, dar au fost nevoiţi s-o transporte cu mâinile ridicate deasupra capului, păşind prin apa care le ajungea până la subsuoară. Desmond nu avea muniţie asupra lui, firește, dar era încărcat cu instrumente de prim ajutor şi cu bandaje, pe care trebuia să le transporte având grijă să nu le ude. Soldaţii ajunseră, în cele din urmă, la ţărm, fără să ştie prea bine la ce să se aştepte.

Un lucru nu-l aflaseră dinainte despre Guam, şi

acesta era ploaia. Ploaie, ploaie şi iar PLOAIE! Când puseră piciorul pe ţărm, ploaia transformase nisipul într-un noroi apos. Pe dealuri, pe unde soldaţii erau nevoiţi să-şi croiască drum spre vârf, noroiul deveni un fel de mâl cleios. Soldaţii trebuie să fie înalţi şi să arate eleganţi în uniformele lor, nu-i aşa? Asta e reprezentarea majorităţii oamenilor despre ei. Însă aceşti soldaţi arătau oricum altfel numai nu eleganţi în uniformele lor ude şi murdare. Reacţia lor n-a fost alta decât să rostească toate înjurăturile care le treceau prin cap în timp ce noroiul le pleoscăia sub picioare. Desmond se gândi că trebuia să existe o cale mai bună de-atât". Tot înainte, soldaţi ai lui Hristos!" murmură el încetişor pentru sine, în timp ce înota şi el prin noroiul care uneori le ajungea şi până la genunchi.

— Uite aici raţiile zilnice, trupă! Suficient cât să vă ajungă pe trei zile – până cucerim Barrigada, le spuse locotenentul. Aveţi idee de ce este acesta un obiectiv important?

— Nu, nu ştim. De ce? îl întrebară câţiva soldaţi.

— Pentru că acolo se află un puţ de apă cu adevărat bună. Voi aţi băut, săracii, apa pe care aţi găsit-o. Chiar şi punând în ea pastile purificatoare tot v-aţi îmbolnăvit de maţe şi aţi făcut diaree. Mă gândesc că o apă bună nu poate decât să vă ajute.

Raţiile zilnice constau, în mare parte, din fasole cu costiţă sau din costiţă şi brânză. Dat fiind că Desmond era vegetarian şi nu consuma îndeosebi carne de porc, din pricina a ceea ce citise în Leviticul 11, îi rămâneau prea puţine variante alimentare în afară de „biscuiţii de câine, tari ca piatra, şi, din când în când, câte o nucă de cocos de prin cocotieri. Că era sau nu adevărat, soldaţii erau convinşi că „biscuiţii de câine" şi conservele din raţia lor zilnică erau resturi din Primul Război Mondial.

În prima noapte la ţărm, fiecare îşi săpă în noroi câte o ascunzătoare, în care petrecură orele de întuneric. Auzeau un tun bubuind la japonezi pe dealurile din spatele lor, însă zgomotul era îngrozitor şi aveau senzaţia că sunt

ei înşişi aruncaţi în aer din gropile în care se ascunseseră. Nu există soldat care să-şi amintească să fi dormit vreun pic în noaptea aceea.

În ziua următoare, soldaţii nu-şi scăpară inamicii din ochi. Văzură câţiva la o distanţă mică în faţa lor.

Deschiseră focul, iar duşmanul răspunse la fel – până când îşi dădură brusc seama că ambele tabere erau, de fapt, formate din americani. Se puse capăt luptei chiar înainte să fi început – sau cel puţin înainte să fie cineva rănit.

Puţin mai târziu, mergând pe un drum, văzură o biserică în flăcări. Aveau să afle că japonezii folosiseră biserica drept depozit de muniţie şi cartier general. Americanii bombardaseră clădirea, iar muniţia din interior exploda pe măsură ce o ajungea focul. Din fericire, era situată destul de departe, astfel că nu prea exista riscul ca oamenii să fie răniţi sau ucişi de muniţia care sărea în aer.

În ziua următoare se îndreptară spre Barrigada, dar, din cauza lunetiştilor japonezi – şi, din când în când, a câte unui tanc sau tranşeu cu arme automate – le luă mai mult să ajungă la Barrigada decât se aşteptaseră.

Cu toţii au început să se plângă de foame, inclusiv Desmond. În cele din urmă, îşi atinseră obiectivul şi se uniră cu o unitate de marină. Acolo, unităţile de marină aveau parte de hrană de calitate; nu depindeau de conserve şi de mâncare la cutii, aşa că îşi aruncaseră la gunoi raţiile zilnice. Mâncarea pe care le-o promisesem cei din marină nu era gata, dar conservele şi cutiile cu hrană de care se dispensaseră ei se aflau chiar acolo. Mulţi dintre soldaţi puseră mâna pe una sau două conserve ca să le mănânce în timp ce aşteptau.

Le era foarte foame. Desmond găsi şi el ceva ce putea mânca şi le urmă exemplul.

Chestia asta are un gust groaznic, se gândi el. Probabil că fusese stricată, pentru că în momentul când a fost gata masa, Desmond se simţea deja foarte rău şi nu s-a putut atinge de nimic.

* * ***

— Se crede că pe dealul ăla e un avanpost japonez şi noi trebuie să ne ducem să-l lichidăm, le spuse sergentul soldaţilor din grupa sa. Hai, să mergem! în curând se face noapte. Să sperăm c-o să-i terminăm până s-o lăsa întunericul, ca să nu fim nevoiţi să ne facem griji din cauza japonezilor care ar mai putea mişuna pe aici.

Grupa, căreia Desmond i se alătură în calitate de sanitar, se puse în mişcare. Nu după mult timp, soldaţii zăriră patru japonezi alergând sus pe deal. Cei patru au fost lichidaţi rapid, dar americanii habar n-aveau unde mai puteau fi şi alţii. Şi-avea să se întunece destul de repede.

— Băieţi, mai bine vă încropiţi câte un adăpost de noapte chiar în drum, le zise sergentul. Să sperăm că n-or fi japonezi prin preajmă, dar fiţi pe faţă. Am putea avea surprize.

Puţin mai târziu, când Desmond era deja aşezat pe jos şi-şi căuta o poziţie mai comodă, simţi ceva strecurându-se pe lângă el.

— Stai! strigă el.

Nu mai avu timp să întrebe cine era acolo, că o chestie ascuţită îl lovi întâi în umăr, apoi peste cap* Să fi fost o baionetă? Cel puţin aşa i se păru.

„Mi-au! Mi-au!” O pisică neagră, cu ghearele scoase, îl sperie de moarte, până să-şi dea seama ce era – apoi se distră pe seama întâmplării.

* * ***

Luptele care aveau să elibereze Guamul de sub ocupaţia japoneză pentru a-l reda americanilor au ţinut până spre jumătatea lunii august* După aceea soldaţi rămaseră o vreme pe insulă ca să facă de pază* Era ca un fel de vacanţă în mijlocul războiului. Vremea era frumoasă şi caldă.

Desmond se simţi chiar bine câteva zile, putând să se odihnească şi să doarmă, să scrie scrisori şi să citească din Biblia micuţă pe care i-o făcuse cadou Dorothy. Răcise şi se simţea mai mereu obosit* Mult mai târziu avea să-şi dea seama că era vorba de mai mult decât de o simplă răceală* După câteva zile de odihnă prinse a se simţi mai bine.

Când vasul militar părăsi Guamul, se simţea deja în stare să lucreze iar ca sanitar.

Întregul convoi a plecat din Guam pe 2 noiembrie* A luat-o spre sud şi se zvonea că urma să ajungă în Noua Caledonie pentru o perioadă de odihnă şi refacere, până avea să fie din nou nevoie de soldaţi în altă *zonă*. de conflict. Pacificul şi-a onorat numele în timpul acelei călătorii. Oceanul a fost incredibil de liniştit. După câteva zile au traversat Ecuatorul, trecând în emisfera sudică.

Convoiul călătorea spre sud, dar într-o zi toate trupele îşi schimbară brusc direcţia şi o luară spre nord. Generalul MacArthur transmisese prin radio că era nevoie de ele în Leyte, o insulă de mari dimensiuni din Filipine. Vasul militar acostă în partea estică a insulei, după care o înconjură, îndreptându-se către coasta vestică.

— Urcăm spre zona râului Ormoc, în partea de nord-vest a insulei, au fost informaţi soldaţii.

Japonezii erau bine înfipţi acolo, iar veteranii ştiau că vor avea de dus o luptă grea. Şi cam aveau dreptate. Ori de câte ori se dădea o asemenea bătălie, sanitarii lucrau din greu, îngrijind răniţii şi transportându-i pe tărgi la postul de prim ajutor.

* * ***

Într-o zi, Compania B se îndrepta spre o zonă mai îndepărtată de tabără. În timp ce Desmond se deplasa împreună cu restul grupei, se apropie de el un soldat de la infanterie.

— Ştii că Glenn a fost lovit? îl întrebă respectivul.

— Nu, răspunse Desmond. Unde este?

— Dincolo de dealul din faţă, îi arătă cu degetul infanteristul

Se opriseră şi alţii, auzindu-i vorbind.

— Mă duc să-l iau, spuse Desmond. Mai vine ci ne va cu mine?

— Vin eu, răspunse Herb Schechter.

Desmond ştia că Schechter era evreu şi credea în predestinare şi că era în stare să-l însoţească pe Desmond în locuri în care alţii nu l-ar fi urmat. Căpitanul Vernon le

spuse altor cinci soldaţi să meargă cu Doss şi cu Schechter ca ariergardă şi să-i apere în zona expusă în care urmau să intre.

Găsiră doi răniţi pe deal – pe Glenn şi pe soldatul rănit pe care Glenn se dusese să-l ajute. Desmond se lăsă în jos, alergând spre celălalt soldat, în timp ce Schechter îşi croia drum spre Glenn. Soldatul cel tânăr avea o rană urâtă la frunte, iar sângele i se prelinsese pe faţă şi-i intrase şi-n ochi, unde începuse deja să se coaguleze, Desmond scoase un bandaj din trusa de prim ajutor, îl umezi cu apă din bidon şi curăţă sângele de pe faţa soldatului. Brusc, faţa tânărului se lumină de zâmbet, chiar şi în locul acela expus pericolelor în care se aflau.

— Credeam c-am orbit, spuse el.

Desmond avea să-şi amintească acel zâmbet pentru tot restul vieţii şi se simţi răsplătit astfel din belşug pentru ajutorul dat şi acelui soldat, şi altora. Tânărul se târî către o movilă, de unde alţi camarazi îl puteau ajuta să ajungă la unitatea medicală.

Apoi, Desmond îşi îndreptă atenţia spre Glenn.

— În ce stare e? îl întrebă pe Schechter.

— Grav rănit. Inconştient, dar încă în viaţă, răspunse Schechter.

Evident, japonezii erau în imediata apropiere şi le auziră glasurile. Începură să tragă în direcţia lor. Schechter sări în picioare şi o luă la fugă.

— Jos, Schechter! La pământ! strigă Desmond.

Schechter se aruncă la pământ atât de rapid, încât Desmond crezu că fusese lovit de un glonţ. Se târî până la el să verifice şi a fost mai mult decât bucuros că constate că nu păţise nimic.

— Nu mai vorbim tare, Schechter, spuse Desmond. Hai să vorbim în şoaptă!

Acum, întrebarea era ce puteau face pentru Glenn. Era un om voinic şi greu de transportat. Cei doi sanitari îi luară vestonul, îl întinseră pe pământ şi-l înfăşurară pe Glenn în el. Apoi începură să-l târâie înapoi către punctul de prim ajutor. Erau în câmp deschis şi trebuiau să-l tragă

după ei având grijă, totodată, să se aplece cât mai mult posibil. Într-un loc au fost nevoiţi să-l treacă peste cadavrul unui japonez. Ajunseră într-o zonă cu tufişuri.

— Cred că de aici putem merge în picioare, spuse Desmond.

Verifică starea lui Glenn. Era tot inconştient, dar încă respira. Ariergarda lor era acolo. Desmond împrumută o macetă de la unul dintre soldaţi şi tăie cu ea două beţe de bambus. Legară vestonul de beţe şi o luară din loc iar. Doi dintre soldaţi îi ajutau să-şi transporte camaradul. Era cald, iar Desmond începuse să se simtă din ce în ce mai obosit. Dar, pentru că-şi transporta prietenul, făcu eforturi până ajunseră la corturi.

Desmond verifică din nou starea lui Glenn. Nu părea să mai respire. Îi verifică pulsul. Nu mai avea puls. Clarence Glenn murise.

Dr. Tann se uită la Desmond şi văzu cât era de obosit şi de secătuit emoţional. Îi dădu un pumn de pastile şi-i ordonă să le ia pe toate şi apoi să meargă să se culce. Pastilele parcă l-au secerat şi nu s-a mai trezit decât a doua zi. Atunci îşi aminti din nou să-l mulţumească lui Dumnezeu pentru protecţia Lui într-o situaţie foarte periculoasă.

Faptul de a-şi fi pierdut cel mai bun prieten era un şoc puternic pentru Desmond. Din acel moment a încercat mereu să facă tot ce-i stătea în putere pentru soldaţii răniţi, dar a avut grijă să nu le mai privească niciodată chipul – nu mai voia să-şi vadă mort vreun alt bun prieten.

Ceva mai târziu, Doss şi Schechter transportau un soldat pe o targă. Imediat ce păşiră pe malul celălalt al râului pe care îl traversaseră, glonţul unui lunetist trecu şuierând pe lângă Desmond, lovindu-l pe Schechter. Care căzu secerat la pământ.

— Haideţi să mă ajutaţi! urlă Desmond la nişte soldaţi aflaţi într-o maşină cu tărgi, la o aruncătură de băţ de-acolo.

Unul dintre soldaţi veni să-l ajute pe Desmond să-l ducă la maşină pe rănitul pe care îl transportase împreună

cu Schechter. Aduseră apoi o altă targă pentru Schechter. Chiar când îl aşezau înăuntru, japonezii lansară asupra lor o rafală de gloanţe. Soldaţii săriră în maşină şi-i dădură drumul. Desmond abia mai avu timp să împingă targa lui Schechter puţin mai încolo şi să se prindă cu degetele de partea din spate a maşinii. Se simţi ca şi cum ar fi făcut în zbor tot drumul înapoi către punctul de prim ajutor, dar era recunoscător că măcar ajunse acolo.

Herb Schechter nu avea să-şi mai recapete niciodată cunoştinţa. Un alt soldat viteaz şi prieten bun cu Desmond se stinse astfel. Dar Desmond nu şi-a permis luxul de a se gândi prea mult la asta.

* * ***

Când era lângă soldaţii combatanţi, Desmond căuta mereu să stea cam la două treimi din distanţa până la cel mai din faţă. În felul acesta putea repera mai uşor soldaţii răniţi, ca să ajungă mai repede la ei.

Într-o zi mergea alături de ei şi, înainte de a-şi da seama ce face, se pomeni chiar în capul coloanei»

Chiar atunci, un soldat de lângă el ţipă şi se apucă strâns de picior»

— Au, ce doare! spuse el.

Desmond se opri şi cercetă rana de glonţ din piciorul soldatului. O bandajă până sus.

— Prietene, acum mai bine-ţi facem o injecţie cu morfină. O să te ajute să te simţi ceva mai bine cu piciorul, îi sugeră Desmond.

— Nu, n-am nevoie deloc. Nu mă doare aşa de tare, răspunse soldatul.

Se îndepărtă de ei pentru a se duce la postul de prim ajutor, în timp ce Desmond continuă înaintarea alături de ceilalţi soldaţi. Chiar voise să-i administreze nişte morfină soldatului rănit, dar niciodată nu acţiona împotriva voinţei oamenilor. Ştia că, după ce va fi trecut amorţeala, piciorul acela avea să doară foarte tare.

Ceva mai încolo, un alt soldat se prăbuşi la pământ. Fusese lovit în pântece, iar Desmond îşi dădu seama imediat că era grav rănit. Avea ditamai gaura în abdomen

şi deja intestinele se vedeau ieşindu-i în afară. Desmond a crezut mereu în acordarea ultimei şanse, chiar şi atunci când situaţia pare disperată. Aşa că băgă la loc intestinele şi înfăşură cu un bandaj lat rana. Brancardierii îl transportară pe soldat la postul de prim ajutor, dar Desmond nu *crezu* nicio clipă că avea să mai ajungă acolo încă în viaţă.

A doua *zi* trecu pe la cortul-spital să mai ia nişte bandaje, aşa că se interesă de soarta celor doi soldaţi.

— A, exclamă doctorul, cel cu gaura în picior? A murit!

— Chiar? Nu părea rănit foarte tare. Ce s-a întâmplat?

— Nu prea-mi dau seama. Trebuie să fi fost şocul. Se poate întâmpla şi asta, ştii şi tu, îi explică doctorul.

— Aşa, şi soldatul căruia-i dădeau maţele pe-afară? mai întrebă Desmond.

— L-au operat la spital şi, din câte am înţeles, a făcut faţă cu bine, replică doctorul.

Lui Desmond nu-i venea să creadă. Însă la mulţi ani după aceea avea să-l reîntâlnească pe soldatul respectiv la diferite festivităţi militare. Acestuia îi plăcea să spună: „Am chiar aici dovada că mi-ai purtat de grijă” şi arăta cu degetul de-a lungul mijlocului.

* * ***

Într-o altă *zi* în Leyte, un soldat fusese rănit şi zăcea la marginea unui câmp de orez. Când Desmond porni într-acolo, un grup de sergenţi îi strigară:

— Idiotule, adăposteşte-te până se mai liniştesc lucrurile! E un lunetist aici şi încă nu i-am venit de hac. Chiar trebuie să te duci acolo?

— Cred că da. Dacă mai aştept, s-ar putea să moară înainte să ajung la el, spuse Desmond.

Ajunse la soldatul cu pricina şi constată că-şi pierduse cunoştinţa. Îi îngriji rănile, apoi chemă doi brancardieri. Aceştia îl puseră în grabă pe targă şi-l transportară la postul de prim ajutor. Când reveni în locul unde erau sergenţii, aceştia îi spuseră:

— Doss, ne aşteptam să te vedem mort în orice moment. Nu puteam doborî lunetistul fără să fi tras în oamenii noştri, iar el stătea cu puşca aţintită asupra ta. Nu l-ai văzut?

— Nu, răspunse Desmond şi Îi mulţumi din nou Domnului pentru protecţia oferită.

După trei sau patru ani, un misionar din Japonia relata povestea lui Desmond. Un bărbat din spatele sălii îi spuse predicatorului:

— Se prea poate ca japonezul cu pricina să fi fost chiar eu. Mă aflam acolo şbmi amintesc că aveam un soldat în bătaia puştii, dar m-am putut apăsa pe trăgaci.

Ceva mai târziu, cel care vorbise a fost căutat de organizatori, ca să-i pună mai multe întrebări, dar el se făcuse nevăzut.

* * ***

În Leyte, Desmond avu o stare fizică generală proastă. Soldaţii mărşăluiau prin junglă, doborând rezistenţa japoneză. Făceau de regulă marşuri a câte cincizeci de minute, după care luau zece minute pauză. Desmond constata că nu putea ţine pasul cu ei. Ajungea din urmă grupa chiar în clipa când se punea din nou în mişcare. Asta însemna că, în cea mai mare parte a timpului, el mărşăluia de unul singur prin jungla înţesată de japonezi. Ar fi putut fi omorât cu uşurinţă dacă Dumnezeu nu i-ar fi purtat de grijă.

Când trupa a ajuns la plajă şi s-a oprit pentru odihnă, ceilalţi soldaţi s-au relaxat şi au jucat tot felul de jocuri, nu însă şi Desmond. El a dormit şi iar a dormit şi probabil că nici n-ar fi mâncat dacă Jim Dorris nu i-ar fi adus de-ale gurii. După odihnă, s-a simţit ceva mai bine şi în stare s-o ia iarăşi din loc. Ştia că Dumnezeu îi poartă de grijă.

În cele din urmă, insula Leyte ajunse în mâinile americanilor. Era momentul ca Divizia 77 să plece mai departe. Forţele americane îi încercuiau pe japonezi tot mai strâns. Insula Okinawa era la doar cinci sute şi ceva de kilometri de inima Japoniei, aşa că japonezii luptau din greu acolo. Prin urmare, acolo a fost trimisă şi Divizia 77

pentru următoarea sa misiune.

Leyte nu fusese un loc prea bun pentru Desmond Doss. Pierderea celor doi prieteni foarte buni era o tragedie căreia cu greu îi făcea faţă. Doar rugându-se Domnului şi cerându-l să-i dea putere reuşi să ţină piept tristeţii.

OKINAWA

Asta-i Okinawa? Nu pare prea mare, observă un soldat.

— Nu, cred că asta e doar o insulă mai mică de lângă Okinawa. Se numeşte Ie Shima. *Zbima* înseamnă „insulă”. Mai există una numită Zamami Shima, cred, veni cu explicaţii un alt soldat.

Un altul părea să aibă încă şi mai multe informaţii.

— Ştiţi, tocmai am auzit că Ernie Pyle – corespondentul ăla de război foarte de treabă – a fost omorât pe Ie Shima cu numai o zi sau două în urmă. Păcat, întotdeauna a fost onest cu oamenii şi a povestit doar ce li se întâmpla cu adevărat soldaţilor de pe câmpul de luptă.

Câteva zile, divizia rămase în zonă la bordul vasului. La 20 aprilie însă, soldaţii erau deja pe insula Okinawa. Divizia 77 avea mulţi recruţi, pentru că foarte mulţi dintre soldaţii mai vechi fuseseră răniţi sau omorâţi în Guam şi în Leyte.

Un lucru avea să îi întristeze pe soldaţi la debarcarea în Okinawa. Japonezii le spuseseră locuitorilor insulei că americanii aveau să-i trateze cu cruzime – că aveau să le violeze femeile şi să le omoare copiii. îi sfătuiseră pe oameni să se ascundă sau chiar să se sinucidă, numai să scape de aceşti americani „cumpliţi” Unele femei cu copii crezuseră ce li se spusese. Când au debarcat pe insulă, americanii au avut dovada clară că multe mame îşi înjunghiaseră copiii, apoi se omorâseră şi ele. Altele îşi aruncaseră copiii în ocean de pe stâncile abrupte, după care se înecaseră şi ele. Sute de fiinţe umane îşi pierduseră viaţa astfel. Cele care n-o făcuseră aveau să afle într-un timp scurt că americanii nu sunt atât de barbari pe cât susţinuseră japonezii că ar fi.

De-a lungul insulei străjuia o stâncă înaltă de aproximativ o sută douăzeci de metri, numită Maeda (Mi-e-da), foarte abruptă, aproape verticală în partea din faţă. Platoul avea o lăţime cuprinsă între şaptezeci şi cinci şi o sută de metri, apoi panta era ceva mai lină în partea din spate. Americanii şi-au dat seama destul de târziu că japonezii săpaseră tranşee chiar în interiorul stâncii. Erau pe două sau trei niveluri, cu scări de legătură între ele.

Divizia 77 îşi instală tabăra în faţa peretelui stâncos de peste o sută de metri înălţime. Misiunea ei era să-i secere pe japonezii din vârful şi de pe panta poşte –rioară a versantului. Soldaţii au început să-şi dea seama în ce se băgaseră.

Ca sanitar, Desmond nu era obligat să facă plantoane. Soldaţii, pe de altă parte, luptau din greu şi nu prea aveau timp să doarmă, aşa că uneori Desmond se oferea voluntar să stea de pază. La un moment dat era în post împreună cu un alt soldat chiar la baza stâncii. Făcu el prima tură. După câteva ore îl trezi pe celălalt soldat – care se întoarse rapid la somn.

Atunci, Desmond auzi ceva. În spatele lor era o groapă adâncă; auzea voci venind de jos – şi nu vorbeau engleză. Chiar lângă el erau nişte grenade şi ştia că, dacă ar fi aruncat o grenadă în acea ascunzătoare, ar fi decimat nişte japonezi. Desmond simţi că era în faţa celei mai puternice ispite de până atunci de a curma vieţi. În viziunea lui, dacă un japonez Far fi aruncat o grenadă în poală, atunci el ar fi fost îndreptăţit s-o arunce înapoi înainte de a exploda. Dar ar fi generat confuzie ca el, un necombatant, să arunce primul o grenadă care să omoare pe cineva. îl zgâlţâi pe celălalt soldat. Sforăia, iar Desmond se întrebă dacă nu cumva îl pot auzi şi japonezii. Acesta îşi văzu însă mai departe de somn. Desmond n-a avut aşadar ce face decât să se îndepărteze cât mai mult de groapă şi să se roage, pentru tot restul nopţii, ca Dumnezeu să-l apere. Iar rugăciunile i-au fost ascultate, scăpând din nou teafăr.

Din zona taberei situate sub stâncă, soldaţii puteau

urca undeva la o sută de metri, chiar dacă era o ascensiune dificilă din cauza terenului pietros şi în pantă. Ultimii zece – cincisprezece metri erau însă foarte abrupţi, panta înclinându-se chiar în afară cu circa un metru şi jumătate de la verticală.

Ceva mai târziu, locotenentul Gomto îi ceru lui Desmond să dea o mână de ajutor.

— Doss, aţi putea tu şi câţiva băieţi să aduceţi plasele alea cargo[9] de-acolo şi să încropiţi din ele o scară pentru ultimii cincisprezece metri sau câţi or fi? Cred că aţi putea-o face punând plasele cap la cap şi îmbinându-le apoi.

— Da, să trăiţi! Putem încerca, spuse Desmond.

Au legat între ele plasele din sfoară şi le-au prins de roca de calcar în partea de sus a stâncii. Alţi soldaţi au folosit pietrele găsite în zonă ca să ridice un zid chiar lângă marginea urcuşului, în ideea unei minime protecţii pe care le-ar fi putut-o asigura.

— Aţi făcut o treabă bună, prieteni, le spuse locotenentul. Sunt convins c-o să ne ajute să urcăm şi să coborâm mult mai uşor – şi mai în siguranţă, sper.

La 29 aprilie 1945 a început adevărata bătălie pentru Maeda* Lupta se dădu în partea de sus, după ce soldaţii reuşiră să se caţăre acolo* O mare problemă a fost pentru ei până să descopere că japonezii petrecuseră atât de mult timp în zonă, că putuseră săpa tranşee şi ascunzători pe care americanii nici măcar nu le reperaseră* Zona dădea impresia unui teren accidentat natural, însă ţevi de puşti nevăzute străpungeau pământul pentru a-i lua prin surprindere pe americanii care nu bănuiau nimic.

În cartea sa *From Jackson to Japan* (Din Jackson în Japonia), Henry D. Lopez afirmă: „Întăriturile japoneze din Okinawa s-au dovedit a fi cele mai neregulate şi mai rezistente la atac pe care le-am luat cu asat. (…) Terenul din Okinawa, cu nenumăratele lui gropi, creste şi promontorii din stânci de calcar coralifer, (…) se preta cel mai bine la o apărare înverşunată”.

---

9 Plase de sfoară cu ochiuri foarte mari şi rezistente, concepute pentru ridicarea mărfurilor cu ajutorul elevatorului, elicopterului etc. - n.tr.

* * ***

Ziua minunilor

— OK, soldaţi, azi ne căţărăm din nou pe creastă. Plasele sunt la locul lor, deci ar trebui să putem urca mai uşor. Aveţi muniţie din belşug. Băieţi, mă aştept să daţi ce-aveţi mai bun, le trasă ultimele instrucţiuni locotenentul Gomto.

Desmond înaintă spre locul unde se afla Gomto.

— Domnule locotenent, spuse el, eu cred că rugăciunea e cel mai bun mijloc posibil de salvare a vieţii. Ar fi foarte bine ca soldaţii să se roage înainte de a începe urcuşul.

— Băieţi, strigă Gomto, adunarea! Doss vrea să se roage pentru noi.

Nu la asta se gândise Desmond. Voise să spună că ar trebui să li se aducă aminte băieţilor să se roage fiecare înainte de a se căţăra pe scările acelea improvizate, pentru că nimeni nu putea şti dacă avea să supravieţuiască sau nu luptei. Dar, dacă locotenentul Gomto pusese problema aşa, Desmond chiar începu să se roage.

„Doamne, spuse el când soldaţii se strânseră în jurul lui, Te rog să-ţi reverşi azi binecuvântarea peste noi! Te rog să-l ajuţi pe domnul locotenent să dea cele mai adecvate ordine, pentru că vieţile noastre sunt în mâinile lui. Ajută-ne pe fiecare dintre noi să ne luăm toate măsurile de siguranţă cuvenite, astfel ca să putem scăpa cu viaţă. Şi, Doamne Dumnezeule, mai presus de toate, ajută-ne pe fiecare dintre noi să ne împăcăm cu Tine înainte de a începe să urcăm. Pentru toate îţi mulţumesc! Amin!”

Apoi se avântară cu toţii pe peretele de stâncă şi pe plasele de frânghii. Ajunseră în vârf şi aproape instantaneu rămaseră pironiţi locului, incapabili să mai facă vreun pas. Compania A lupta în partea lor stângă şi întâmpina o opoziţie feroce. Primii cinci soldaţi din Compania A care puseseră piciorul în vârf căzură seceraţi. De la cartierul general primiră un mesaj prin radio care le cerea să transmită numărul soldaţilor din Compania B care fuseseră

omorâţi sau răniţi.

Desmond raportă că nu se înregistrau victime până la acel moment. Prin urmare, primiră ordinul ca tot platoul să fie preluat de Compania B, deoarece

Compania A înregistrase pierderi însemnate* *Unchiul Sam* era uneori nevoit să sacrifice vieţi pentru atingerea unor obiective semnificative, iar stânca Maeda era un obiectiv important.

Compania B începu aşadar lupta de-a lungul platoului Soldaţii doborâtă opt sau nouă cazemate ale japonezilor. Partea miraculoasă a situaţiei a fost că niciun soldat din Compania B nu a fost ucis, unul singur a fost rănit – şi acela, de o piatră care l-a lovit peste mână.

A fost un eveniment cu totul extraordinar, iar curând cartierul general luă notă de el, plus că ajunse vestea până în State.

— Cum a fost posibil aşa ceva? era întrebarea de pe buzele tuturor.

Soldaţii din Compania B răspundeau:

— Doar prin rugăciunea făcută de Doss.

În ziua următoare, un cadru de la Transmisiuni ajunse în zona unde era Compania B*

— Am luat la cunoştinţă de ce treabă bună aţi fost în stare ieri. Pot face o poză?

— Da, spuse locotenentul Gomto. Doss, urcă-te pe stâncă şi stai să-ţi facă o poză.

Desmond îi spuse celui de la Transmisiuni:

— Hai să urcăm împreună.

— Nu cred că vreau. N-am pierdut nimic acolo şi nu intenţionez să pierd acum.

* * ***

Sosise din nou momentul ca soldaţii să urce pe stâncă. Deşi în tumultul bătăliei e greu să mai ţii şirul zilelor, se crede, pe baza altor surse, că era o zi de Sabat, 5 mai.

Desmond citea din Biblie în clipa în care căpitanul Vernon se apropie de el şi-i spuse:

— Doss, te-ar deranja să urci şi azi? Ştii, eşti singurul

nostru sanitar rămas şi chiar avem nevoie de tine.

— Da, domnule căpitan, o să urc. Dar credeţi că s-ar putea să mă aşteptaţi până termin cu închinarea? îl întrebă Desmond.

— Bine, te aşteptăm, răspunse căpitanul.

Desmond era prins cu studiul Şcolii de Sabat. Era despre ce înseamnă să-L urmăm pe Iisus. Termină şi îşi plecă apoi capul ca să se roage. După încă puţin timp se simţi pregătit să se alăture grupei, cam la zece minute după ce căpitanul Vernon îi ceruse să urce cu ei. Alţii aveau să-i spună ulterior că trecuse vreo jumătate de oră. Niciunul dintre soldaţi nu ardea însă de nerăbdare să se caţăre şi să lupte, aşa că toţi se bucurau de întârziere.

Soldaţii credeau, de fapt, că greul luptei trecuse şi că nu urma decât un soi de misiune de curăţenie finală. Desmond veni din nou cu propunerea de a se ruga, dar căpitanul Vernon îi spuse:

— Îmi pare rău, Doss, dar am început deja să urcăm.

Aşa că nimeni nu mai zise nimic de rugăciune.

Cei 155 de soldaţi care mai rămăseseră în Compania B începură ascensiunea. Doar ca imediat să dea piept cu iadul războiului. Totul părea să meargă anapoda. Era o poziţie japoneză care nu putea fi anihilată cu niciun chip. Americanii aruncară încărcături de dinamită (săculeţi cu TNT) şi alţi explozibili puternici înspre poziţia japonezilor, dar inamicii scoaseră fitilurile înainte de a exploda. Până la urmă, câţiva soldaţi puseră mâna pe bidoane de circa douăzeci de litri de benzină şi le făcură vânt înspre tranşeele japoneze. După care locotenentul Phillips azvârli o grenadă albicioasă cu fosfor.

Rezultatul a fost mai spectaculos decât se aşteptaseră. Se produse o explozie groaznică chiar în tranşeu, însă una şi mai mare avu loc undeva mai în josul dealului. Evident, la aprinderea benzinei săriră în aer nu numai toţi explozibilii aruncaţi de soldaţi în tranşeele japoneze, ci şi toată muniţia depozitată în gropile săpate de ei în stâncă.

Ce urmă întrecu toate aşteptările. Din toate părţile,

japonezii dădură buzna afară din ascunzători şi din tranşee; probabil că-şi imaginau că asta era ultima lor şansă. Erau atât de mulţi japonezi şi luptau cu toţii cu atâta înverşunare, că ar fi fost sinucidere curată pentru americani să rămână pe creastă. Soldaţii primiră ordin de retragere. Şi ar fi trebuit să aibă loc o retragere ordonată, dar totul sfârşi într-o stare generală de panică.

Desmond se afla chiar în vârf împreună cu oamenii lui – asta până când ei plecară cu toţii. Însă cum rămânea cu răniţii care împânzeau platoul stâncos? Nu putea fugi abandonându-i acolo. Ştia că mulţi dintre ei aveau familii care-i aşteptau acasă.

Începu cu soldatul aflat în imediata lui apropiere; era grav rănit. Desmond îl târî până la marginea stâncii şi se uită în jur să-şi dea seama ce ar putea folosi. Erau acolo o targă şi o singură frânghie, pe care o folosiseră pentru a ridica materialele de luptă. Îl rostogoli pe soldatul rănit pe targă şi-l legă de ea cât de strâns putu, îi dădu apoi drumul peste buza stâncii. Rănitul atârna doar în frânghie. Ceva mai jos, Desmond crezu că avea să-i scape din mână, dar frânghia se dovedi destul de rezistentă, iar targa ateriză în siguranţă la baza scării încropite din plasele de cargo.

Câţiva soldaţi se culcaseră tot la baza scării, ca să se odihnească preţ de câteva clipe înainte de a începe coborârea.

— Dar asta ce mai e? se întrebară ei la vederea unei tărgi venind în jos.

— Duceţi-l imediat la postul de prim ajutor, răcni Desmond de sus. Este grav rănit.

După ce câţiva camarazi începură să coboare râpa cu rănitul, Desmond trase de frânghie în sus. Îi luase mult timp să-l coboare pe soldat. Atunci, Desmond îşi aminti de nodul cu două bucle pe care reuşise să-l facă în timpul antrenamentelor de la Elkins, din Virginia de Vest. Astăzi, el este convins că Dumnezeu l-a ajutat atunci să-şi amintească acest element. Făcu repede nodul, trase un alt soldat rănit către marginea crestei şi îi introduse picioarele în cele două bucle. Puse din nou frânghia în

două şi o strânse în jurul soldatului undeva la nivelul pieptului. După care îi dădu drumul uşor în jos. Dumnezeu îi scoase în cale şi o buturugă, chiar acolo, în buza râpei. Înfăşură frânghia în jurul ciotului de copac şi-i dădu apoi drumul puţin câte puţin. Manevra îl elibera pe el de tensiune în vreme ce lăsa rănitul în jos. În tot timpul acesta se ruga neîncetat: „Doamne, ajută-mă să mai cobor încă unul!”

De ce nu veniseră japonezii în partea aceea a platoului, unde era plin de americani răniţi, ca să termine definitiv cu ei, Desmond habar n-avea. Singura lui explicaţie era că Dumnezeu le purta de grijă, lui şi camarazilor. Mai târziu avu timp să-l mulţumească Domnului. Nu credea că va fi ucis pentru că îşi aminti că nu îşi necinstise niciodată părinţii, iar porunca a cincea promite că, dacă îţi cinsteşti părinţii, atunci o să ai zile multe în ţara pe care ţi-a dat-o Domnul. Nu credea nici că asta l-ar scuti de a fi el însuşi rănit, dar considera că merită să se expună riscului, dacă aşa îşi putea salva camarazii.

Toată operaţiunea îi luă lui Desmond vreo cinci ore, dar reuşi să salveze toţi răniţii. La sfârşitul zilei, de pe Maeda coborî un soldat epuizat, plin de recunoştinţă, dar şi de sânge. Şi, aproape cu neputinţă de crezut, el nu era rănit.

Cadrele Companiei B care fuseseră martore la ceea ce făcuse acest sanitar, acest necombatant, erau mute de uimire; nu după mult timp, află de întâmplare şi restul companiei. Apoi şi alţii. Când reveni în tabără, Desmond avu parte de o primire călduroasă.

— Doss, uniforma aia e plină de sânge. Ca să nu mai vorbim că eşti plin de muşte, şi insecticid n-avem. E musai să-ţi găsim altă uniformă.

Şi, nu după mult timp, se pomeni îmbrăcat cu o uniformă curată. Se hotărî să se retragă într-un loc liniştit, să citească din Biblie. Cu siguranţă că de data aceasta chiar avea un motiv special pentru care trebuia să-l mulţumească lui Dumnezeu.

Cât timp stătu el retras, sosi în tabără generalul A.D. Bruce, de la cartierul general al Diviziei 77. Auzise de isprava lui Desmond şi voia neapărat să-i strângă mâna. Mai veni şi cu sugestia de a i se acorda Medalia de Onoare a Congresului şi le ceru celor în măsură să demareze procesul. Desmond află despre toate ceva mai târziu, dat fiind că nu fusese de faţă ca să dea mâna cu generalul. Cu toate că tare şi-ar fi dorit...

Câţi soldaţi coborâse de pe stâncă? Cineva din corpul ofiţerilor spuse:

— Să vedem cum stăm. Am avut 155 de soldaţi care au urcat şi numai 55 dintre ei au coborât pe picioarele lor. Aşa că se poate ca tu să fi salvat vreo 100 de oameni.

— Nu se poate să fi fost aşa, răspunse Desmond cu modestie. Nu se poate să fi fost mai mult de 50. N-aş fi avut timp să salvez 100 de oameni.

Aşa că cifra de compromis se stabili la 75 de oameni, iar acesta este numărul care figurează pe Medalia de Onoare a Congresului conferită lui Desmond.

* * ***

După două săptămâni încă mai existau puncte în care japonezii luptau din greu. S-a luat decizia de a adopta tactica japonezilor: aceştia ieşeau din ascunzători dimineaţa devreme pentru a-i surprinde pe americani dormind şi astfel a-i omorî. De ce n-ar fi procedat şi americanii la fel?

Ofiţerii hotărâră să o încerce şi pe asta. Într-o noapte foarte întunecată, soldaţii americani ieşiră din tabăra lor. Desmond lipi câte o bucată de bandă adezivă de partea din spate a rucsacului fiecăruia, ca să se poată depista unul pe altul după luminozitatea palidă a acesteia. Era însă aşa de beznă că nici asta nu se dovedi de mare folos. Ajunseră, în cele din urmă, aproape de zona unde trebuiau să fie în dimineaţa următoare. Desmond şi alţi trei soldaţi descoperiră o ascunzătoare şi se strecurară înăuntru.

O văzură venind. O grenadă! Ceilalţi trei reuşiră să se târască afară, dar Desmond se afla mult prea în fundul gropii. Grenada îi ateriză la picioare. Aproape fără să se

gândească ce face, călcă pe grenadă cu talpa bocancului greu de armată. BUUM! Simţi cum pluteşte în aer şi văzu stele care n-aveau cum să fie acolo. Când luă din nou contact cu solul, îşi pipăi piciorul, încă îl avea. Dar îi sângera abundent. Şi-l bandajă singur cât de bine putu.

Trebuia să părăsească zona respectivă pentru că era teritoriu japonez, aşa că, alături de un alt soldat, începu să se târască înspre partea cealaltă a dealului, unde era teritoriu american. Descoperiră şi acolo o groapă. Deoarece tovarăşul său era rănit la umăr, Desmond luă cazmaua şi adânci puţin ascunzătoarea. Apoi se strecurară înăuntru, să-şi petreacă acolo restul nopţii. Desmond ştia că pierde mult sânge. Se simţea ameţit şi stătea cu capul în pantă. Când prinse a se crăpa de ziuă, cei doi cercetară puţin zona. Văzură că, atunci când săpase în noaptea precedentă ca să lărgească puţin groapa, Desmond fusese cu lopata la doar câţiva centimetri de un focos de proiectil de artilerie neexplodat. Dacă l-ar fi lovit, praf şi pulbere s-ar fi ales de ei.

Dumnezeu îi purtase iar de grijă lui Desmond.

La scurt timp după revărsatul zorilor, brancardierii sosiră să-i ridice pe răniţi. Îl puseră pe Desmond pe targă şi o luară în direcţia postului de prim ajutor. Pe drum dădură de un soldat care fusese rănit la cap atunci când japonezii deschiseseră focul. N-aveau însă decât o targă şi insuficienţi oameni pentru a transporta doi răniţi. Desmond se rostogoli de pe targă şi le recomandă să-l ia pe soldatul care fusese rănit la cap.

— Nu vrem să facem aşa ceva, Doss, îi spuseră ei, dar Desmond insistă.

— Stau aşa de cinci ore şi-o să mai rezist încă o vreme. Luaţi-l pe el.

— Bine, Doss, dar o să ne întoarcem repede.

Cât brancardierii erau plecaţi, ajunse în zonă Brooks, un prieten din Richmond, Virginia, oraşul de baştină al lui Dorothy. Fusese şi el uşor rănit.

— Ce-ai păţit, Doss? Aha, văd. Dacă te sprijini de mine crezi că reuşim să ajungem pe picioarele noastre la

postul de prim ajutor? Hai să vedem, îi sugeră Brooks.

Porniră aşa, dar nu trecu mult şi un lunetist japonez îl împuşcă pe Desmond, nimerindu-l în braţ. Glonţul îi pătrunse pe la încheietura mâinii, ieşi pe undeva mai jos de cot, îi pătrunse din nou pe deasupra cotului şi se înfipse în partea superioară a braţului, sfărâmându-i oasele şi nervii. Dacă n-ar fi nimerit în braţul lui Desmond, glonţul ar fi ajuns în gâtul lui Brooks, omorându-l, cel mai probabil.

— Brooks, dă-mi puşca ta, spuse Desmond.

Brooks se întrebă de ce acest om care nu purtase niciodată armă voia din senin armă. Dar Desmond ştia ce face. Şi-o lipi de braţul rănit şi îi ceru lui Brooks să-i înfăşoare vestonul strâns în jurul braţului şi corpului. Folosi aşadar arma ca pe o atelă. Îşi continuam drumul spre postul de prim ajutor, dar Desmond pierduse atât de mult sânge, că leşină. Brooks alergă spre post şi le ceru brancardierilor să vină cu targa ca să-l ridice pe Desmond. Postul la care ajunseseră nu ţinea de Batalionul I. Ceea ce provocă un incident interesant în Lynchburg, Virginia.

Când primii brancardieri, care ţineau de Batalionul I, reveniră să-l ia pe Desmond, acesta nu mai era. Prin urmare îl raportară căzut la datorie, iar raportul respectiv ajunse în Lynchburg, unde a fost publicat în ziarul local. Cât timp Desmond stătu însă în spital după intervenţiile chirurgicale de la braţ şi de la picior, o rugă pe o asistentă să-l ajute să termine scrisoarea către ai lui, pe care o expedie apoi acasă.

La o zi după apariţia ziarului în care era menţionată moartea lui Desmond pe câmpul de luptă, mama lui se duse, ca de obicei, la lucru la fabrica de încălţăminte* Colegii rămaseră şocaţi.

— Doamnă Doss, cum de mai puteţi veni la muncă după ce tocmai v-a fost împuşcat băiatul?

— Păi nu e mort! A fost rănit şi e în spital, dar o să-şi revină până la urmă* Ştiţi, chiar ieri am primit o scrisoare de la el.

A doua zi, publicaţia veni cu o dezminţire.

Când Desmond sosi la spitalul militar, doctorul îi cercetă braţul şi piciorul şi-i spuse:

— Doss, te punem pe lista de trimis acasă de îndată ce te mai întremezi puţin.

Iar Desmond se gândi că tot exista ceva bun în faptul de a fi rănit* În cazul său, intervenţia chirurgicală a presupus extragerea a şaptesprezece bucăţi de şrapnel din piciorul rănit şi imobilizarea braţului printr-un mulaj de ghips foarte greu. După operaţie a fost îmbarcat pe un vas-spital care se îndrepta spre est* Abia atunci îşi dădu seama că-i lipseşte Biblia lui mică* Trebuie s-o fi pierdut pe câmpul de luptă. Trimise un mesaj către camarazii din compania lui, prin care îi ruga să fie atenţi dacă n-o zăresc cumva* Prietenii au cercetat cu atenţia zona, i-au găsit Biblia şi i-au trimis-o. Desmond avea aşadar s-o preţuiască nespus.

Vasul-spital îl duse în Guam, iar de acolo a fost îmbarcat pe un avion cu destinaţia Hawaii.

— Mă doare foarte tare braţul, care mai şi miroase groaznic, îi spuse Desmond sanitarului care îl ajuta.

— O să-i cerem doctorului să te vadă, îi răspunse soldatul.

Medicul a fost nevoit să taie o bucată de ghips ca să-i inspecteze braţul. Avea să descopere că bandajul de tifon pătrunsese printre oase şi că braţul îi era im afectat* Când văzu în ce stare era mâna lui Desmond, rosti câteva înjurături bine alese la adresa unui anumit doctor din Okinawa.

— Dacă omul ăla ar fi veterinar, mas avea curaj să-mi las câinele pe mâna lui! izbucni el.

— Domnule doctor, aţi putea face cumva ca ghipsul ăsta să fie ceva mai uşor? E îngrozitor de greu, nici nu mă pot ţine pe picioare, îi spuse Desmond, în timp ce doctorul îi îngrijea braţul.

— Păi începe să arate din ce în ce mai rău. Dacă starea ţi se înrăutăţeşte chiar şi foarte puţin, s-ar putea să fim nevoiţi să-l schimbăm.

Desmond putu să constate şi singur că starea

braţului se înrăutăţi într-un timp foarte scurt. Prin urmare, vechiul mulaj de ghips i-a fost scos şi i s-a pus un nou tip de atelă* Era făcută din benzi metalice acoperite cu pânză şi denumită „atelă-aeroplan”.

Când doctorul termină de îngrijit braţul lui Desmond, acesta nu-l mai durea aşa de tare şi nici nu mai emana duhoarea aia greu de suportat. Apoi, Desmond îşi continuă călătoria prin Pacific, spre casă.

DIN NOU ACASĂ

Iubito, sunt acasă! Mă rog, nu chiar acasă, acasă, dar sunt în State, Sunt în Seattle, încă nu ştiu cât de repede ajung în Virginia, dar o să fiu acolo cât de curând posibil, îi transmise Desmond lui Dorothy prin telefon.

Când ajunse în Seattle, lui Desmond i se spusese că poate da un telefon pe gratis. Fireşte că pe Dorothy voia s-o sune, dar oare unde-o fi? Scrisorile ei nu mai ajunseseră la el de când fusese rănit. Ştia că ea era profesoară în Norfolk, dar asta fusese pe timpul verii. Când sunase la Richmond, mama Schutte îi spusese că Dorothy era la Colegiul Misionar din Washington, unde urma cursurile şcolii de vară. Aşa că dădu telefon la Washington.

Un telefon de la Desmond era tot ce-şi dorise Dorothy să primească. Ce bucurie să-i audă vocea! îi scrisese el ca să-i povestească ce păţise pe front, dar asta nu era totuna cu a-l auzi direct pe el.

— Bună, dragule! Te iubesc şi mă bucur nespus să-ţi aud glasul. Desmond, aş vrea să vin la Seattle să te văd. Crezi că se poate? îl întrebă Dorothy.

— Iubita, nici măcar nu ştiu cât o să stau aici. Am auzit că au de gând să mă trimită undeva mai aproape de casă. Aşa că mai bine aştepţi să ajung eu acolo, îi răspunse Desmond.

În câteva zile ajunse în Asheville, Carolina de Nord, la Spitalul Swannenoa. Părinţii veniră să-l vadă acolo. Era minunat pentru el să îi întâlnească pe ai lui, dar încă n-o văzuse pe Dorothy. Îşi doreau foarte mult să se poată revedea. Vorbi din nou cu ea la telefon.

— Desmond, vreau să vin la Asheville. Mai am încă

două săptămâni de şcoală de vară, dar n-o să mă mai duc, pur şi simplu, spuse Dorothy.

— Iubita mea, ştii că îmi doresc să te văd, dar nu cred c-ar trebui să renunţi la munca de-o vară întreagă. Stai şi termină. O să treacă repede timpul, îi sugeră Desmond.

Aşa că stabiliră că asta ar fi cea mai bună variantă. Însă Dorothy reuşi cumva să susţină testele finale cu câteva zile mai devreme. Şi, fiindcă „celui ce ştie să aştepte, timpul îi deschide porţile", Dorothy se duse acasă în Richmond, iar Desmond luă şi el autobuzul spre Richmond.

Mama Schutte o duse pe Dorothy cu maşina la staţia de autobuz, iar Desmond reuşi, în cele din urmă, s-o strângă în braţe pe Dorothy – cel puţin s-o îmbrăţişeze cu braţul sănătos. Era minunat pentru ei să fie din nou împreună!

Desmond încă avea glonţul în partea superioară a braţului şi a fost transferat la Spitalul „Woodrow Wilson", de lângă Waynesboro, Virginia, unde i-a fost extras. Nu după mult timp ba fost scos şi ghipsul. Ceea ce-l făcea să se simtă iar o fiinţă umană.

Într-o zi, directorul se opri la uşa lui.

— Eşti pregătit să mergi la Washington? întrebă el.

— Cum adică? întrebă Desmond la rândul său.

— Vrem să te ducem la Washington ca să ţi se acorde Medalia de Onoare a Congresului. O să te ducem chiar cu maşina mea de serviciu. Soţia ta poate să vină cu tine? Dar părinţii tăi? Sperăm să poată ajunge şi ei acolo.

Ce surpriză plăcută şi ce frumos a fost la Washington! Povestea soldatului adventist de ziua a şaptea căruia urma să i se confere Medalia de Onoare a Congresului fusese reluată iar şi iar în bisericile adventiste de pretutindeni. Fotografia şi povestea lui au apărut în *Review and Herald*, publicaţia oficială a bisericii. Câţiva dintre ofiţerii din cadrul Conferinţei Generale a Adventiştilor de Ziua a Şaptea, din Washington, D.C., au luat parte la ceremoniile organizate pe peluza Casei Albe,

la 12 octombrie 1945, ocazie cu care preşedintele Harry S. Truman petrecu în jurul gâtului lui Desmond panglica albastră de care era legată medalia. În cadrul ceremoniei a fost citită „Declaraţia Medaliei de Onoare a Congresului". Aceasta este redată chiar în debutul cărţii de faţă.

La plecare din Washington, Desmond solicită şi primi permisiunea de a-şi efectua în Richmond, Virginia, mult amânatul concediu* Nu exista niciun motiv real ca el să se întoarcă în Spitalul „Woodrow Wilson", aşa că se duse la Spitalul Militar din Rich mond şi ceru să fie transferat acolo.

— Trebuie doar să te internezi aici, după care nu mai trebuie să te întorci la ei, îi spuseră de la spital.

— Nu pot face aşa ceva* Nu sunt bolnav şi m-ar fi corect, ripostă Desmond.

Reveni la Spitalul „Woodrow Wilson", iar transferul a fost făcut ulterior* Aşadar acum era pacient la Spitalul Militar din Richmond, dar şi lucra în departamentul de hidroterapie şi îi plăcea ce făcea acolo. Descoperi însă că, deşi dimineaţa se simţea bine, la amiază era deja atât de obosit, că abia mai putea continua.

— Desmond Doss, ai putea veni în biserica noastră – sau în tabăra sau la congresul de tineret – ca să ne împărtăşeşti experienţele tale? i se punea iar şi iar întrebarea, astfel că se pomeni mai mereu pe drumuri, mai ales în weekenduri.

La un moment dat trebuia să meargă în California la o întrunire de tineret de weekend, dar se simţea extrem de obosit şi epuizat şi părea să aibă tot timpul o tuse sâcâitoare* Se duse la medicul militar.

— Domnule doctor, am o tuse de care nu reuşesc să scap şi sunt mai mereu obosit, îi spuse Desmond.

— Ce-ai făcut de te simţi aşa obosiţi5

— În weekenduri m-am dus peste tot prin ţară să-mi povestesc experienţa.

Îi relată şi doctorului despre Medalia de Onoare care i se conferise şi despre motivul pentru care călătorea.

— Weekendul ăsta ar trebui să merg în California şi

nu prea mă simt în stare.

— Mie mi se pare că ai nevoie să-ţi ordone un medic să stai locului. Îţi recomand să nu pleci nicăieri weekendul ăsta. Stai acasă şi odihneşte-te.

Aşa se face că Desmond îşi contramandă deplasarea. În săptămâna următoare resimţi o durere ascuţită în piept, aşa că se duse la doctor.

— Cred că ar fi mai bine să-ţi facem raze la plămâni, ca să vedem ce se întâmplă, îi spuse doctorul.

Desmond făcu radiografia şi aşteptă să-i vină rezultatul.

— Doss, trebuie să te transferăm în altă secţie. Urmează să rămâi în spital.

A fost transferat, de fapt, într-o rezervă dintr-o altă secţie. Despre ce era vorba? Desmond primi, în sfârşit, răspuns la întrebările sale – avea tuberculoză (TBC). Şi era nevoit să rămână în spital. Îi dădu telefon lui Dorothy.

Iubito, sunt aici, în spital, şi nu îmi dau voie să vin acasă. Tocmai am aflat că am TBC.

Era foarte supărat.

— Ah, nu se poate, Desmond! Tocmai când puteam să ne liniştim şi noi şi să avem o viaţă normală. Şi mai sunt şi însărcinată!

— Îmi pare rău, iubita mea! au fost singurele cuvinte pe care a putut să le spună Desmond.

Un lucru îl supăra foarte tare, şi anume că Dorothy nu putea să vină la el decât în orele de vizită şi, fiindcă ea mergea la cursuri, nu putea să ajungă la spital în intervalul respectiv. îi explică situaţia medicului, iar acesta îi spuse:

— Nu-ţi face griji în privinţa asta. O să vorbesc ca soţia ta să poată veni să te vadă când vrea ea.

Desmond îşi aminti de perioada petrecută în Pacific, când luase o răceală de care nu mai putea scăpa şi când se simţea prea obosit ca să ţină pasul cu camarazii. Îi povesti doctorului despre asta.

— Atunci m-am îmbolnăvit de TBC?

— Probabil că da.

Următorii cinci ani şi jumătate, Desmond şi i-a

petrecut, în cea mai mare parte, în spitale din Virginia. Ar trebui o carte întreagă doar pentru câte i s-au întâmplat în acea perioadă, însă câteva dintre cele mai interesante lucruri pot fi amintite şi aici.

A fost trimis mai întâi la Spitalul Fitzsimmons, din Colorado, renumit pentru tratarea cazurilor de

TBC. Însă el se simţea foarte singur fără Dorothy şi foarte îngrijorat cu privire la soarta ei, Dorothy preda din nou, iar el ştia că stă trează jumătate de noapte ca să se pregătească pentru ziua următoare. Şi mai era şi gravidă. Grijile pe care şi le făcea pentru ea i-au agravat starea de sănătate.

Doctorul Dart, un medic adventist din spital, avea un văr, pe Archa Dart, care lucra în învăţământ şi care era şeful lui Dorothy. Aşa că doctorul Dart îi scrise acestuia: „Desmond are nevoie de Dorothy mai mult decât ai tu nevoie de ea”. Astfel, Dorothy veni în Colorado, iar starea lui Desmond se îmbunătăţi vizibil.

* * ***

Au venit să-l viziteze mulţi dintre adventiştii din regiunea Asheville, Carolina de Nord, unde Desmond a stat o vreme. Doi dintre ei ajunseră într-o după-amiază de Sabat.

— E ceva ce putem face pentru tine sau ceva ce-ţi putem aduce? îl întrebară ei.

— Îmi doresc tare mult nişte benzi de magnetofon (precursoarele casetelor) şi ceva la care să le pot asculta. M-ar ajuta să treacă timpul mai uşor şi aş avea ce să ascult în Sabat. Ştiţi, nu mă pot duce la biserică.

— Cred că am acasă un magnetofon pe care ţi l-aş putea aduce ţie, spuse unul dintre ei.

Şi uite aşa respectivul îi aduse lui Desmond magnetofonul, alături de multe benzi pe care să le asculte.

Acum, Desmond avea bucuria de a asculta muzică la magnetofon şi a o împărtăşi uneori şi cu ceilalţi.

* * ***

Altă dată veni să-l vadă Dulceaţă. Era intendenta. Ea îi lua cu „Dulceaţă” pe toţi pacienţii şi toţi pacienţii îi

răspundeau cu „Dulceaţă”.

— Dulceaţă, tu chiar îţi doreşti să ne facem bine? o întrebă Desmond.

— Bineînţeles că asta vreau, Dulceaţă. De ce? replică ea.

— Păi bolnavilor de aici li se dau gratuit câte ţigări pot fuma. Ştii că nu vă fac bine niciunuia dintre voi. În schimb, vor să ne taie la porţia de lapte pe care o primim. Cum vine asta?

— Dulceaţă, o să am grijă să-ţi primeşti laptele.

Desmond făcea multe raze la plămâni, bronhoscopii şi alte investigaţii. TBC-ul i se instalase în ambii plămâni, dar stângul îi era mai afectat decât dreptul. Bronhoscopia avea rolul de a-i lărgi tuburile bronhiale, ca să poată respira mai uşor. Doctorul îi făcea câte o bronhoscopie din două în două săptămâni. De regulă, scuipa sânge timp de o săptămână şi, când începea să se simtă mai bine, procedura trebuia repetată.

Într-o zi a fost dus la laborator pentru un nou set de analize, (Se întreba dacă îi mai rămăsese ceva sânge în corp*) După prelevare a fost dus la secţia de chirurgie.

— Acuma ce mai e? întrebă el.

— Aşa mi s-a spus, îi răspunse scurt infirmierul.

Ceva mai târziu, un doctor intră în sala de aşteptare şi zise:

— Presupun că ştii de ce te afli aici.

— Nu, nu ştiu* Tocmai asta încerc să aflu, zise Desmond.

— Vorbesc imediat cu tine.

Când reveni, îi arătă lui Desmond radiografiile şi-i explică necesitatea de a-i extirpa plămânul stâng.

— Şi ce şanse de supravieţuire am dacă nu fac operaţia asta? îl întrebă Desmond.

— Niciuna, spuse doctorul.

— Şi care sunt şansele de supravieţuire dacă fac operaţia?

— Undeva la cincizeci la sută.

— Domnule doctor, eu sunt vegetarian, preciză

Desmond, în speranţa că asta i-ar putea spori şansele.

— Doss, n-o să faci faţă acestei operaţii fără un regim alimentar foarte proteic* Şi singura formă de a-ţi asigura necesarul proteic este să mănânci carne.

— Domnule doctor, sunt de acord să fac intervenţia, dar n-o să mănânc carne* Consum o grămadă de lapte, ouă şi brânză, îmi cumpăr singur soia şi-mi dau şi de la spital e; ke o jumătate de conservă pe zi. N-ar trebui să fie suficienţi

— Nu ştiu, veni răspunsul doctorului, dar, dacă insişti să procedezi aşa, o să fiu nevoit să mă asigur că funcţionează.

Cât se poate de descurajant! îi trecu lui Desmond prin cap.

— Când urmează să mă operaţi?

S-a stabilit o dată cam cu două săptămâni mai târziu. Între timp, Dorothy îi sună pe toţi prietenii lor şi pe oamenii interesaţi de pe tot cuprinsul Statelor Unite şi le ceru să-l pomenească pe Desmond în rugăciunile lor. Luară legătura cu pastorul Roach, un pastor adventist, care zise că va veni să se roage împreună cu Desmond în dimineaţa intervenţiei chirurgicale.

Şi au venit: pastorul Roach, Dorothy şi părinţii lui Desmond. Infirmierul se înfiinţă însă cu o oră mai devreme ca să-l ia pe Desmond la sala de operaţii. Aşa se face că, atunci când sosiră cu toţii, asistentele deja îl pregăteau pe Desmond pentru intervenţie. I s-a spus că veniseră ai lui, iar el insistă că vrea să se roage cu ei înainte de a intra în sală.

L-au scos, aşadar, în scaunul cu rotile în locul unde erau Dorothy, părinţii lui şi pastorul Roach. S-au strâns în jurul lui, în vreme ce pastorul Roach începu să se roage pentru Desmond.

După asta, Desmond se simţi cu inima absolut împăcată în vreme era dus înapoi către sala de operaţii. Era pe deplin convins că Dumnezeu ştie totul despre el, Îi pasă de el şi că va face tot ce e mai bine pentru el.

După operaţie, lui Desmond i s-a spus că făcuse faţă

intervenţiei mult mai bine decât toţi ceilalţi pacienţi. Şi că avea o coloană vertebrală mult mai dreaptă decât oricare dintre pacienţii operaţi. Toţi cei care îl văzuseră pe Desmond în timpul intervenţiei puteau da mărturie în acest sens. Iar el ştiu din nou că Domnul îi purtase de grijă.

Cam în perioada aceea, doctorii începeau să folosească antibiotice pentru multe tipuri de afecţiuni – inclusiv pentru TBC. I le-au prescris şi lui Desmond. Singura problemă era că se aflau într-un stadiu experimental şi nimeni nu ştia ce doze trebuiau administrate. Desmond îşi aminteşte şi acum de un anumit medicament pe care a fost nevoit să-l ia pe cale orală şi care avea un gust oribil şi îi mai făcea şi greaţă. Celălalt medicament îi era administrat cu un ac hipodermic şi îl ustura atât de tare, că abia mai era în stare să se aşeze. Dar antibioticele chiar i-au făcut bine, iar analizele aveau cât de curând să iasă negative.

— Domnule doctor, îmi ţiuie constant urechile. Ce-ar putea fi asta? întrebă el într-o zi.

Cred că e o mică reacţie secundară la antibiotice. Ar trebui să dispară destul de repede, îl asigură doctorul.

Dar nu se întâmplă aşa. Şi nu numai atât, dar lui Desmond îi era din ce în ce mai greu să audă. În următorii aproximativ douăzeci şi cinci de ani, Desmond surzi din ce în ce mai tare. La început, aparatele auditive i-au fost de ajutor, dar ajunse, în cele din urmă, să nu mai audă ce-i spuneau oamenii chiar şi atunci când purta aparatul. Doctorii i-au spus că pierderea auzului era cauzată probabil de administrarea de antibiotice aflate în stadiul utilizării experimentale, când doctorii chiar nu ştiau cam ce doze ar fi trebuit să-i dea.

TABĂRA DOSS

Ştiu că avem multe cursuri la Corpul Medical de Cădeţi[10] pentru băieţii noştri adventişti care a*şt* teaptă

10 Medical Cadet Corps, în original, este o instituţie a Bisericii Adventiste de Ziua a Şaptea din Statele Unite, care iniţial a avut ca obiect instruirea forţelor armate specializate în ramura medicală (soldaţi sanitari). Din 1970 desfăşoară programe în principal sociale,

încorporarea, dar cum ar fi să înfiinţăm o tabără la nivel naţional unde băieţii să poată urma un curs de instruire care să le fie util? În plus, ştiţi că sunt foarte mulţi soldaţi care nu locuiesc aproape de zonele unde se ţin cursurile Corpului Medical de Cădeţi, spuse colonelul Everett Dick, unul dintre ofiţerii din Organizaţia pentru Serviciul Militar Naţional12, din cadrul Bisericii Adventiste, abordându-l cu ideea sa pe Carlyle B. Haynes, superiorul lui.

— Pare o idee bună, îi răspunse Haynes. Şi cred că ştiu şi locul unde le-am putea organiza. Conferinţa Michigan cred că ne-ar da voie să-i folosim locul de tabără situat în apropiere de Grand Ledge.

— Ştiţi, am fost preşedintele acelei conferinţe la un moment dat.

Un alt element apărut ulterior în discuţie a fost numele pe care ar fi trebuit să iei dea taberei.

— Îl mai ţii minte pe tânărul care a primit Medalia de Onoare? îl cheamă Desmond Doss. Ce-ar fi să-i spunem Tabăra" Desmond Doss"? sugeră Haynes, ceea ce a fost pe placul tuturor.

Tabăra a fost înfiinţată în Michigan, aşa cum speraseră, şi a primit numele de Tabăra „Desmond Doss. Desmond a fost prezent acolo cu diferite prilejuri, ajutându-l pe organizatori şi vorbind cu tinerii care se înscriseseră la cursuri, pentru ad încuraja.

Din cauza presiunii extraordinare pe care o resimţise în perioada în care Desmond urmaşe tratamentul pentru TBC – şi a altor probleme stresante care apăruseră pe parcurs –, Dorothy suferi o cădere nervoasă. Se simţea incapabilă să mai facă vreodată ceva cum trebuie, chiar şi simplul fapt de a ţine casa.

La îndrumarea unei persoane care se aflase în aceeaşi situaţie, Desmond o duse pe Dorothy la un centru

---

intervenind în caz de urgenţe şi dezastre naturale. - n.tr.

12 The Seventh-day Adventist National Service Organization (NSO), în original, este o organizaţie a Bisericii Adventiste de Ziua a Şaptea menită să susţină şi să le ofere resurse persoanelor angajate în Armata Statelor Unite. - n.tr.

medical din Wildwood, Georgia, unde, prin intermediul alimentaţiei şi al unui program de exerciţii şi de odihnă, oamenii erau ajutaţi să depăşească asemenea situaţii. Dorothy a fost acceptată în program şi a petrecut acolo mai mult de un an. În acest interval, părinţii lui Desmond şi sora lui, Andrey, au avut grijă de Tommy, bebeluşul lui Desmond şi al lui Dorothy, cât timp Desmond se afla la muncă, Desmond mergea cu maşina peste patru sute de kilometri ca s-o vadă pe Dorothy în fiecare weekend.

Într-o zi, Dorothy şi ceilalţi i-au sugerat să-şi ia concediu fără plată şi să vină să stea la Wildwood, Putea lucra acolo la întreţinere şi nu mai trebuia să tot călătorească dintr-o parte într-alta. Se hotărî să facă întocmai. În altă zi, Roy Cooper, unul dintre angajaţii de la Wildwood, veni cu următoarea sugestie:

— Desmond, o doamnă de aici, doamna Terry, deschide o şcoală sus, pe muntele Lookout, N-ai vrea să mergi cu câţiva dintre noi şi să dai o mână de ajutor la construcţiei.

— Cred că mi-ar plăcea, O să mă şi rog în acest sens, răspunse el.

În timp ce se ruga, simţi că era voia Domnului să facă ce i se sugerase. Aşa că Desmond îl luă pe Tommy şi se duse pe muntele Lookout, la aproximativ treizeci de kilometri de Wildwood, Edith, soţia lui Roy, îl ajuta să aibă grijă de Tommy, Simţea din nou că Dumnezeu îi împlineşte nevoile.

Desmond găsi o bucată de pământ de două hectare şi ceva, pe care se afla o cabană cu trei camere. Era o căsuţă foarte veche. Peste tot erau puse oale în care să se adune apa de ploaie care picura din acoperiş, iar când bătea vântul, linoleumul de pe podea se unduia.

Încasă poliţa de asigurare din armată şi cumpără cabana în 1955, Dorothy se simţea deja mai bine, dar nu se bucura că Desmond cumpărase căsuţa aceea, pentru că tot mai avea sentimentul că nu va mai fi niciodată în stare să ţină o casă. Cât de mult se înşela însă! mai târziu nu doar că avea să se ocupe iar de casă, dar îşi termină şi cursurile

de asistentă medicală, primi dreptul de liberă practică şi chiar îşi luă licenţa ca asistentă.

Desmond construi, în timp, şi alte camere în jurul celor trei încăperi iniţiale, până ce au ajuns să aibă o casă destul de mare, dar primele trei camere fac şi acum parte din casă. Desmond şi Dorothy se instalară în căsuţa pe care, într-un timp scurt, o simţeau căminul lor şi Îi mulţumeau Domnului pentru ea.

* * ***

— Bună, Desmond! Clark Smith la telefon.

Desmond se întrebă în sinea lui de ce îl suna Clark Smith, unul dintre ofiţerii Organizaţiei pentru Serviciul Militar Naţional.

— Avem ocazia de a realiza un film pentru soldaţii noştri şi am vrea să spunem şi povestea ta. Ar fi extraordinar dacă ai putea veni în California pentru filmări. Sigur asta ar face ca pelicula să fie mai valoroasă.

— Nu prea ştiu ce să zic, Clark. Am fost în foarte multe locuri şi am vorbit despre experienţa mea, plus că acum am probleme cu apa şi trebuie să mă ocup de asta. Mai mult, ştii că Joséphine Cunnington Edwards îmi scrie povestea şi trebuie să fiu aici ca să răspund la orice întrebări ar vrea să-mi pună.

— Hai, Desmond, nu putem da cu piciorul acestei ocazii! Nu ţi-am spus că este cineva care a finanţat toată treaba – ceea ce nu se întâmplă prea des? Îţi spun eu cum facem. Dă-mi numărul de telefon al doamnei Edwards, ca s-o sun eu să văd dacă n-o deranjează că pleci câteva zile. Chiar avem nevoie de tine. Ce zici? îl întrebă Clark.

Desmond se îndepărtă de telefon ca să-i explice lui Dorothy situaţia pe scurt.

— Cred c-ar trebui să te duci, Desmond, îl sfătui ea.

Aşa se face că Desmond plecă spre California, de data aceasta cu trenul, nu cu avionul. Clark Smith îi luase biletul şi îi spusese că, dat fiind că programul urma un anumit desfăşurător, trebuia să-l anunţe imediat dacă pierdea o legătură de tren. Şi aproape că fix asta se întâmplă.

Clark Smith şi Des Cummings, preşedintele Conferinţei California de Sud-Est, îl întâmpinară la gară. Când se duseră să-i ridice bagajul, nici urmă de bagaj. Acesta îi rămăsese undeva în urmă, iar întâlnirea avea loc în aceeaşi seară.

— Nu-i nicio problemă, spuse Clark. O să mergem la depozitele armatei, să vedem ce putem găsi.

Au căutat multă vreme o uniformă potrivită, dar şi-au făcut timp şi să se ducă la un restaurant cu autoservire ca să ia cina. Clark şi Des păreau hotărâţi să-l facă pe Desmond să mănânce bine, aşa că nu încetau să-i pună una sau alta pe tavă. Acesta protestă:

— Ei, prieteni, n-o să fiu niciodată în stare să mănânc toate astea.

— Mănâncă şi tu cât poţi, îl îndemnară ei.

Nu-şi dădu seama pe moment că făceau tot ce puteau ca să tragă de timp. Sosi curând momentul să se ducă la studio pentru filmări. Un bărbat îi luă cu maşina de la hotelul unde îl cazaseră pe Desmond, care, între timp, îmbrăcase uniforma procurată în ziua respectivă. Au fost cu toţii de acord că îl prindea foarte bine.

Când ajunseră la studio, şoferul se îndreptă cu maşina spre o poartă şi paznicul le deschise imediat. Desmond păru puţin surprins. Şoferul îl asigură:

— Nu vă faceţi griji! Doar lucrez aici, nu?

Desmond a fost dus într-un studio de înregistrări, undeva în spatele clădirii, dar se trezi la scurt timp pe o scenă, ca să li se adreseze soldaţilor prin intermediul filmării. Nici nu apucă bine să spună prea multe, că în sală intră un bărbat care îl întrerupse. Ce *e cu toate astea*? se miră Desmond în sinea lui. *De ce m-o fi întrerupând în timp ce încerc să vorbesc*? În plus, Desmond nu mai văzuse niciodată pe cineva „machiat” pentru filmări şi i se păru că bărbatul respectiv arăta cam a clovn. Însă acesta era foarte politicos.

— Desmond Doss, din Rising Fawn, Georgia, şi deţinătorul Medaliei de Onoare a Congresului, te afli acum

la *This is your life*[11]\ Sunt Ralph Edwards.

Lui Desmond nu-i venea să-şi creadă urechilor, însă curând se pomeni pe o scenă şi în faţa unui public de sute de oameni, Ralph Edwards le făcu celor din public o scurtă prezentare a carierei lui militare şi a faptelor pentru care i se acordase Medalia de Onoare.

Acest program de televiziune adunase mulţi prieteni şi colaboratori pentru a-i face o surpriză onoratului invitat. Erau prezenţi trei dintre camarazii de arme ai lui Desmond, maiorul Cooney, O, C, Brister şi Fred Carr, Andrey Doss-Millner, sora lui, şi Harold, fratele lui, erau şi ei de faţă. Nu lipseau nici părinţii, Thomas şi Bertha Doss, şi, nu în ultimul rând, acolo erau Dorothy şi băiatul lor, Tommy. Ce mai surpriză! Dar era şi ceva cu un mare consum nervos. La un moment dat, Desmond îi şi spuse lui Ralph Edwards:

— E mai rău ca-n luptă!

Primi o sumedenie de cadouri nemaipomenite – un ferăstrău circular, un mic tractor de grădină cu accesorii, o camionetă Edsel şi până şi bani, cu care să-şi mai cumpere ceva pământ pe lângă cele peste două hectare pe care le avea în proprietate pe muntele Lookout* Alături de prieteni şi de rude, Desmond avu parte de o cină extraordinară la hotel în aceeaşi seară.

Desmond ajunse să înţeleagă de ce anumite lucruri s-au întâmplat aşa cum s-au întâmplat* Lunga lui călătorie cu trenul, îşi dădu seama acum, le oferise alor săi, mai ales lui Dorothy şi lui Tommy, ocazia de a zbura spre California* Ştia acum şi de ce Dorothy îl îndemnase să vină în California – ea aflase dinainte despre *This is your life*. Pricepu şi de ce Clark Smith îl sunase şi-l rugase să vină şi de ce i se spusese că nu era timp să ajungă la studiourile Voice of Prophecy (postul lui de radio preferat) din Glendale* Cineva de acolo se putea da de gol, iar tot aranjamentul trebuia ţinut secret faţă de Desmond, altfel

---

11 This is your life (Iată viaţa ta!) reprezintă o serie de documentare transmise la radioul NBC între 1948 şi 1952 şi la televiziunea NBC în perioada 1952-1961. - n. tr.

emisiunea nu s-ar mai fi realizat* Ralph Edwards ar fi trebuit s-o înlocuiască.

Mai află acum şi că Joséphine Cunnington Edwards, care scria cartea despre el, îi solicitase informaţii pe care i le transmisese lui Ralph Edwards pentru emisiune* Aceasta era rudă de departe cu Ralph şi scriitoare adventistă foarte apreciată; tot ea era cea care îi sugerase lui Ralph Edwards să-l aducă pe el în platou* Dat fiind că soţul îi muri la scurt timp după aceste evenimente, ea n-a mai apucat să termine cartea, iar proiectul i-a fost cedat altui scriitor, lui Booten Herndon, care a definitivat scrierea cărţii *The Unlikdiest Hero* (Eroul cel mai puţin probabil).

Mai există un aspect care merită menţionat aici. Lui Desmond şi lui Dorothy le plăcea să dea zecimea chiar şi din darurile pe care le primeau. Ţineau socoteala sumei aferente, dar în acea perioadă erau atât de strâmtoraţi, că nu mai reuşiseră să pună în plic la biserică sumele care trebuiau. Desmond îşi amintea însă de experienţele prin care trecuse mama lui cu darea zecimii. Aşa că se hotărâseră, la un moment dat, să-l dea Domnului zecimea chiar dacă asta însemna să le rămână prea puţin de cheltuială. La nicio lună după aceea, Desmond ajunse la *This Is Your Life*. Acest fapt le dădu un impuls consistent, iar din acel moment situaţia lor financiară se îmbunătăţi considerabil. Desmond şi-a dat seama că Dumnezeu îi purtase iar de grijă şi că îl binecuvântase din nou.

* * ***

Cam tot în perioada respectivă, Desmond a înţeles că, din cauza tuberculozei şi a faptului că îşi pierduse astfel un plămân, nu putea face faţă unui program de opt ore de muncă. Se consultă cu mai mulţi doctori de la Administraţia Veteranilor şi i se acordă, în cele din urmă, certificatul de dizabilitate.

Aşa se face că, în următorii aproximativ cincisprezece ani, Desmond şi-a petrecut timpul lucrând cele două hectare de pământ, care se transformaseră de fapt în cinci hectare în urma achiziţiei pe care o putuse

face cu banii de la *This Is Your Life** Pământul respectiv consta în mare parte din păduri, cu multe flori de câmp minunate şi cu un muşchi de un verde superb* Într-o iarnă a avut loc un viscol teribil şi mulţi copaci au fost doborâţi Desmond a curăţat haosul rămas după viscol, iar primăria a construit un baraj, astfel că acum pe proprietate există un mic lac de acumulare de toată frumuseţea.

A petrecut, de asemenea, multe sfârşituri de săptămână, uneori chiar săptămâni întregi, mergând şi vorbind la diferite evenimente* Nu mai avea auzul aşa de bun, dar se descurca cumva* Cei care îl solicitau îi plăteau, de regulă, drumul, dar Desmond nu lua niciodată bani pentru faptul că vorbea – voia să facă asta în semn de recunoştinţă pentru grija pe care Domnul i-o purta* Obişnuia să vorbească şi despre construirea micii biserici de pe muntele Lookout şi de multe ori primea câte o donaţie, în semn de susţinere. Cu banii respectivi, Desmond cumpăra materialele necesare şi, când era acasă, petrecea ceasuri în şir construind cu mâna lui Actualmente, pe muntele Lookout se ridică o minunată bisericuţă adventistă.

SURDITATEA ŞI IMPLANTUL COHLEAR

Cred c-ar trebui să repar încuietoarea aia de la uşa dormitorului, se gândi Desmond. Îşi luă uneltele şi se apucă de treabă. Asta se întâmpla în 1976. Dorothy era deja asistentă medicală în toată regula, iar în ziua respectivă era la serviciu, dar avea să se întoarcă acasă nu peste mult timp. Brusc, Desmond se simţi foarte ameţit. *Mă întreb ce-o fi cu mine azi*, mormăi el pentru sine. *Ia să mă întind câteva minute*!

Între timp, Dorothy ajunse acasă de la muncă şi găsi nişte oameni strânşi în curtea din faţă.

— Am venit la Desmond, îi spuseră ei. Ştim că e înăuntru, dar nu răspunde la uşă.

— Intru să văd care-i problema, le spuse ea.

Intră deci în casă şi-l găsi pe Desmond întins pe canapea.

— Care-i treaba, iubitule? îl întrebă ea.

Nu primi niciun răspuns, el doar o privea cu o expresie nedumerită pe chip.

— Desmond, auzi ce zic?

Ştia că Desmond era surd. Trăise cu hipoacuzia lui ani întregi. Dar, de obicei, mai auzea câte ceva şi obişnuia să-i răspundă. Nu şi de data aceasta. Se uită din nou la ea cu expresia aceea total confuză pe faţă. Desmond crezu că-şi pierduse ea vocea. După care scutură din cap.

Şi-au dat seama, brusc, amândoi că surzise complet; nu mai auzea nimic! Se făcuse deja după-amiază şi Desmond se hotărî să se ducă imediat la spitalul pentru veterani din Atlanta să vadă cum îl pot ajuta cei de acolo. În drum se opri la biroul conferinţei din Calhoun, Georgia, să-şi lase raportul de contabilitate pe care tocmai îl finalizase. De asemenea, le spuse celor de acolo că surzise complet şi le ceru să se roage pentru el. Apoi îşi continuă drumul spre Atlanta.

— O să te cazăm la hotel peste noapte şi intri dimineaţă la consultaţie, îi spuseră cei de la spitalul pentru veterani.

— Nu prea aş vrea, spuse Desmond. Nu mai aud absolut nimic şi vreau să mă vadă un doctor chiar acum.

Bess, una dintre voluntarele spitalului, îl luă sub aripa ei şi se asigură că i se dă un pat într-un salon şi că va fi consultat în aceeaşi seară. I s-au făcut investigaţiile de rigoare, s-a stabilit că era vorba de surditate pe fond nervos şi i s-a administrat medicaţie intravenoasă, în încercarea de a salva nervii care se mai puteau salva. Nimic nu părea să ajute însă pe termen lung, iar Desmond reveni acasă învăluit într-o lume a tăcerii.

Auzea slab ceea ce păreau a fi zgomote, dar nu-şi dădea seama despre ce fel de zgomote era vorba.

Şi aşa au mers lucrurile în următorii doisprezece ani. Dorothy trebuia să scrie tot ceea ce i se adresa lui Desmond, acasă, la biserică sau oriunde altundeva.

— Iubitule, m-am transformat în asistentul tău canin, îi spunea Dorothy uneori.

Desmond a trebuit să renunţe la unele activităţi – la

cele de la biserică, de pildă. Era prim-prezbiter şi contabil. În absenţa auzului nu-şi mai putea exercita niciuna dintre cele două îndatoriri.

— Dar ce părere ai, Desmond? Crezi că poţi fi în continuare şeful Serviciului de Salvare al comitatului Walker, îl întrebară colegii salvatori.

Era, de altfel, o întrebare bună. Desmond fusese ani la rând şeful Serviciului de Salvare al comitatului şi chiar îi pusese bazele aducând echipament bun şi oameni potriviţi.

Orice probleme ar fi apărut în peşteri, care erau numeroase în zonă, Desmond sosea întotdeauna la faţa locului. Nu le cerea niciodată colegilor să facă ceea ce el însuşi nu era dispus să facă. Odată, echipa de salvare a trebuit să vină în ajutorul câtorva oameni rămaşi într-o asemenea peşteră. S-a reuşit scoaterea lor la suprafaţă, dar doi dintre ei au murit din cauza inhalării gazelor din peşteră. Aceleaşi gaze i-au îngreunat mult respiraţia şi lui Desmond. A fost dus la spital şi aproape să-şi piardă viaţa din cauza pneumoniei, Acesta a fost însă un alt moment în care Domnul i-a purtat de grijă.

— Nu, fără auz n-o să mai pot fi şef al Serviciului de Salvare, Cred că va trebui să-mi dau demisia şi să vă las pe voi, prieteni, să preluaţi misiunea asta, le răspunse el, deşi îi era dificil să renunţe.

Anii s-au scurs. Probabil că undeva pe la mijlocul anilor 1980, Desmond a auzit că există ceva ce s-ar fi numit „implant cohlear”. Era menit să-i ajute pe cei care îşi pierduseră complet auzul.

— Iubita, te rog să suni la spitalul de veterani şi să întrebi dacă se ştie ceva despre chestia asta nouă numită implant cohlear, îi sugeră Desmond lui Dorothy.

Iar Dorothy sună la spital. Da, aveau ceva informaţii în acest sens, dar nu foarte multe încă. Da, aveau să-l treacă pe Desmond pe listă şi urmau să-l anunţe cu privire la felul cum vor evolua lucrurile.

După câteva săptămâni, cei de la spital au sunat şi au spus că Desmond va fi trimis la spitalul de veterani din West Haven, Connecticut, unde doctorii începeau să le

instaleze implanturi cohleare pacienţilor consideraţi eligibili. Aceea a fost una dintre situaţiile în care Desmond s-a deplasat singur. Îi lipsea Dorothy, care să-i fie alături ca de obicei, dar ea nu putuse pleca cu el. În orice caz, cei de la spital i-au dat mesaje scrise pe care să le folosească în aeroporturi, în taxiuri şi cu oricine l-ar fi putut ajuta, Avându-le la îndemână, ajunse în siguranţă în West Haven.

Deşi Desmond era surd, abia dacă mai auzea ceva, doctorii i-au spus că auzea de fapt mult prea bine ca să fie eligibil pentru implant, I-au dat un aparat auditiv mai performant, dar acesta nu-i era de mare folos. Se întoarse acasă descurajat.

— Şi acum eu ce mă fac? o întrebă el pe Dorothy, dar nici ea nu ştia ce s-ar fi putut face.

Dumnezeu avea grijă şi de situaţia aceea, dar Desmond nu ştia asta la momentul respectiv. Convenţia Deţinătorilor Medaliei de Onoare se organiza anul acela în Orange, California, Aceasta are loc din doi în doi ani în câte o locaţie diferită din Statele Unite, iar companiile aeriene asigură gratuit şi cu generozitate transportul medaliaţilor, împreună cu soţiile, indiferent de destinaţie. Aşa că Desmond şi Dorothy se pomeniră călătorind în sudul Californiei.

— Vreau să fiu sigură c-o să ajung s-o văd pe Dot Reid cât suntem acolo, îi spuse Dorothy lui Desmond.

Dot era verişoara lui Desmond şi locuia în Glendale, După finalizarea convenţiei, mai petrecură ceva timp în California şi merseră s-o vadă pe Dot Reid. La scurt timp după ce ajunseră, Dot le spuse:

— Câţiva dintre prietenii mei de la Loma Linda au, la rândul lor, nişte prieteni care nu l-au cunoscut pe Desmond şi care vor să-l vadă* Ce-ar fi să mergem până acolo chiar în după-amiaza asta?

Şi aşa ajunse Desmond la Loma Linda, un mare centru medical al Bisericii Adventiste de Ziua a Şaptea* Oamenii cu care se întâlni Desmond erau foarte cunoscuţi acolo şi îi făcură următoarea sugestie:

— Hai să vedem dacă vă putem duce la Secţia de

Audiologie pentru un examen medical.

Minunea minunilor, reuşiră să-i facă o programare chiar pentru a doua zi dimineaţă* În timp ce i se examina auzul, Desmond întrebă:

— Ce-mi puteţi spune despre implanturile cohleare?

— La noi se fac tot timpul acum, dacă ajungem la concluzia că un implant poate îmbunătăţi auzul cuiva* Pacienţii sunt foarte diferiţi unul de celălalt, aşa că trebuie să le investigăm cu mare atenţie problemele auditive.

După analizele de rigoare, lui Desmond i se spuse:

— Sunteţi un candidat foarte bun pentru un implant cohlear. Şi, nu numai atât, dar ne-am sfătuit între noi şi am vorbit şi cu cei din conducere pentru un implant cohlear gratuit, în semn de apreciere pentru felul cum L-aţi slujit pe Domnul şi cum v-aţi slujit ţara.

Lui Desmond nu-i veni să creadă, dar recunoscu încă o dată mâna Domnului, care aranja lucrurile pentru el în chip atât de minunat* Exista însă o problemă* văerviciile de întreţinere şi de asigurare aferente implantului erau scumpe, iar cei de la spitalul pentru veterani nu au fost de acord să-l ajute în această privinţă.

Desmond şi Dorothy se întoarseră acasă, dar continuam să facă eforturi în această direcţie. Într-un final, cei de la spitalul de veterani şi-au dat acordul pentru acoperirea costurilor cu întreţinerea şi asigurarea implantului, astfel că problema a fost rezolvată. Însă Desmond şi Dorothy mai aveau nevoie de încă ceva: bani de drum spre şi dinspre California. Diferite organizaţii militare din Chattanooga – DAV, VFW şi Inima stacojie, sub conducerea lui Bryant Cook, coordonatorul activităţilor pentru veterani – au solicitat donaţii prin care să îi ajute să ajungă la Loma Linda şi să le asigure banii de cheltuială în perioada petrecută acolo.

— Apreciem enorm această donaţie extraordinară şi preocuparea voastră faţă de noi şi problemele noastre, le spuseră Desmond şi Dorothy.

Banii strânşi le-au fost înmânaţi soţilor Doss cu ocazia unei întruniri DAV. Tot atunci, Desmond a fost rugat

să iasă puţin, doar ca să descopere că îl aştepta încă o surpriză. Cumnatul lui Dorothy, Robert Jensen, îi dădu o cheie.

— Asta e cheia de la casa mamei mele, din Loma Linda. Ea nu este acum acasă şi a spus că puteţi locui la ea cât timp staţi în zonă, cu condiţia să plătiţi utilităţile şi să închiriaţi micul ei apartament.

Desmond nu şi-a dat seama ce lucru minunat era acesta până ce nu au ajuns în Loma Linda şi au aflat cât erau chiriile acolo. După ce s-au instalat în mica locuinţă aflată la doar două străzi de centrul medical, Desmond s-a internat la Secţia de Audiologie. A trebuit să facă mai multe teste şi să poarte mai multe discuţii cu doctorul Jung, care avea să efectueze operaţia. Bineînţeles, implicarea în conversaţie a doctorului Jung se rezuma la ceea ce scria pe hârtie, dar se obişnuise cu situaţia.

— Vezi dumneata, domnule Doss, vom pătrunde în zona din spatele urechii unde se află cohleea. Ca să mă exprim în termeni mai puţin medicali, îţi conectăm practic nervii la un magnet instalat în craniu. Apoi montăm un al doilea magnet în exteriorul craniului, pe poziţia corespondentă cu a magnetului interior. Sunetul ajunge prin fir la un microcomputer, pe care o să-l porţi în buzunar. Acesta are montate pe el diferite comenzi, astfel încât să poţi face adaptările necesare ca să auzi.

— Chiar credeţi că-mi va fi de folos, doctore Jung? îl întrebă Desmond.

— Este greu să dăm o garanţie într-o direcţie sau alta, din cauza complexităţii aparatului auditiv, dar cred că aveţi destul de multe şanse. Domnule Doss, credeţi în puterea rugăciunii? îl întrebă doctorul Jung.

Loma Linda este o universitate creştină şi mulţi dintre medicii de acolo sunt creştini practicanţi.

— Sigur că da, îi răspunse Desmond, şi m-am şi rugat pentru asta. Cred că Dumnezeu va face tot ce e mai bine pentru mine.

Operaţia lui Desmond a fost programată în septembrie 1988. Thomas, fiul lui Desmond şi al lui

Dorothy, se afla în Hawaii în perioada aceea şi a zburat cu avionul până la Loma Linda ca să fie prezent la operaţia tatălui său.

Desmond a fost dus în sala de operaţie. În timp ce anestezistul se pregătea să-l adoarmă, se opri, aşteptă cincisprezece minute, apoi îşi continuă treaba. După care se opri iar şi aşteptă ceva mai mult, de data aceasta. Desmond se întreba de ce nu începe încă operaţia, dar oricum nu putea auzi explicaţiile. Mai târziu avea să afle că exact în acel interval de timp se petrecu ceva ce nu se întâmplă aproape niciodată în Loma Linda – o furtună cu trăsnete şi fulgere. Spitalul avea un sistem de electricitate secundar, dar acesta avea nevoie de câteva minute bune ca să pornească. Echipa de intervenţie nu voise să se întâmple nimic ce ar fi putut periclita operaţia lui Desmond.

Fratele lui Dorothy, doctorul Harold Schutte, avea un fiu care era şi el medic şi lucra ca rezident la Centrul Medical din Loma Linda. Era o mângâiere pentru Desmond ca Del să fie prezent alături de el în sala de operaţie. Acesta avu şi rolul de a-i ţine la curent pe Dorothy şi pe Thomas, care se aflau în sala de aşteptare.

Desmond se *trezi* cu dureri de cap şi cu un mulaj cranian rigid.

— Ştiu sigur că nu mă simt foarte bine* După cum am senzaţia, capul meu umflat o să spargă mulajul, le spuse el lui Dorothy şi lui Thomas, dar mă bucur că cel puţin s-a încheiat operaţia.

— Şi noi ne bucurăm, îl încredinţară ei.

După o lună sosi momentul să fie îndepărtat mulajul, să se fixeze magnetul exterior şi apoi să se verifice modul de funcţionare al întregului sistem.

Linda Dyer, doamna aceea foarte capabilă care avea să-i sincronizeze implantul din interiorul craniului cu ajutorul computerului extern, îi montă cu atenţie dispozitivul în ureche.

— Desmond, dispozitivul ăsta nu face decât să fixeze întregul mecanism* Nu te aştepta să auzi cu el aşa cum

auzi cu ajutorul unui aparat auditiv* Acum o să fixez magnetul – piesa asta rotundă – peste magnetul din capul tău –, îl poţi pipăi cu degetele. Tot angrenajul este deja conectat la acest mic computer, pe care îl poţi ţine în buzunar* Gata, eşti pregătit?

— Cred că n-am fost niciodată mai pregătit de-atât, îi spuse Desmond.

Linda realiză conexiunea dintre magnetul extern şi cel intern* Apoi întrebă:

— Desmond, mă auzi?

Lui i se lumină faţa:

— Fără îndoială că da, spuse el. Era primul sunet inteligibil pe care îl percepea în doisprezece ani. Dorothy şi doctorul Jung stăteau şi se uitau, alături de alte persoane interesate de ceea ce se întâmpla acolo. Erau cu toţii atât de entuziasmaţi, că începură să bată din palme.

Dar nu se terminase încă. Doctorul îi explicase deja lui Desmond: „Dispozitivul ăsta nu va funcţiona niciodată la fel de bine ca un aparat auditiv, pentru că, în cazul aparatului, auzi sunete pe care le cunoşti. Şi acesta îţi transmite sunete, doar că nu sunt cele cu care eşti deja obişnuit. Va trebui să înveţi să le recunoşti drept cuvinte”. Iar Desmond constată că aşa stăteau lucrurile. Linda Dyer petrecu ore întregi cu el, învăţându-l şi spunându-i că se descurcă minunat, încurajându-l în toate modurile posibile.

Deşi Desmond nu aude încă foarte bine, acum[12] îi este cu mult mai bine decât în absenţa totală a auzului, aşa că apreciază din toată inima implantul cohlear. Când şi-l dă jos peste noapte sau când îi moare bateria, are un motiv în plus să fie şi mai recunoscător pentru el. E un motiv în plus de mulţumire adresată Domnului.

* * ***

În iunie 1986 a avut loc un alt eveniment fericit. Absolvenţii sesiunii din decembrie 1985 ai Universităţii Adventiste Southern, din Coliegedale, Tennessee, l-au rugat pe Desmond să ţină discursul din cadrul ceremoniei lor de absolvire. Apoi, în iunie 1986, universitatea a luat

12 Desmond Doss a decedat la 23 martie 2006. — n.tr.

decizia de a-i acorda lui Desmond un grad onorific. Şi el, şi Dorothy au îmbrăcat robă şi tocă, iar el traversă scena ca să îşi primească gradul onorific. Era acum şi absolvent de facultate!

Într-o zi, Dorothy scotocea printre lucruri într-un magazin second-hand din Chattanooga. Observă o reproducere a Statuii Libertăţii de vreo doi metri şi jumătate.

— Desmond, vreau să mergi cu mine la un magazin second-hand. Ţin musai să vezi ceva acolo, îi spuse ea lui Desmond când dădu peste el într-un alt magazin.

Îl conduse la reproducerea după Statuia Libertăţii. Desmond nu putu să nu admire acest simbol al diviziei sale din armată. Era însă destul de scumpă, chiar şi aşa, la mâna a doua.

— Uite care-i treaba, Desmond, îi spuse Dorothy plină de entuziasm, tu n-ai fumat niciodată. O să cumperi statuia asta cu banii pe care i-ai economisit din ţigări.

Desmond ascultă de îndemnul soţiei lui şi luară statuia acasă. Ceva mai târziu, un prieten, Cliff Johnston, o instală pe un postament din ciment.

A fost apoi planificată o ceremonie de dedicare a Statuii Libertăţii. Prietenii din armată ai lui Desmond, dar şi mulţi alţii au venit să participe la acest eveniment. Respectiva Statuie a Libertăţii se află şi acum în curtea din faţă a casei lui Desmond, devenită, între timp, loc preferat de făcut fotografii.

În centrul oraşului Fort Oglethorpe, Georgia, lângă oraşul Chattanooga, Tennessee, Autostrada 2 se intersectează cu Ruta 27. Din acel punct şi până la Autostrada 193, aflată la vreo zece kilometri în vestul oraşului, Autostrada 2 se întinde lin şi drept, ca o şosea minunată cu patru benzi.

Bryan Hall Jackson este un foarte simpatic soldat în rezervă, căruia nimic nu-i face mai mare plăcere decât să pună la cale lucruri drăguţe pentru eroii de război şi pentru alţi oameni bine-cunoscuţi. Aşadar el veni cu ideea ca cei zece kilometri de pe Autostrada 2 dintre Ruta 27 şi

Autostrada 193 să poarte numele de „Autostrada Medaliei de Onoare Desmond T. Doss”.

La 10 iulie 1990, această porţiune de drum a fost denumită în cinstea lui Desmond. Sub coordonarea lui Bryan Hall Jackson, David Carroll, de la WRCB-TV, din Chattanooga, a fost maestrul de ceremonii, iar guvernatorul statului Georgia, Joe Frank Harris, a fost principalul vorbitor.

La finalul ceremoniei, Desmond a tăiat panglica, după care el şi Dorothy au parcurs autostrada de la un capăt la altul. Desmond considera o mare onoare ca o porţiune de drum să îi poarte numele, mai ales că era şi prima dată când în Georgia o autostradă primea numele unui deţinător al Medaliei de Onoare.

Dumnezeu l-a binecuvântat pe Desmond de atâtea ori şi în atâtea moduri, că nu putea să nu Îi fie recunoscător.

TRAGEDIA

Era în anul 1982.

— Dragule, azi mi-am descoperit un nodul la sân, îi scrise Dorothy lui Desmond într-o seară. Crezi c-ar putea fi cancer? îmi fac griji.

— Sper din toată inima să nu fie cancer, draga mea, îi răspunse Desmond. Cred că singurul mod de a şti sigur este să te duci la doctor.

Dorothy îşi făcu o programare la doctor şi, după câteva zile, primi rezultatele. Era vorba despre cancerul de care se temeau. A fost supusă unei intervenţii chirurgicale, şi-a revenit destul de bine şi şi-a reluat activitatea ca asistentă medicală.

La scurt timp după aceea, şi mama lui Desmond a primit acelaşi diagnostic, iar mama Schutte, la fel.

— Zici că e o epidemie în familie, constată Dorothy. Şi încă una îngrozitoare.

Mama Doss nu avea pe nimeni care să-i poarte de grijă, aşa că Desmond luă hotărârea de a se duce la Lynchburg ca să aibă grijă de ea. Regreta enorm că nu era lângă Dorothy, însă ea părea că se simte mai bine în acel an, 1983, aşa că îl încurajă şi ea să se ducă.

Desmond îşi petrecu următoarele şase luni în Lynchburg. Nici măcar o dată nu se duse acasă, însă veni Dorothy de vreo câteva ori, ca să-i vadă pe el şi pe mama sa. La capătul celor şase luni, mama Doss muri. Cam în acelaşi timp se stinse din viaţă şi mama Schutte.

În 1990, Dorothy a început să acuze simptome ciudate. Să fie iar vorba de cancer? Şi iarăşi, speranţele lui Desmond şi Dorothy cum că mai fi cancer au fost spulberate. Era în metastaze.

Anul următor a fost trist în familia Doss. Dorothy era foarte curajoasă, chiar veselă, dar în vara şi apoi în toamna lui 1991 deveni evident că tot corpul îi era cuprins de cancer. Încă şi mai rău, doctorii nud pm te-au promite o recuperare deplină – nud promiteau, în realitate, niciun fel de recuperare.

— Ce pot face, iubita mea, ca să nu te mai simţi aşa de rău? o întreba uneori Desmond, văzând-o cum se afundă în durere şi înţelegând că suferinţa devenise mare şi aproape constantă.

— Pe unii îi ajută masajul, îi răspundea Dorothy.

Desmond îi făcea deci masaj în părţile dureroase ale corpului. Uneori, asta îi era de ajutor. Alteori, nu. Începură amândoi să priceapă că era doar o chestiune de timp şi căutau să nu se mai gândească la viitor. Se rugau ca Domnul să-i ajute şi să-i binecuvânteze.

În noaptea de 16 noiembrie, Dorothy avea dureri cumplite. Pentru Desmond devenise o rutină să-i facă masaj. În noaptea aceea însă nu părea să-i mai fie lui Dorothy de niciun folos. Şi Desmond era foarte obosit. Dar nu se opri; voia s-o ajute cât mai mult posibil atâta cât îi mai era alături.

Până la urmă, înjur de ora patru dimineaţa, Dorothy se hotărî să se ridice din pat şi să facă o baie fierbinte. În ideea că ar fi relaxat-o. Desmond se simţea aşa de obosit, că se culcă imediat ce ea se ridică din pat. Când se strecură din nou în aşternuturi, Dorothy se simţea ceva mai bine şi mai relaxată, aşa că reuşi să adoarmă.

Micul ceas deşteptător cu vibraţii al lui Desmond,

conceput special pentru hipoacuziei, sună la ora şapte. Abia reuşi să se dea jos din pat, dar ştia că trebuia s-o ducă pe Dorothy la spital până în opt şi jumătate pentru una dintre şedinţele zilnice de tratament pe care le urma. Se pregăti, apoi o deşteptă pe Dorothy.

— Drăguţa mea, îmi pare foarte rău să te trezesc, dar trebuie să plecăm dacă vrem să ajungem la spital la timp. Cu ce vrei să te îmbraci? o întrebă Desmond.

— Adu-mi doar haina. Rochia mi-e chiar aici, îi răspunse ea.

Urcară amândoi în Cadillac-ul roşu – cea mai frumoasă maşină pe care o avusese Desmond vreodată. Dorothy o considera o maşină mai sigură în comparaţie cu altele de mai mici dimensiuni. Ca de obicei, îşi plecară capetele în rugăciune înainte de a porni la drum.

„Doamne Dumnezeule Tată. Te rugăm să ne însoţeşti şi-n ziua de azi în drumul nostru spre spital! Ştii că este o vreme de durere pentru noi. Te rog să fii cu Dorothy! Dă-i linişte şi putere! Ne-am rugat în numele Domnului Iisus. Amin!” încheie Desmond rugăciunea.

Apoi, Desmond ieşi cu maşina în şoseaua principală. Vreo trei kilometri mai jos începea Nickjack Road, şoseaua pe care o luau ca să coboare de pe muntele Lookout în vale. Nu mult după intersecţie era o curbă foarte lină, iar pe partea dreaptă a drumului era o prăpastie, de trei, patru sute de metri.

Desmond nu conducea repede, dar ştia că Dorothy era puţin tensionată, aşa că călcă uşor frâna ca să încetinească maşina doar puţin. Ce s-a întâmplat mai departe a fost de necrezut, de-a dreptul! Cadillac-ul roşu îi scăpă total de sub control. Derapă pe şosea, apoi îşi schimbă direcţia şi se prăbuşi în prăpastie. Aterizâ pe partea dreaptă, zdrobindu-i lui Dorothy capul între capotă şi scaun. Dorothy era moartă!

Maşina se opri, în cele din urmă, în poziţie verticală lângă un stâlp de telefonie, astfel că portiera de la şofer nu se putea deschide din cauza stâlpului. Desmond nu credea că fusese rănit, dar trebuia neapărat să iasă şi să caute

ajutor. Chiar atunci, maşina mai derapă puţin, suficient cât să poată el deschide portiera. Văzuse de multe ori moartea în timpul războiului şi după aceea, aşa că ştia că Dorothy murise.

— Doamnă, îi spuse el femeii care îi deschise uşa la o casă din apropiere, am avut un accident. Aţi putea, vă rog, să sunaţi la 911 în locul meu? Sunt hipoacuzie.

Doamna aceea micuţă era aşa de emoţionată, că nu găsi puterea să sune, aşa că telefonă Desmond la 911 şi solicită un echipaj de salvare cu descarcerare, dat fiind că soţia lui rămăsese prinsă între fiarele maşinii. Îşi dădu seama, până la urmă, că-l auziseră cei de la ambulanţă – chiar dacă el nu-i putea auzi.

Gazda a fost de acord să-i dea ea telefon lui Thomas, care venise acasă din Hawaii ca să fie lângă mama lui. Poliţia şi echipajul de salvare sosiră curând, dar, pentru că Dorothy murise, nu au făcut nimic până la sosirea medicului legist. În următoarele două ore, totul stătu sub semnul tristeţii şi tensiunii. Până la urmă se sfârşi totul. Iar Desmond rămăsese fără Dorothy.

În ziua înmormântării, cerul părea că simte împreună cu cei îndoliaţi. Ploua şi nu se mai oprea. În ciuda averselor, la înmormântare a fost prezentă multă lume. Dorothy fusese iubită de toată lumea. Când cortegiul ajunse la Cimitirul Naţional, unde urma să fie înmormântată Dorothy, Desmond se uită înapoi din vârful dealului şi văzu lungul şir de maşini care se întindea până în vale.

Apoi, Desmond îşi purtă până acasă durerea şi tulburarea. Din cauza hipoacuziei lui, Dorothy se îngrijise aproape de toate, iar Desmond habar n-avea unde era un lucru sau altul Era destul de greu aşa, însă cel mai rău îl durea absenţa lui Dorothy.

Următoarele câteva luni au fost extrem de dificile pentru Desmond. Rămăsese singur. Prietenii din biserică şi cei de la Muzeul Medaliei de Onoare din Chattanooga erau foarte drăguţi cu el, însă Desmond se simţea complet pierdut.

Moartea lui Dorothy ar fi fost oricum greu de suportat, dar, cu problemele lui de auz, situaţia era şi mai grea. Uneori se gândea că poate se va recăsători într-o bună zi, însă se hotărî să n-o facă măcar încă doi ani, din respect faţă de Dorothy şi amintirea ei. Şi, pe lângă asta, cine ar fi vrut să se căsătorească cu un bărbat surd?

Trăia măcinat de asemenea gânduri în fiecare zi.

FERICIRE DIN NOU

Trecuse un an de la accidentul în care Dorothy îşi pierduse viaţa, Desmond începea să simtă nevoia unei alte tovarăşe de viaţă, mai ales după ce un prieten îi adusese aminte că Dorothy nu şi-ar fi dorit ca el să trăiască o viaţă atât de singuratică pe cât era a lui în acel moment.

Într-o zi, după masa de părtăşie de la biserică, Desmond vorbea cu pastorul şi cu soţia acestuia când în discuţie veni subiectul recăsătoririi lui.

— Am nevoie de cineva care să ştie să gătească acceptabil, începu Desmond. Eu ştiu sigur că la asta nu mă pricep – azi o conservă de mazăre, mâine o conservă de fasole şi, dacă mă ambiţionez foarte tare, câţiva cartofi asezonaţi doar cu sare. Îmi plac sosurile de tot felul, dar nu ştiu să le fac. Cineva care să ştie să ţină casa mi-ar fi de mare ajutor, de fapt orice fel de menaj ar fi un pas înainte faţă de felul în care pot eu avea grijă de casă acum. Dincolo de asta însă, din cauza surzeniei mele, am nevoie de cineva care să-mi scrie predicile pe care nu le aud. Ah, da, şi cineva care să fie în stare să mă ajute cu toată corespondenţa pe care o primesc.

— Desmond, nu-ţi cauţi o soţie aşa cum ţi-ai cumpăra o maşină, zise soţia pastorului, chicotind uşor.

Râseră cu toţii, dar Desmond ştia că, din cauza hipoacuziei, avea nevoi pe care nu orice femeie i le-ar fi putut împlini.

* * ***

Centrul de sănătate şi de instruire Wildwood, aflat la vreo treizeci de kilometri în josul muntelui, organiza un seminar pe subiecte medicale. Invitaţi din alte centre obişnuiau să povestească modul minunat în care

Dumnezeu lucrase în viaţa lor.

În după-amiaza aceea de Sabat, Desmond se duse la Wildwood. Nu auzea prea bine ce povesteau invitaţii, dar, după întrunirea propriu-zisă, s-a făcut anunţul că toţi cei interesaţi puteau face o plimbare în natură cu Earl Qualls, care ştia totul despre natură. Desmond se hotărî să se ducă şi el.

În vreme ce se plimbau pe cărare, Desmond văzu o doamnă care i se păru cunoscută – să fie oare Sue Westcott? El şi Sue se ştiau încă dinainte de al Doilea Război Mondial. Ce făcea însă Sue la Wildwood?

Da, Sue era şi au petrecut clipe frumoase refăcând legătura. Ea îi spuse că îi murise soţul cu puţin timp înainte, iar Desmond presupuse că se afla la Wildwood ca să îşi aline tristeţea.

— Ce te aduce la Wildwood, Sue? o întrebă el politicos, deşi credea că ştia deja răspunsul

— Ah, lucrez aici ca voluntară. Îmi place foarte mult aici la Wildwood. Şefii, dar şi colegii sunt foarte de treabă. Cu toţii credem că Domnul ne-a adunat aici din toate părţile şi este o adevărată bucurie să lucrăm în echipă. Simt că acesta este locul în care Domnul vrea să fiu în momentul de faţă, îi răspunse Sue.

La sfârşitul plimbării, Sue îi spuse lui Desmond:

— Dacă simţi nevoia să vii la vreo întâlnire organizată la Wildwood, mi-ar plăcea să îţi scriu pe hârtie ceea ce spune vorbitorul.

Ce gând minunat! Iar Desmond valorifică fără doar şi poate sugestia ei; avu bucuria să descopere că înţelege acum mult mai mult din predici decât oricând înainte. Sue era o secretară nemaipomenită.

Întâlnindu-se de mai multe ori în săptămânile următoare, Desmond îi povesti lui Sue despre sentimentul teribil de singurătate din ultimul an.

— Chiar aş vrea să mă recăsătoresc, dacă aş întâlni o femeie pe care să simt că Domnul o vrea ca tovarăşă de viaţă pentru mine.

Sue începu să se gândească la doamnele de la

Wildwood care ar fi fost potrivite pentru Desmond. Ştia că erau acolo mai multe văduve – şi probabil că una dintre ele i-ar fi putut deveni soţie.

Într-o zi se hotărî să dea un telefon la Happy Hollow, rulota în care trăiau două surori – ambele văduve. Se numeau Frances Duman şi Dorothy John son. Aceasta din urmă răspunse la telefon.

— Doamnelor, ar fi vreuna dintre voi interesată să facă cunoştinţă cu Desmond Doss? Se simte foarte singur.

Sue şi Dorothy mai conversară o vreme. Frances se afla în camera ei, dar era atentă la replicile lui Do rothy – atât cât putea să prindă din ele. După ce lăsă receptorul din mână, Dorothy îi spuse lui Frances:

— Sue mă întreba dacă am fi vreuna dintre noi interesate să facem cunoştinţă cu Desmond Doss.

— Păi eu aş cam fi, recunoscu Frances, uşor stânjenită.

Pe loc, Frances îşi aminti de seminarul medical şi de faptul că, într-o seară, după o întrunire, aştepta în foaierul capelei ca să-l salute pe Bill Dull, un prieten de-al ei care venise de la Living Springs, New York. Şi alţii stăteau de vorbă cu el, aşa că îşi propusese să aştepte. În preajmă se afla şi Desmond Doss. Când îi veni rândul, Desmond se îmbrăţişă cu Bill, îşi ziseră câteva vorbe, după care Desmond plecă. Uitându-se la el, lui Frances îi trecu prin cap: *Muarfi plăcut să fac cunoştinţă cu el* Poate că acum, prin intermediul lui Sue, i s-ar putea îndeplini dorinţa de atunci.

Aşa se face că, după o vreme, Sue şi Frances merseră în Sabat la biserica de pe muntele Lookout. După masa de părtăşie, Desmond le luă pe amândouă într-o vizită la Margaret Miller, o membră care suferise un infarct. Apoi se întoarseră la biserică. În timp ce Sue şi Desmond se plimbau cu camioneta pe care o conducea Desmond, pentru că maşina lui era la reparat, Frances făcu o plimbare prin împrejurimi.

Sosi momentul ca ele să plece. Desmond, mereu un domn, se duse de partea cealaltă a maşinii lui Sue şi

deschise portiera pentru Frances. Reveni apoi pe partea lui Sue ca să-i deschidă şi ei portiera. Înainte de a urca în maşină însă, Sue se întoarse spre el şi-i spuse încetişor:

— Ce crezi despre ea?

El brusc înţelese că ar fi trebuit să fie atent la Frances – şi nu fusese.

Trei săptămâni mai târziu, Fran avea să fie responsabilă cu Şcoala de Sabat la biserica adventistă din New England, din apropiere de Trenton. Se gândi că ar fi frumos să-l invite pe Desmond să-şi povestească experienţele, după cum ştia că le mai povestise. Fiindcă el era hipoacuzie şi ea nu îl putea suna, trecu pe la el pe acasă într-o după-amiază, ca să-l invite personal. Nu-l găsi însă acasă, aşa că îi lăsă un bilet: „Ai putea veni să ne spui câte ceva despre tine la Şcoala de Sabat din New England, în Sabatul viitor?”

Desmond o sună ca să-i spună că va veni – putea vorbi la telefon, dar de auzit nu auzea ce i se spune. Şi aşa, totul a fost aranjat.

Vineri seara începu să ningă – unul dintre acele viscole ciudate din Sud. Până în dimineaţa de Sabat se aşternuse un strat de douăzeci-treizeci de centimetri de zăpadă şi continuă să ningă toată ziua. Desmond rămase înzăpezit la locuinţa lui de pe muntele Look out, iar Fran şi Dot erau înzăpezite în rulota lor din Wildwood. Desmond o sună pe Frances să-i spună că nu poate ajunge. Şi ea încercă, la rândul ei, să-i spună că nu va fi prezentă în ziua aceea în biserica din New England, dar îşi dădu seama că el nu auzise, probabil, nimic din ce-i spusese ea.

Drept pentru care Fran îi scrise un bilet: „Îmi pare rău pentru zăpadă. Poţi veni data viitoare când voi fi responsabilă? Asta ar însemna al doilea Sabat din aprilie. Tot atunci vom avea şi o masă de părtăşie şi ne-ar face plăcere să rămâi şi tu, dacă o să poţi. Şi o să încerc să scriu predica pentru tine, dacă crezi că e potrivit”. (Desmond spune acum că aceea a fost ziua în care s-a băgat singură în bucluc – oferindu-se să facă exact lucrul de care el avea nevoie. Frances nu este însă de acord că a

intrat în vreun bucluc.)

Frances era responsabilă cu Şcoala de Sabat doar o dată pe lună. Dat fiind că era responsabila permanentă, Dot o întrebă pe Fran dacă nu l-ar putea solicita altcineva pe Desmond să participe la programul Şcolii de Sabat.

— Nu, e al meu! răspunse Frances.

Desmond răspunse la bileţelul lui Frances: „Da, mi-ar face plăcere să vin în aprilie. După masă, crezi c-am putea face o plimbare, ca să ne cunoaştem mai bine? Şi îţi mulţumesc că te oferi să îmi scrii predica – sunt sigur c-o să te descurci de minune”.

Nu i-a spus lui Fran decât mult mai târziu că atunci nici măcar nu era sigur c-o va recunoaşte când se vor întâlni – atât de multă atenţie îi acordase când se întâlniseră în biserica din Lookout! O recunoscu însă uşor când dădu cu ochii de ea la biserica din New England.

* * ***

Desmond avea mai mulţi prieteni la Wildwood şi îşi propuse să vorbească cu ei, „O cunoaşteţi pe Frances Duman, nu? Ce credeţi despre ea?” era întrebarea pe care le-o adresa.

Iar răspunsurile prietenilor lui au fost mai mult decât satisfăcătoare. El mai ştia şi că ea intenţiona să se pensioneze în luna mai şi să se mute în Carolina de Nord, la fiul ei. Îşi spuse aşadar în sinea lui: N-o *pot lăsa să se mute în Carolina de Nord*. S-*ar putea s-o pierd*. *Va trebui „să bat fierul cât e cald*”.

* * ***

Frances îşi aminteşte de un Sabat în care Desmond o invită la biserica de pe muntele Lookout, în timpul mesei de părtăşie, Don Chace, ai cărui socri erau vecini cu Fran la Wildwood, îi spuse în treacăt lui Desmond:

— Este o doamnă foarte de treabă.

Desmond îi răspunse, dar Frances nu auzise ce, aşa că avea să-l întrebe pe Don:

— Ce-a zis?

— Mi-a spus că se întreabă dacă a observat şi altcineva asta, îi răspunse Don.

* * ***

— De ce nu vii cu mine la seara de rugăciune? îi sugeră Fran.

— Bine, vin, a fost de acord Desmond.

Fran şi Dot se duseră la biserica din New England pentru seara de rugăciune, dar Desmond nu veni. Pe unde-o umbla? Mai zăboviră pe acolo câteva minute după încheierea rugăciunii, dar Desmond tot nu ajunse.

— Crezi c-o fi înţeles că vă întâlniţi la seara de rugăciune de la Wildwood? întrebă Dot.

— Nu, nu cred, apoi reflectă un moment. Totuşi, dacă stau bine să mă gândesc, e posibil să fi înţeles asta. Chiar n-am precizat locul.

Aşa că se duseră înapoi la Wildwood. Biserica era închisă deja, dar când ajunseră acasă, Desmond era acolo şi tocmai se pregătea să plece. Se dusese la seara de rugăciune de la Wildwood.

Mult mai târziu, când aveau să vorbească despre încurcătura aceasta, amândoi au concluzionat că Dumnezeu intervenise. Dat fiind că Frances nu era cu Desmond, el vorbise cu doctorul Bernell şi cu doctoriţa Marjorie Baldwin, ambii fiind prieteni şi cu Desmond, şi cu Frances, Dacă Frances ar fi fost cu el, probabil că Desmond nu i-ar fi întrebat ce cred despre relaţia care se înfiripa între ei. Aceştia îi dădură câteva sfaturi lui Desmond şi îşi exprimară bucuria faţă de povestea lor sentimentală, înainte ca Desmond să plece din Wildwood în seara aceea, stătu de vorbă câteva minute cu Frances.

— Încă nu te-am cerut de soţie, nu-i aşa? îi zise el.

— Nu, nu m-ai cerut, îi răspunse Frances.

— Intenţionez să te cer vineri, o anunţă el.

Frances ştia că vineri urma să aibă loc parada din

Chattanooga, o paradă anuală de Ziua Forţelor Armate. Desmond era mereu solicitat să participe ia paradă pentru că i se conferise Medalia de Onoare. *Oare* ce-o *avea în cap*? se întrebă ea.

Pe 14 mai 1993, Desmond o luă pe Frances de la Wildwood. Arăta foarte bine în pantalonii de un albastru

închis şi în vestonul acela de culoare roşie. Şi ea era îmbrăcată cu o jachetă roşie şi cu o fustă bleumarin. Şi ambii aveau câte un zâmbet de fericire întipărit pe chip.

Parada nu avea să înceapă decât după ora treisprezece, dar înainte de asta era organizată o masă comună. Acum nu era decât ora nouă. Oare ce se va întâmpla mai departe? Cam asta-i trecea prin cap lui Frances. Desmond merse cu maşina până la Cimitirul Naţional din Chattanooga şi apoi sus, în vârful dealului, unde se înălţa copacul plantat în cinstea Medaliei de Onoare. Mormântul lui Dorothy era undeva prin apropiere. Cei doi cercetară o vreme împrejurimile. Apoi…

— Frances, vrei să fii soţia mea? o întrebă Desmond, prinzând-o în braţe.

— Da, vreau, răspunse ea.

Era extraordinar să fie oficial logodiţi. Cu siguranţă că aveau un motiv special pentru care să-l mulţumească Domnului în ziua aceea, şi asta au şi făcut, s-au rugat împreună, înainte de a pleca la paradă.

— E nemaipomenit să particip la paradă alături de tine, dragul meu, spuse Frances. E prima dată când iau parte la aşa ceva. Presupun că tu ai nenumărate parade la activ, adăugă ea, iar el încuviinţă.

Un cimitir este un loc chiar ciudat pentru o cerere în căsătorie. Frances se gândi şi ea la asta, precum şi la faptul că probabil Desmond simţea că o parte din viaţa lui se încheia şi o alta începea, iar cimitirul nu putea fi decât cel mai potrivit loc pentru a intra în această nouă etapă a existenţei sale. Mai târziu avea să afle că la asta se gândise şi el.

Desmond şi Frances se uitau peste calendarul anului 1993. Ce dată ar fi putut alege pentru nuntă?

— Draga mea, spuse Desmond, trebuie să vorbesc într-o biserică baptistă din Tiftonia pe 4 iulie şi să particip la o paradă organizată în Douglasville pe 5 iulie. Ce-ar fi să ne căsătorim înainte, ca să vii şi tu cu mine? Oamenii mă solicită mereu să merg în diferite locuri, dar nu vreau să mai merg de unul singur.

— Dot va fi doamna mea de onoare şi vreau ca Mary, o altă soră, să-mi fie domnişoară de onoare. Mary şi Al se duc însă în statul Washington în iunie, să-l vadă pe fiul lor, şi nu se vor întoarce până spre sfârşitul lunii. Ce-ar fi să ne căsătorim joi, 1 iulie? Ora şase seara ar fi probabil cea mai potrivită, sugeră Frances.

— Cred că e foarte bine aşa, spuse Desmond. Dat fiind că tu lucrezi la Wildwood, crezi că ne-ar permite să ne organizăm nunta în capela de acolo? Biserica de pe muntele Lookout n-ar fi suficient de încăpătoare. Cred că suntem de acord că ne dorim amândoi o nuntă la biserică.

— Da, sunt şi eu de acord cu asta. Sunt sigură că ne putem face nunta la Wildwood. Propun să fie o nuntă simplă, dar să-i invităm pe toţi cei din zonă dornici să participe, punând pur şi simplu un anunţ în buletinul informativ al bisericii.

În cadrul repetiţiilor pentru ceremonia de nuntă, prezbiterul Boykin îl întrebă pe Desmond:

— O iei de soţie pe-această femeie?

Spre încântarea celorlalţi, Desmond răspunse:

— Ba bine că da!

Prezbiterul Boykin îi sugeră că la nuntă ar fi mai adecvat să răspundă cu un simplu „Da!”

Desmond şi Frances au fost plăcut surprinşi să se trezească cu aproape trei sute de participanţi la nuntă.

— Cred că au vrut să vadă cum se căsătoresc moşnegii, i-a spus râzând Frances lui Desmond, ceva mai târziu.

Dot a fost doamna de onoare a lui Fran, aşa cum stabiliseră, dar Mary îşi rupsese ambele încheieturi într-o căzătură, iar Al a trebuit să se opereze, aşa că nu putuseră ajunge. Fran a rugat-o pe nora ei, Tracy, să-i ţină locul lui Mary. Domnul de onoare al lui Desmond a fost Bob Jensen, cumnatul lui, iar cavaler de onoare i-a fost doctorul Bernell Baldwin. Fata cu florile şi băieţelul purtător de Biblie au fost Heidi şi Paul Hogfeldt, copiii colegei lui Fran de la contabilitate. Prezbiterul Bill Boykin a oficiat ceremonia. Loretta Wilson s-a asigurat că toţi cei implicaţi în

ceremonie îşi fac partea la momentul potrivit, iar Sue a fost de faţă ca să-i reamintească lui Frances, în timp ce înainta spre altar:

— Nu uita să zâmbeşti. E o zi de mare bucurie.

Stând undeva în spatele capelei şi aşteptând ca alaiul nupţial să ajungă la altar, Frances se uită înspre platforma pe care Desmond îşi ocupase deja locul. Ce fericire să se căsătorească cu Desmond al ei! mai târziu avea să-l întrebe pe Desmond la ce se gândise în momentele acelea.

— Mă întrebam dacă voi fi în stare să fac totul aşa cum trebuie.

Şi s-a dovedit a fi în stare. Partea muzicală, de toată frumuseţea, le-a fost asigurată de Margaret, la vioară, de Lorraine, prietena lui Fran din Florida, care a cântat „Fiindcă”, şi de trioul format din Dona, Anita şi Roby Ann, care au cântat o melodie scrisă de Warren Wilson, „Iisus, tu şi cu mine”.

Nu le-a fost uşor să găsească un spaţiu suficient de mare pentru masa de după nuntă, aşa că Frances ţinu ca aceasta să aibă loc pe peluza din faţa capelei de la Wildwood. Joi dimineaţă era greu de spus dacă avea sau nu să plouă mai târziu. Cineva veni cu propunerea să ţină masa în clădirea noului magazin. Construcţia era deja finalizată, doar că încă nu fuseseră montate rafturile şi mobilierul. Beneficia, în plus, de avantajul de a avea aer condiţionat, iar după-amiaza se dovedi caniculară şi umedă. Jeannette Atwood, patroana magazinului, îşi dădu acordul plină de bunăvoinţă, iar Dianne McInnis şi ajutoarele sale se duseră să pregătească spaţiul. Laurel Rudnick prepară şi decoră tortul cu cinci etaje. Când sosi momentul în care trebuiau să taie tortul, Desmond îşi aminteşte acum că s-a apucat să taie la el ca la ferăstrău. Tortul începu să se clatine.

Is. i i.1 I Vsmond se opri la timp pentru a evita producerea unui dezastru. Toată lumea s-a simţit foarte bine la masa lor de nuntă.

După ziua nunţii, cuplul şi-a petrecut primele trei zile într-un motel foarte drăguţ – propria casă de pe muntele

Lookout. Era la mare distanţă de autostradă şi era un loc plin de linişte şi pace. Ce putea fi mai bine de-atât!

Duminică şi luni se achitară de angajamentele pe care Desmond le contractase anterior, după care rămaseră singuri. Avură bucuria de a petrece câteva zile în Helen, Georgia, un sătuc într-un stil bizar european. Frances avu acolo prilejul de a-şi demonstra „prostia”. A făcut douăzeci şi patru de fotografii fără film în aparat. (Şi, n-o să vă vină să credeţi, la fel a făcut şi trei ani mai târziu, când au sărbătorit acolo cea de-a treia aniversare a căsătoriei.) În luna de miere au călătorit în Carolina de Nord pentru a petrece un weekend cu fiul lor Mike, cu soţia acestuia, Tracy, şi cu cei doi copii ai lor, Cristopher şi Jonathon.

Toată relaţia şi apoi căsătoria li s-au părut ca un vis, chiar ca o minune, amintindu-şi cum Domnul făcuse ca ei să fie împreună. Anii următori au fost buni cu familia Doss, iar cei doi Îi mulţumesc Domnului, zi de zi, pentru fericirea cu care i-a binecuvântat.

Chiar dacă au trecut mai bine de cincizeci de ani de când i s-a conferit Medalia de Onoare, Desmond încă mai primeşte solicitări de autografe şi este rugat să vorbească în biserici, în şcoli şi la alte tipuri de întruniri, şi încă destul de frecvent. Iar el este recunoscător că poate în felul acesta să-i încurajeze pe alţii în umblarea lor cu Dumnezeu.

ÎNCĂ O DATĂ ÎN OKINAWA

A

În luna martie 1995, Desmond primi o scrisoare de la John Mandeville, şeful Forţelor Armate SUA pentru Okinawa, prin care veteranii bătăliei de la Okinawa erau invitaţi să revină pe insulă pentru cea de-a cincizecea aniversare a victoriei asupra Japoniei din al Doilea Război Mondial cu aceeaşi ocazie se sărbătoreau şi cincizeci de ani de pace şi prietenie între America şi Japonia.

Desmond răspunse la scrisoare. Pomeni faptul că i se acordase Medalia de Onoare. De îndată ce John Mandeville află acest detaliu, Desmond şi Frances începură să primească telefoane din Okinawa. Armata voia să fie

prezent acolo pentru aniversare – mai ales că primise Medalia de Onoare pentru ceea ce făcuse acolo.

Armata a fost de acord să suporte cheltuielile de călătorie pentru Desmond şi, dat fiind că din cauza hipoacuziei nu s-ar fi putut deplasa fără Frances, s-a convenit să-i fie plătit şi ei drumul.

Dennis Johnson, un misionar specializat în terapia cu inhalaţii la Spitalul Adventist din Hong Kong, era prieten cu soţii Doss. Îi vizitase cu o vară în urmă, prilej cu care Frances îi spusese: „Când ajungi acasă la Hong Kong, o să trecem pe la tine!” ceea ce îi făcuse pe toţi să izbucnească în râs, pentru că ştiau că era practic imposibil să se întâmple aşa ceva.

Acum însă Frances spuse:

— Trebuie să mergem la Flong Kong ca să-i facem o vizită lui Dennis.

Şi s-au dus la Hong Kong înainte de a ajunge la Okinawa. Dennis şi prietena lui, Hazel, (vara următoare sau şi căsătorit) i-au dus să viziteze zona. Au luat autobuzul către cel mai înalt punct din Hong Kong şi au savurat priveliştea. În altă zi au mers la piaţa chinezilor – de departe, o excursie foarte interesantă. În Sabat au participat cu toţii la serviciul religios, care se ţinea în capela spitalului. După-amiază, Desmond le vorbi credincioşilor adventişti filipinezi, după care toată lumea a vrut să facă fotografii cu el, aşa că Desmond şi Frances s-au aşezat în mijloc, iar diferite grupuri se succedau în jurul lor pentru a se fotografia.

Duminică, Desmond şi Frances au luat avionul către Okinawa. John Mandeville şi soţia lui i-au întâmpinat, la fel şi Bryan şi Mischelle Canter. John Mandeville aflase între timp că Desmond şi Frances erau adventişti, aşa că avu grijă să-l însărcineze pe căpitanul Bryan Canter, şi el adventist, să-l însoţească pe Desmond în tot timpul pe care urma să-l petreacă în Okinawa.

— Am stabilit să staţi la Baza Aeriană Kadeena. N-aţi vrea să vedeţi însă în drum şi biserica adventistă? îi întrebă Bryan.

— Sigur că da, au fost amândoi de acord.

Aşa se face că-n acea primă seară petrecută în Okinawa vizitară Biserica Adventistă Internaţională de Ziua a Şaptea. Desmond îşi aducea aminte de ea. Fusese în Okinawa în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, desigur, dar mai fusese acolo şi în 1969. La momentul respectiv, biserica de-abia finalizase o clădire pentru soldaţi, amplasată chiar lângă biserică.

— Ştiai, Bryan, că am fost primul care a dormit la centrul pentru soldaţi? Eram aici în 1969, când a fost inaugurat. Am întrebat dacă nu pot dormi acolo în prima seară şi mi-au dat voie, zise Desmond.

Ceva mai târziu, Bryan îi spuse lui Desmond:

— Va trebui să participi la anumite evenimente în perioada în care te afli aici, în Okinawa, dar altfel putem ieşi pe cont propriu să mai vedem câte ceva. Eu îţi stau la dispoziţie.

Într-o zi se duseră într-un loc unde era un zid, asemenea celui din Washington, D.C., pe care erau trecute numele celor ucişi la datorie. Într-o altă zi trăiră o adevărată aventură în drum spre Ie Shima, unde fusese omorât Ernie Pyle, celebrul corespondent de război, în ziua respectivă îi însoţi şi Mischelle, Planul era să se îmbarce pe un feribot şi să meargă pe insulă cu întregul grup. Merseră cu maşina până în zona unde se presupunea că ar fi trebuit să se afle feribotul – dar, acolo, nici urmă de feribot! Majoritatea oamenilor din partea aceea de Okinawa nu vorbeau engleză, aşa că Bryan a fost nevoit să caute pe cineva care ştia engleză şi care cunoştea zona. Dădu, până la urmă, peste cineva capabil să-i explice cum să ajungă la feribot şi se duseră cu maşina spre debarcader – doar ca să constate că feribotul plecase de ceva timp.

Bietul Bryan, regreta foarte mult situaţia creată. Un alt feribot urma să plece într-o oră. Cei patru urcară la bordul lui şi ajunseră pe Ie Shima. Dar acolo ce să facă? Bryan se duse din nou să se intereseze. Cât timp el era plecat, un soldat îi întrebă pe ceilalţi:

— Unde vreţi să mergeţi?

— Trebuia să fim aici pentru ceremonia de la monumentul închinat lui Ernie Pyle, dar am pierdut feribotul. Acum trebuie să ajungem la monument, chiar dacă ştim că e târziu, îi răspunseră ei.

— O să vă duc acolo cu maşina armatei, se oferi el.

Aşa că reuşiră să ajungă, până la urmă, la monumentul acela interesant, să facă nişte poze şi să se întoarcă la feribot, pentru a reveni în Okinawa împreună cu întregul grup, care făcuse, între timp, turul insulei.

O altă zi avea să fie însă cea mai interesantă şi mai plăcută dintre toate. Trebuiau să ajungă pe Zamami Shima, tot o insulă. Cu elicopterul. Ajunseră în locul unde trebuiau să urce în elicopter, se înregistrară şi li se dădură veste de salvare (aveau să zboare deasupra oceanului) şi căşti pentru eventualele instrucţiuni.

Le-a plăcut la nebunie, mai ales lui Frances. Era prima dată când zbura cu elicopterul. Pe insulă a avut loc o ceremonie japonezo-americană pentru consacrarea unui monument, apoi au urcat în vârful dealului, de unde puteau admira oceanul. Au putut zări la orizont şi satul Zamami.

În timp ce luau prânzul oferit de armată, Desmond descoperi că pierduse dispozitivul de mici dimensiuni cu care îi auzea pe cei din imediata apropiere. Bryan şi încă un prieten se duseră să-l caute, în timp ce Desmond şi Frances se plimbau pe plajă şi se rugau să-l găsească. Când se întoarse, Bryan îi aduse dispozitivul. Pilotul îl găsise chiar lângă elicopter, dar nu ştia al cui era. Frances şi Desmond nu uitară să-l mulţumească Domnului.

Bryan îi duse pe Desmond şi pe Frances la Muzeul Bătăliei de la Okinawa, constând în trei săli cu obiecte adunate de Dave Davenport. Când Bryan îl prezentă pe Desmond, lui Dave i se lumină faţa.

— Am condus de foarte multe ori oameni sus, pe stâncă, şi de fiecare dată le-am spus povestea lui

Desmond Doss! Sunt nespus de fericit să vă avem printre noi, spuse el.

După o zi de vizitat împrejurimile, Desmond şi Frances, însoţiţi de Bryan şi Mischelle Canter, reveniră împreună în casa acestora, ca să se bucure de o cină minunată. Mischelle invita diferite familii din biserică să ia masa cu ei şi să-l cunoască pe Desmond. Acest lucru le făcea mare plăcere tuturor.

Într-o vineri seara, Mischelle îl invită pe prezbiterul bisericii, pe domnul Rice, şi pe soţia sa, alături de restul familiei. Fiica lor avea în jur de treisprezece sau paisprezece ani şi avea un păr negru şi lung strălucitor şi minunat – atât de lung că-i cobora până sub talie. Desmond îi spuse:

— Să nu te tunzi niciodată. Ai un păr foarte frumos. Obişnuiam cândva să-i împletesc mamei părul. Şi ea avea părul lung, dar nu chiar cât al tău.

Apoi îi luă părul în mâini şi începu să i-l împletească larg. Îi dădu drumul repede şi părul reveni la forma iniţială. Era lung, negru, strălucitor. A doua zi, fata îi spuse unei prietene:

— Desmond Doss mi-a împletit părul seara trecută. N-am de gând să mă mai spăl niciodată pe cap.

În Sabat, Bryan şi Mischelle îi duseră pe Desmond şi pe Frances la biserică. Avu loc un serviciu religios interesant. A predicat Dean Fdoronouchi, originar din America. Relată povestea lui Desmond ca parte a predicir Doamnele din biserică le oferiră o cină de părtăşie minunată şi toţi au fost foarte prietenoşi cu musafirii»

La un moment dat, Desmond şi Frances îşi făcură loc printre oameni şi se duseră să se aşeze la una dintre mese* După o vreme, o fetiţă de vreo cinci-şase ani veni şi se aşează lângă Desmond. Frances observă că avea doar o porţie mică de paste pe farfurioara de carton şi nimic altceva. Însă farfuria pentru desert era plină ochi, de toate prăjiturile pe care le găsise pe platouri. La un moment dat, fetiţa ridică spre Desmond o privire plină de adoraţie şi-i spuse:

— Poţi să iei şi tu. Sunt o grămadă acolo, spuse ea, arătând cu degetul spre masă.

Cum să nu-i pufnească râsul la asemenea vorbe?

În faţa bisericii se afla un monument consacrat soldaţilor care luptaseră la Okinawa. Era trecut acolo şi numele lui Desmond. Altă dată existase un monument ridicat în onoarea lui Desmond chiar la baza stâncii. Dar, fiindcă fusese înconjurat de alte construcţii şi năpădit de buruieni, se luase hotărârea de a fi adus jos, în curtea bisericii. Aşa se face că acum acolo se şi afla.

La capătul săptămânii consacrate celei de-a cincizecea aniversări a încheierii războiului, Bryan a fost nevoit să se întoarcă la serviciul său de la baza militară, dar avionul pregătit pentru familia Doss nu era planificat să decoleze decât după trei zile. Aşa ajunseră cei doi să viziteze şi alte zone frumoase de pe insula Okinawa în compania lui Dean şi Kathy Horonouchi şi a lui Andrew şi Deanne. De neuitat a fost seara în care au luat masa la Kathy şi Dean – mâncând cu beţişoare. Ceea ce a făcut deliciul tuturor.

Desmond îşi aminteşte o altă situaţie petrecută în Okinawa. Îi place să-i întrebe pe oameni: „Ai fost vreodată muşcat de un *pestei* după care dă şi explicaţia: „Familia Horonouchi ne-a dus într-o zi la ocean. Am ieşit în larg într-o barcă ce avea fundul din sticlă. Căpitanul micii ambarcaţiuni ne-a dat o bucată de pâine ca să hrănim peştii. M-am întins peste marginea bărcii cu o bucată din pâinea aia în mână. Doi peşti mari au încercat s-o înşface. Unul s-a ales cu pâinea; celălalt, doar cu degetul meu.

* * ***

Înainte de a reveni în Statele Unite, Desmond şi Frances petrecură patru zile minunate în Guam. Desmond mai fusese în Guam, cu armata, în 1994.

Adventiştii de ziua a şaptea din Guam îşi manifestară bucuria de a-i avea printre ei. Nepotul lui Fran şi familia lui, Calvin şi Laura Rick, Bonnie şi Albert, fuseseră misionari acolo în perioada în care Calvin lucrase ca medic la clinica adventistă. Mary (sora lui

Fran) şi Al Rick lucrau, de asemenea, de ceva timp ca profesori acolo.

Unul dintre locurile pe care le vizitară în Guam a fost postul Radio Mondial Adventist (AWR – Adventist World Radio), prin intermediul căruia, prin emisiuni radio, se predică Evanghelia în partea aceea de lume. A fost o vizită cu totul specială.

* * ***

Recent, Desmond şi Frances au făcut câteva schimbări în viaţa lor. Nu mai locuiesc pe muntele Lookout, lângă Chattanooga, Tennessee, ci s-au mutat în Piedmont, Alabama, pentru a fi mai aproape de fiul lor şi de soţia acestuia, Michael şi Tracy Duman. Dat fiind că Desmond a orbit aproape complet în ultimele luni, nu mai acceptă solicitări de a vorbi în public, ci stau amândoi acasă. Sunt foarte fericiţi în condiţiile actuale, dar aşteaptă cu nerăbdare revenirea Domnului şi Mântuitorului nostru, Iisus Hristos.

* * ***

Dacă e să privească înapoi, peste numărul mare de ani din care îi este formată viaţa, Desmond Doss nu poate să nu-şi amintească, uneori cu uimire, dar mereu cu recunoştinţă, cum atotputernicul Dumnezeu al universului i-a purtat mereu de grijă.

CANCERUL

Draga mea, nu mă simt prea bine şi mi se pare că am şi probleme cu urinatul, îi mărturisi Desmond lui Frances într-o zi, în 1999.

De fapt, avea de ceva timp aceste probleme de sănătate. Fiul lui Frances, Michael Duman, este anestezist şi lucrează în Rome, Georgia.

— Mamă, de ce nu-l aduci pe tata aici, în Rome, ca să-l vadă doctorul Formby? E urolog, şi încă unul foarte bun. Flai să vedem ce părere are, îi sugeră Mike lui Frances la telefon într-o zi.

— Pare o idee bună – dacă şi Desmond o să vrea. Şi Desmond consideră bună sugestia lui Mike, aşa că pe 22 iunie se aflau cu toţii în cabinetul doctorului. Acesta vorbi cu Desmond. Credea că e posibil ca Desmond să aibă nişte tumori, dar trebuia să fie sigur.

— O să fie nevoie de o biopsie, le spuse el.

— Cât de curând, domnule doctor? îl întrebă Frances.

— Poate chiar mâine?

Aşa că dimineaţa următoare îl găsi pe Desmond în ambulatoriul spitalului. Mike veni şi el câteva momente ca să-l vadă pe Desmond şi îi spuse:

— A apărut o problemă cu analizele tale în dimineaţa asta. Nivelul de hemoglobină este foarte scăzut.

— Ce înseamnă asta? îl întrebară şi Desmond, şi Frances.

— Va trebui să aşteptaţi să vedeţi ce spune doctorul Formby, le răspunse Mike.

După câteva minute sosi şi doctorul, reluând informaţiile deja prezentate de Mike.

— Va trebui să-ţi facem o transfuzie şi să mai amânăm câteva zile biopsia. Ar fi cam periculos să te anesteziem cu nivelul de hemoglobină atât de scăzut.

În aceeaşi zi, Desmond primi trei unităţi de sânge şi un antibiotic. Câteva zile mai târziu i s-a prelevat şi biopsia. Frances stătu în sala de aşteptare până a fost chemată. Doctorul Formby se întâlni cu ea pe culoar.

— Doamnă Doss, începu el, are cancer la vezică. Urmează să-i facem o tomografie ca să vedem dacă şi cât de mult s-a răspândit.

Repede s-au făcut toate pregătirile necesare şi Desmond se trezi într-o altă aripă a spitalului, întins pe o suprafaţă dură şi manevrată electric înainte şi înapoi într-o zonă închisă şi mică a sălii, în timp ce vezica îi era scanată cu raze X. Tomografia confirmă cancerul de vezică, dar şi faptul că acesta nu se propagase în metastaze în niciun alt organ. Mai târziu, Mike le spuse lui Desmond şi lui Frances:

— Domnul doctor a fost foarte uimit să descopere că doar vezica este prinsă de cancer, pentru că acest tip de afecţiune canceroasă de obicei face metastaze în vezică de la alt organ.

Ce avea să urmeze?

Desmond – şi nu mai puţin Frances – simţi nevoia

unei rugăciuni speciale pentru el, aşa că, într-o zi, se opriră la sediul conferinţei. Cei de acolo s-au adunat în jurul lui Desmond şi se rugară pentru vindecare. Faptul în sine constitui o sursă de reală încurajare pentru Desmond.

Altă dată, un moment special de rugăciune a fost organizat chiar acasă la Desmond. El şi Frances şi-au amintit că în Biblie, în cartea lui Iacov, se spune că, atunci când cineva este bolnav, trebuie să-i cheme pe prezbiterii bisericii, ca aceştia să se roage pentru persoana în cauză şi să-i facă ungere cu untdelemn, iar rugăciunea făcută cu credinţă îl va tămădui pe bolnav. Astfel, într-o zi, prezbiterii John Swafford, Allan Williamson şi Les Rilea au venit acasă la Desmond, pe muntele Lookout, ca să dea curs îndemnului biblic. Serviciul religios oficiat a fost de-a dreptul extraordinar.

Din punct de vedere medical însă, doctorul consideră că Desmond ar trebui să urmeze un tratament pentru cancerul de vezică. Desmond şi Frances cred că Domnul le dă medicilor cunoştinţele şi priceperea necesare pentru a trata diferite boli, printre care şi cancerul Prin urmare, în următoarele şase săptămâni, Desmond urmă un tratament în cursul căruia o substanţă care avea puterea să distrugă celulele canceroase îi era introdusă în vezică şi lăsată să acţioneze.

De fiecare dată când urma procedura, Desmond simţea că efectele secundare erau cât se poate de neplăcute. Acuza o stare de greaţă şi pur şi simplu nu se simţea deloc bine. Alteori făcea febră mare şi prezenta o stare generalizată de slăbiciune.

Şi în punctul acesta a avut loc un miracol extraordinar! Să-i urmărim derularea.

* * ***

Marea Tabără Internaţională de Exploratori urma să aibă loc la Oshkosh, Wisconsin, în intervalul 10 – 14 august. John Swafford, directorul de tineret din cadrul Conferinţei Georgia-Cumberland a adventiştilor de ziua a şaptea, este prieten apropiat cu Desmond şi Frances şi mereu îl invită pe Desmond la taberele de exploratori.

— Frances, sper ca tu şi Desmond să puteţi ajunge la tabăra din Oshkosh. Pentru tineri, prezenţa lui Desmond printre ei constituie mereu o sursă de inspiraţie. Vă puteţi face planuri în acest sens? o întrebă John la telefon.

— Nu-s foarte sigură, John» Ştii că Desmond urmează un tratament pentru cancer» Ştiu sigur că har plăcea să vină, dar va trebui să aşteptăm, ca să vedem cum o să se mai simtă până atunci» Ţinem legătura, îi spuse Frances»

Dat fiind că este hipoacuzie, Desmond nu prea vorbeşte la telefon, aşa că vorbeşte Frances în locul lui» Într-o zi, pe când se afla în cabinetul doctorului, Desmond spuse:

— Domnule doctor, avem ocazia să mergem în Wisconsin la o tabără de tineret, care are loc în ultima mea săptămână de tratament» Ar fi o problemă dacă fac doza aceea de tratament în săptămâna următoare?

— Se poate şi aşa, dacă vrei să te duci, îi răspunse medicul»

Aşa că Desmond îşi făcu planuri de plecare. Timpul trecu repede şi veni săptămâna anterioară celei pe care urmau s-o petreacă în Wisconsin. Sora lui Fran, Dorothy Johnson, îşi planifică şi ea să-i însoţească, să-i ajute la condus şi să se întâlnească cu fiul ei şi cu familia acestuia, care locuiau în Jefferson, în apropiere de Oshkosh.

Era într-o joi, în săptămâna de dinainte de deschiderea taberei, care urma să aibă loc marţi, 10 august.

— Draga mea, nu mă simt deloc bine. Tratamentul din săptămâna asta m-a terminat pur şi simplu, îi spuse Desmond lui Frances. Nu prea cred c-ar fi înţelept să mergem în Wisconsin, deşi îmi doresc foarte mult. Dacă ajungem acolo şi mi se face rău, n-ar fi foarte plăcut pentru nimeni.

Se hotărâră deci că cel mai potrivit lucru ar fi să rămână acasă. Frances ştia însă cât de mult îşi doreşte Desmond să meargă în tabără. Mereu îi plăcuse să fie alături de exploratori, iar aceasta era oricum o tabără aparte. Dar nu prea aveau ce să facă.

Trecu weekendul şi duminică după-amiază Desmond se simţi ceva mai bine – mult mai bine, de fapt. Decise să meargă totuşi în călătoria planificată. Era prea târziu ca să mai plece cu maşina, dar John se oferise să le achite biletul de avion până în Wisconsin. În plus, Dorothy află despre copiii ei că intenţionau să plece de acasă în săptămâna respectivă, aşa că ea nu mai avea la fel de multe motive să plece cu ei la drum.

Luni dimineaţă, Frances dădu câteva telefoane. Da, puteau zbura până în Appleton, Wisconsin, unde era cel mai apropiat aeroport de Oshkosh. Exista însă o mare problemă. Desmond şi Frances trebuiau să fie aşteptaţi de cineva în Appleton, iar Frances nu putea lua legătura cu John Swafford, să-l roage să aranjeze el să fie luaţi de acolo. Aşa că hotărâră, încă o dată, că nu le rămânea altceva de făcut decât să stea acasă.

— Draga mea, dacă tot nu mai mergem în Wisconsin, aşa cum intenţionam, crezi c-ar trebui să fac acum ultima doză de tratament, chiar dacă doctorul spune că mai poate aşteptar o întrebă Desmond pe Frances luni noaptea.

— Da, cred c-ar fi bine, ca să scapi.

În ziua următoare, Desmond se duse la ambulatoriu pentru ultima doză de tratament. Şi acolo s-a produs prima parte a miracolului: nu i-a mai fost la fel de rău ca de obicei.

Miercuri dimineaţa, în jurul orei 9, sună telefonul şi Frances răspunse. Era John Swafford de la tabăra din Oshkosh, Tocmai aflase că Desmond n-avea să mai ajungă în tabără.

— Frances, cum se simte Desmond? Crezi c-ar putea totuşi veni la noi? Ne dorim foarte mult prezenţa lui cu noi, ÎI avem trecut în programul din seara asta şi tuturor exploratorilor le va părea foarte rău să nu fie cu ei.

— John, am încercat să rezolv luni dimineaţă să ajungem la voi marţi, dar n-am putut da de tine la telefon, ca să te rog să trimiţi pe cineva să ne ia, Desmond a primit ieri ultimul tratament, dar o să-l întreb, să vedem ce părere are, îi spuse Frances înţelegătoare.

Se duse, aşadar, să vorbească cu Desmond.

— Dragule, am vorbit cu John la telefon. Vrea să ştie dacă eşti în stare să faci un drum cu avionul până în Oshkosh chiar astăzi, în cazul în care şi ei pot să rezolve totul.

— DA!

Aşa că Frances se duse din nou la telefon şi transmise mai departe mesajul. După o jumătate de oră, John şi Fred Fuller erau din nou la telefon.

— Am aranjat. Luaţi avionul de la Chattanooga la 12: 30, schimbaţi în Cincinnati şi ajungeţi la Appleton în jurul orei 17. Fred Fuller o să vă aştepte acolo ca să vă aducă în tabără.

Era deja 9: 30 şi până la 11: 30 trebuiau să fie pe aeroportul din Chattanooga, după un drum de patruzeci şi cinci de minute cu maşina. Vă puteţi imagina ce-a fost în casa Doss în următoarea oră şi un sfert? Reuşiră însă ca la 12: 30 să fie în avion şi Îi mulţumiră Domnului pentru asta.

Fred Fuller i-a aşteptat şi i-a dus mai întâi la motel, apoi în tabără, unde au luat masa. Stăteau în spatele scenei aceleia mari când a început programul de seară. Li se părea de necrezut că reuşiseră să ajungă până acolo.

Sosi momentul ca Desmond Doss să urce pe scenă. Povestea lui – despre cum a primit Medalia de Onoare a Congresului pentru că a coborât aproximativ şaptezeci şi cinci de oameni de pe o stâncă, de la aproximativ zece metri, până într-un punct de unde puteau fi preluaţi şi duşi la postul de prim ajutor, ca să li se acorde îngrijiri medicale – a fost relatată din nou în faţa a douăzeci şi două de mii de băieţi, fete şi instructori, câţi se adunaseră acolo în seara aceea. După care a urmat o surpriză totală şi minunată pentru Desmond* Pe aceeaşi scenă pe care se aflau Desmond şi Frances erau şi şefii de exploratori John Swafford şi Fred Fuller, din cadrul Conferinţei Georgia-Cumberland; Allan Williamson, de la Uniunea de Sud, şi Willie Oliver, de la Diviziunea America de Nord, alături de alţi câţiva lideri.

— Desmond Doss, ai lucrat cu exploratorii, ai

petrecut timp alături de ei în tabere, ai vorbit în faţa lor de multe ori şi uneori ştiu că ţi-ai dorit să fi fost master-ghid. Ne-am propus ca în seara aceasta dorinţa ta să devină realitate.

Apoi, în timp ce-i punea lui Desmond în jurul gâtului cravata de master-ghid, Allan îi spuse:

— Acum eşti master-ghid. Felicitări!

(Desmond avea să afle ulterior că cravata pe care Allan Williamson i-o pusese în jurul gâtului era chiar a lui Allan, fiindcă nu pregătiseră una anume pentru Desmond* Asta a făcut-o să fie şi mai nepreţuită pentru Desmond.)

Ce surpriză fericită pentru Desmond! Acceptând onoarea deosebită care i se făcea, Desmond spuse:

— Aceasta este cea mai mare onoare din toată viaţa mea* înseamnă, pentru mine, mai mult şi decât Medalia de Onoare.

În Sabatul care a urmat, Desmond avu privilegiul deosebit de a investi alte două persoane cu titlul de master-ghid* Iar Frances, la rândul ei, făcu investitura unei fete. Era un moment foarte fericit pentru amândoi.

Echipa de la Three Angels Broadcasting Network (3ABN) era prezentă în tabără şi filma. Întreaga ceremonie de investire a lui Desmond a fost înregistrată pentru a fi difuzată prin satelit la 3ABN. Desmond a primit şi el, ulterior, o înregistrare cu programul serii respective.

Joia, vinerea şi Sabatul au fost nişte zile minunate pentru Desmond şi Frances. Glenda Patterson, Elizabeth Tucker şi Carol Elliot bău plimbat peste tot prin împrejurimi cu maşinuţe de golf sau cu maşina, dacă ieşeau din perimetrul taberei. Desmond vorbi în faţa mai multor grupuri de exploratori, de mai multe ori, după care dădu autografe pe recentul volum despre viaţa lui, *Desmond Doss în Gods care* (Desmond Doss, în grija Domnului). Peste tot pe unde mergea, băieţii şi fetele îi cereau autografe sau voiau doar să-i strângă mâna ori să vorbească cu el.

Participa la parade ori le privea din public, mai ales

când exploratorii au mărşăluit pe aleea principală din tabără, până în punctul de observare a avioanelor care făceau acrobaţii. În Sabat, şi el, şi Frances au participat la parada din Oshkosh dedicată efectelor pozitive ale evitării consumului de alcool şi de droguri.

Iar acum urmează partea a doua a minunii: după sesiunile de tratament, tiparul obişnuit de reacţie constase în greaţă, febră şi stare generală de slăbiciune mai multe *zile*. În intervalul de timp petrecut în tabără, chiar dacă tocmai îşi primise ultima doză de tratament în ziua de marţi, Desmond se simţi mai mereu nesperat de bine. Doar uneori stomacul îi mai juca feste, prilej cu care a constatat că sucul de roşii îl mai liniştea, aşa că organizatorii au avut grijă să dispună de suficient suc de roşii ori de câte ori ar fi fost nevoie. Avea poftă de mâncare şi se bucura de toate mesele.

Duminică dimineaţa, tabăra de exploratori din 1999 s-a încheiat, deci sosise momentul ca toţi să-şi facă bagajele şi să plece acasă. Binevoitorul Fred Fuller se folosi din nou de maşina personală ca să-i ducă pe Desmond şi pe Frances la aeroportul din Appleton şi, chiar în aceeaşi după-amiază, soţii Doss au fost din nou în Chattanooga, Tennessee. Desmond urcă în maşina lor şi conduse până la o benzinărie din apropiere, ca să facă plinul. Frances îşi dădu seama însă că nu se simţea deloc bine, aşa că, în timp ce el alimenta maşina, ea se mută pe scaunul şoferului şi conduse tot restul drumului către casă. Când ajunseră, Desmond spuse:

— Mă simt terminat!

Şi „căzu secerat în pat”, aşa cum avea să spună Frances. În următoarele două zile, stomacul său refuză să primească orice fel de alimente, iar celelalte două zile de după au fost aproape la fel de rele. Mai petrecu încă două zile în spital şi nu se simţi bine deloc timp de aproape două săptămâni.

Acesta este motivul pentru care Desmond şi Frances consideră că tabăra de la Oshkosh a fost un miracol pentru Desmond. În cele patru zile petrecute în tabără, dar şi în

cursul călătoriei până acolo şi înapoi, Desmond s-a simţit bine, a mâncat bine, s-a bucurat de compania tinerilor, a dat autografe pe cărţi, a participat la parade şi a mai făcut şi multe alte lucruri. După ce a ajuns acasă însă, i-a fost rău şi a avut o stare mai proastă decât după toate celelalte doze de tratament. De ce s-a simţit bine, de ce a mâncat cu poftă, de ce nu i s-a făcut rău în tabără? Simţeau că singura explicaţie consta în faptul că Domnul făcuse o minune pentru ei.

Desigur, doctorii ţin sub supraveghere evoluţia cancerului lui Desmond. În septembrie 1999, rezultatele biopsiei erau negative, dar în luna decembrie a aceluiaşi an rezultatele redeveniseră pozitive.

Prin urmare, în lunile februarie şi martie ale anului 2000, Desmond a fost supus la treizeci de şedinţe de raze. La reluarea analizelor în iunie, rezultatele erau iarăşi negative. Se simţea capabil acum să fie mai activ şi să lucreze mai mult decât o făcuse de foarte mult timp şi nici nu mai obosea atât de tare.

În ziua în care primi ultimul rezultat negativ, Desmond se simţi atât de fericit, că hotărî să se oprească la sediul Conferinţei Georgia-Cumberland, din Calhoun. Voia să le transmită vestea bună şi lui John şi celorlalţi de acolo. Înainte de a pleca de la sediu în ziua aceea, Desmond şi Frances – alături de John, de secretara acestuia, Glenda, şi de ceilalţi – îngenunche ră şi îi mulţumiră Domnului pentru grija Lui faţă de Desmond şi pentru rezultatul bun al analizelor.

Domnul a avut mereu grijă de Desmond, iar el ţine să depună personal mărturie în acest sens. Ceea ce urmează este chiar consemnarea lui…

MESAJ DE LA DESMOND DOSS

Iulie 2000

Vreau să spun că faptul de a fi fost numit master-ghid în Tabăra de Exploratori din Oshkosh, Wisconsin, a reprezentat pentru mine cea mai mare onoare a întregii mele vieţi. Acest fapt mai exprimă şi dragostea deosebită pe care o nutresc faţă de tineri. Titlul de master-ghid mi-a

fost conferit în faţa a douăzeci şi două de mii de tineri prezenţi în tabără şi am şi înregistrarea programului, realizată de 3ABN.

Iar acum câte ceva despre experienţa mea cu cancerul.

În iunie 1999 am aflat că am cancer la vezica urinară. La un moment dat mă simţeam atât de rău, că de-abia mă mai puteam ţine pe picioare sau de-abia mă mai deplasam. În două ocazii când am fost la cabinetul medical, Frances a trebuit să aducă dinăuntru un scaun cu rotile ca să mă transporte în spital. Dat fiind că mă simţeam aşa de rău şi eram atât de slăbit, stomacul meu nu mai primea mâncare mai deloc, am început să mă întreb cât o s-o mai duc.

La momentul respectiv mă simţeam extrem de recunoscător pentru „binecuvântata speranţă” a revenirii apropiate a Domnului. Eram pregătit să adorm în Hristos. Mi se făcuse ungerea şi o rugăciune în acord cu ceea ce spune Biblia în Iacov 5: 14, ambele realizate de către prezbiterii John Swafford, Allan Williamson şi Les Rilea, care îmi sunt prieteni de-o viaţă. Nu ne-am rugat neapărat pentru ca Domnul să mă vindece. Era voia Domnului ce urma să se întâmple. Am găsit multă alinare în credinţa deplină că Domnul ştie ce este cel mai bine pentru mine. Dacă era voia Lui ca eu să-mi aflu odihna până la revenirea lui Iisus, ar fi fost perfect pentru mine să se întâmple aşa.

Consider o mare binecuvântare faptul de a şti că, dacă mor, mă voi ridica din mormânt la cea de-a doua venire a Domnului şi că voi primi un corp perfect şi o sănătate fără cusur, ca să pot să-L slujesc pe El. De asemenea, mă mângâie faptul că voi petrece o eternitate alături de Domnul şi de cei dragi sufletului meu, precum şi alături de prieteni.

În 1 Corinteni 2: 9, Biblia ne spune: „Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit şi la inima omului nu s-au suit, aşa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc”. În Ioan 14: 15, tot Biblia ne spune următoarele: „Dacă Mă iubiţi, veţi păzi poruncile Mele”. Pentru că Îi iubesc pe Dumnezeu şi pe

Iisus Hristos din toată inima, m-am străduit întotdeauna să păzesc cele Zece Porunci. Principiile poruncilor sunt cuprinse în „Regula de Aur” şi consider că am primit Medalia de Onoare datorită dragostei pe care Domnul a pus-o în mine faţă de toţi semenii. Pe ei i-am preţuit mai mult decât pe mine însumi. Mă bucur să ajut oamenii.

Dar să revenim la cancer. Ultima biopsie pe care am făcut-o nu mai arăta nici urmă de cancer. Ştiind că Domnul a făcut tot ce era mai bine ca să mă vindece, vreau să mă pun la dispoziţia Lui ca să-i ajut pe alţii să-L iubească şi ei din toată inima pe Domnul.

Cu sinceritate, Desmond T. Doss

„Am rugat-o pe Frances, soţia mea, să scrie această carte în locul meu pentru că ea cunoaşte mai bine decât oricine experienţele de la Dumnezeu prin care am trecut şi îmi ştie dorinţa de a rămâne, pe cât posibil, strict la ceea ce s-a întâmplat”.

Desmond Doss

4 Asociere în limba engleză între numele Lovey şi substantivul *Iove*, „iubire”. – n.tr.

5 Organizaţie civilă americană care avea ca obiect sprijinirea cadrelor militare sub mai multe aspecte, inclusiv practice. – n.tr.